

ΝΟΙΟΠΟΛΙΟΝ

Ο ΜΑΥΡΟΣ
ΤΑΤΟΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡ. 30

2380

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΔΙΣΕΚΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ

ΝΙΚ. Φ. ΣΑΡΑΦΙΔΗΣ & Ι. Ν. ΚΕΦΑΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ Γαλατᾶ, Κουρσοῦνι Χάν, ἀρ. 27-29

1923

SISMANOGILIO
MEGA

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Δ. ΚΑΛΦΟΓΛΟΥ

Πέρα, Ἀγὰ Χαμάμ, Φαϊκ Πασά, Ἀπαρτεμὰν Διβαδᾶ ἀρ. 1

Διατί νὰ ὑποφέρετε ἀπὸ τὰ δόντια σας ὅταν δύνασθε με τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς νὰ τὰ διορθώσετε.

Ἀνώδυνος ἐξαξωγὴ ὀδόντων μόνον

Γρόσια **50** Γρόσια

Πλήρης ἐφαρμογὴ τῶν τελειοτάτων συστημάτων

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΤΑΛΜΟΣ

Προτιμᾶτε τὴν σοκολάτα ΤΑΛΜΟΣ παρασκευαζομένην με ἀγνότατα ὑλικά καὶ λίαν κατάλληλον διὰ τὰ παιδιά.

ΛΙΑΝ ΕΥΓΕΥΣΤΟΣ & ΔΥΝΑΜΩΤΙΚΗ

Ὁ σχηματίζων ἀγελάδα με τὰ ἐσώκλειστα τεμάχια, λαμβάνει ὥρο-λόγιον τῆς χειρός, μεγάλης ἀξίας.

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

Διὰ χονδρική ἀγορά, ἀπευθυντέον, Σταμπούλ, Κανταρτζιλάρ, Νοχουιτζή Χάν.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ 14
Α. Δεσμαζηουλεβέλ Ο. Κιανούνη-σανι

Ν	Π	Δ	ΠΕΡΙΤΟΜΗ
14	1	Δ	Βασιλείου τοῦ Μεγ.
15	2	Τ	Σιλβέστρου Πάπα Ρώμης.
16	3	Τ	Μαλαχίου προφ. Γορδίου μ.
17	4	Π	Σύναξις τῶν Ὁ' ἀποστόλων.
18	5	Π	Παραμονὴ τῶν Φώτων (νηστεία)
19	6	Σ	ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.
20	7	Κ	Σύν. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
21	8	Δ	Δομνίκης ὁσ. Γεωργ. Χοζεβίτ.
22	9	Τ	Πολυεῦκτου καὶ Εὐστρατ. μ.
23	10	Τ	Γρηγορίου καὶ Δομετιανοῦ.
24	11	Π	Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου. Ἀγ.
25	12	Π	Τατιανῆς μάρτυρος.
26	13	Σ	Ἐρμούλου καὶ Ἀγνῆς μάρτ.
27	14	Κ	Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραῦθ Πατέρ.
28	15	Δ	Ἰωάννου Καλυβίτου
29	16	Τ	Προσκύνησις ἀλύσ. ἀπ. Πέτρου.
30	17	Τ	Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου.
31	18	Π	Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου.
1	19	Π	Μακαρίου Αἰγυπτ. Εὐφρασίας
2	20	Σ	Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.
3	21	Κ	Μαξίμου ὁμολ. Νεοφύτου μάρτ.
4	22	Δ	Τιμοθέου ἀπ. Ἀναστασίου μ.
5	23	Τ	Ἀγαθαγγέλ. μάρτ. Τιμοθέου ἀπ.
6	24	Τ	Ἐένης τῆς ὁσίας.
7	25	Π	Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.
8	26	Π	Ξενοφάντος τοῦ ὁσίου
9	27	Σ	Ἀνακομ. λειψ. Ἰωάν. Χρυσοστ.
10	28	Κ	Ἐφραίμ ὁσίου
11	29	Δ	Ἡ ἀνακ. λειψ. Ἰγνατίου ἱερομ.
12	30	Τ	Τῶν Τριῶν Ἰεραρχῶν
13	31	Τ	Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναρχ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ 13.
Α. Δεσμαζηουλαχέρ. Ὁ. Σουμπάτ

Ν	Π	Π	Τρύφωνος μάρτ.
14	1	Π	Τρύφωνος μάρτ.
15	2	Π	Ἡ ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
16	3	Σ	Συμεῶν Θεοδ. καὶ Ἀννης πρ.
17	4	Κ	Ἀρχ. τὸ Τριφῶδ. Τελώνου Φαρ.
18	5	Δ	Ἀγάθης μάρτ. Πολυεῦκτου
19	6	Τ	Βουκόλου ἐπ. Σμύρνης.
20	7	Τ	Παρθενίου ἐπισκόπου.
21	8	Π	Ζαχαρίου τοῦ προφήτου
22	9	Π	Νικηφόρου μάρτ. Στρατηλάτου.
23	10	Σ	Χαραλάμπους ἱερομάρτυρος.
24	11	Κ	Τοῦ Ἀσώτου. Βλασίου ἱερομ.
25	12	Δ	Μελετίου ἀρχιεπ.
26	13	Τ	Μαρτινιανοῦ ὁσ.
27	14	Τ	Ἀξεντίου τοῦ ὁσίου.
28	15	Π	Εὐσεβίου τοῦ ὁσίου.
29	16	Π	Παμφίλου μάρτυρος
1	17	Σ	Θεοδώρου μεγαλομ. Τῶν ψυχῶν
2	18	Κ	Τῆς Ἀπόκρ. Λέοντος Πάπα
3			Ρώμης.
4	19	Δ	Ἀρχιππου Φιλήμονος ἀποστ.
5	20	Τ	Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης.
6	21	Τ	Τιμοθέου. Εὐσταθίου.
7	22	Π	Τῶν ἐπὶ Εὐγενίου μαρτύρων.
8	23	Π	Πολυκάρπου ἐπισ. Σμύρνης
9	24	Σ	Α' καὶ Β' εἴρεσις Τιμ. Κεφαλῆς
10	25	Κ	τοῦ Προδρόμου
11	26	Κ	Τῆς Τυρινῆς. Ταρασίου ἀρχ.
12	27	Τ	Καθαρὰ Δευτέρα. Πορφυρίου
13	28	Τ	Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.
14	29	Π	Βασιλείου τοῦ ὁμολογητοῦ.
15	30	Π	Κασσιανῶ Ὁμολογητοῦ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ὁ μῆνας αὐτὸς ὀνομάζεται Ἰανουάριος ἐπειδὴ ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς αὐτοῦ εἶναι συγχρόνως καὶ πρώτη τοῦ νέου ἔτους. Εἶναι ὁ μῆνας τῶν Δώρων καὶ κάποιου Θεοῦ διπρόσωπου Ἰανοῦ ὁ ὁποῖος ἤθελε πάντα τὴ πόρτα του νὰ μένη ἀνοικτὴ ἢ κλειστή. Ἴσως γι' αὐτὴ τὴν αἰτία πληρώνουν τὸν Ἰανουάριον τὸ μηνιατικὸν τοῦ θυρωροῦ.

Ὁ μῆνας αὐτὸς συμπίπτει πάντα στὴ μέση τοῦ χειμῶνος, καὶ κατὰ γενικὸν κανόνα εἶναι ψυχρότατος καὶ πολὺ κατάλληλος γιὰ μπάλλους καὶ περιπνευμονίες. Αἱ ἡμέραι μεγαλώνουν μία ὥρα καὶ τέσσαρα λεπτὰ καὶ ἐπομένως κατὰ μέσον ὄρον τὸ ἡμερονύκτιον ἔχει εἴκοσι πέντε ὥρες.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἰανουάριον ὁ ἥλιος εὐρίσκειται εἰς τὸν Ὑδροχόον, ὅσοι γεννῶνται κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνονται σουτσίδες, κάπηλοι ἢ γκαρσόνια.

Τὸν Ἰανουάριον γιορτάζουν οἱ καρβουνοξυλάδες, ράλται, ἰδιοκτῆται σενεμά καὶ θεάτρων.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἐπειδὴ ὁ μῆνας αὐτὸς εἶναι ὁ δευτέρου τοῦ ἔτους ὀνομάζεται, φυσικῶ τῷ λόγῳ Φεβρουάριος, δηλαδὴ Δεύτερος ὅπως τὸ ξεύρουν πολὺ καλὰ ὅσοι γνωρίζουν τὰ Κινέζικα.

Ὅσοι εἶναι διορατικοί, θὰ παρετήρησαν ἀναμφιβόλως, πὺ ὁ μῆνας αὐτὸς ἔχει μόνον 28 ἡμέρας· καὶ αὐτὸ προέρχεται ἀπ' τὴν τεμπελιά του καὶ ἐπειδὴ ἀργησε νὰ ἔλθῃ ὅταν ἔκαμαν τὸ Ἡμερολόγιο· ὅταν ὁμως ὁ Κουτσοφλέβαρος εἶδε πὺ τοῦκοψαν 2 μέρες καὶ τις χαρίσανε στὸν Ἰανουάριον καὶ στὸν Μάρτιον, ἔκαμε τόσο ταβατοῦρι, πὺ ἀναγκασθήκανε νὰ τοῦ χάρισουνε μιὰ μέρα κάθε τέσσαρα χρόνια, ὅπως φέτος.

Τὸν Φεβρουάριον ὁ ἥλιος εὐρίσκειται εἰς τοὺς Ἰχθύς γι' αὐτὸ αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ πανδρεύονται με ὅσους ἐγεννήθησαν κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα· οἱ ἄνδρες ὁμως πρέπει νὰ προτιμοῦν γυναῖκες πὺ ἐγεννήθησαν τὸν Φεβρουάριον, ἐπειδὴ δὲν θὰ μποροῦν νὰ τοὺς βγάσουν γλώσσα.

Ὅσοι ἔως τώρα δὲν φροντίσατε νὰ μάθετε ὅλους τοὺς χοροὺς τοὺς νεωτέρους, ἐφέτος χωρὶς νὰ γάσε ε καιρὸ τρέξατε στὸν κ. **ΦΕΡΔΙΝΑΝ** Ἀσμαλῆ Μιτζήτ ἀρ. θ. 33 καὶ θὰ σᾶς τοὺς διδάξῃ σὲ μερικὰ μόνον μαθήματα. Ὅχι λόγια καὶ ρεκλάμα ἀλλὰ ἔργα.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ 12.
Ἄρ. Ρετζέπ. Ὁθ. Μάρτ.

N	Π	
14	1	Π Εὐδοκίας ὁσ.
15	2	Σ Εὐθαλίας μάρ. Θεοδώρου Τήρ.
16	3	Κ Α' Νησιῶν. ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.
17	4	Δ Γερασίμου ὁσ. τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ
18	5	Τ Αγγελίου μάρτ.
19	6	Τ Τῶν ἐν Ἀπορφῶ 42 μαρτύρων.
20	7	Π Ἐφραίμ Εὐγενίου.
21	8	Π Θεοφυλάκτου ἐπ. Νικομηδείας
22	9	Σ Τῶν Ἁγίων 40 μαρτύρων.
23	10	Κ Β' Νησιῶν. Κοδράτου μ.
24	11	Δ Σωφρονίου ἀρχιεπ. Ἱεροσολύμ.
25	12	Τ Θεοφάνους ὁμ.
26	13	Τ Νικηφόρου ἀρχιεπισκ.
27	14	Π Βενεδίκτου ὁσίου.
28	15	Π Ἀγαπίου μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
29	16	Σ Ρωμανοῦ μάρτυρος.
30	17	Κ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΚΥΗΣΙΣ Γ' Νηστ.
31	18	Δ Κυρίλλου ἀρχ. Ἱεροσ.
1	19	Τ Χρυσάνθου μάρτ.
2	20	Τ Τῶν ἐν τῇ Μονῇ ἁγ. Σάββα πατ.
3	21	Π Ἰακώβου τοῦ ὁμολογητοῦ.
4	22	Π Βασιλείου ἱερομ.
5	23	Σ Νίκωνος, τῶν 199 μαθητῶν
6	24	Κ Δ' Νησιῶν. Ζαχαρίου ὁσίου
7	25	Δ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ
8	26	Τ Συναξίς ἁγ. Γαβριήλ
9	27	Τ Μαρτίνης τῆς ὁσίας ἐν Θ/νίκη.
10	28	Π Ἰλαρίωνος νέου.
11	29	Π Τοῦ Ἀκαθίστου ἁγίου.
12	30	Σ Ἰωάν. Συγγ. τῆς Κλ.
13	31	Κ Ε' Νησιῶν. Ὑλατίου ἐπ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11
Ἄρ. Σαρμπάν. Ὁθ. Νισάν.

N	Π	
14	1	Δ Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.
15	2	Τ Τίτου ὁσ. ὁσίου.
16	3	Τ Ἰωσήφ τοῦ Ὑμν. Νικήτα
17	4	Π Γεωργίου ἐπισκόπου.
18	5	Π Κλαυδίου μάρτυρος.
19	6	Σ Εὐτυχίου ἀρχ. Κωνσταντινουπόλεως.
20	7	Κ Τοῦ Λαζάρου Καλλιπίου μάρτ.
21	8	Δ Τῶν ΒΑΓΓΑΝ. Ἡρωδίου ἀπὸ αὐτῷ
22	9	Τ Εὐφρατίου μάρτ.
23	10	Τ Τρεντίου μάρτυρος.
24	11	Π Μεγάλη Πέμπτη
25	12	Π Μεγάλη Παρασκευή
26	13	Σ Μαρτίνου Πάπα Ρώμης.
27	14	Κ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ.
28	15	Δ Κρήσκεντος μ. Λεονίδου ἐπ.
29	16	Τ Ἀγάθης, Εὐσέβου Χιονίας
30	17	Τ Συμεὼν τοῦ ἐν Περσίδι.
1	18	Π Γρηγορίου Δεκαπολίτου.
2	19	Π Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Παφνουτ.
3	20	Σ Θεοδώρου τοῦ Τριγινῆ.
4	21	Κ Τοῦ Θωμᾶ Ἀλεξάνδρου βασιλ.
5	22	Δ Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου
6	23	Τ Γεωργίου μεγ.
7	24	Τ Ἐλισάβετ τῆς ὁσίας.
8	25	Π Βασιλείας ἐπισκόπου
9	26	Π Συμεὼν ἱερομ. συγγ. τοῦ Κυρίου
10	27	Σ Συμεὼν ἱερομ. συγγ. τοῦ Κυρίου
11	28	Κ Τῶν Μορφῶν. Τῶν ἐν Κυζ.
12	29	Δ Ἰακώβου καὶ Σωσιπῆτρον ἀπ.
13	30	Τ Ἰακώβου τοῦ ἀπ.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν μῆνα αὐτὸν ἐν λείπει ποτὲ ἢ Σαρακοστή τὸν ὀνόμασον Μάρτιον ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία «Λείπει ὁ Μάρτης ἀπ' τὴν Σαρακοστή;» Καθὼς βλέπετε Σαρακοστή καὶ Μάρτιος εἶναι συνώνυμα.

Ὁ Μάρτιος εἶναι γυναικοθήρας καὶ ἔχει ὀλόκληρο χαρῆμι ἀπὸ γυναῖκες. Δὲν διαλέξει ὅμως μόνον τις ἔμορφες κυνηγᾷ καὶ τις ἄσχημες. Δὲν ὅτι ὅταν ἔχει στὸ πλάγι του μιὰ ἔμορφη γελᾷ δηλ. κάμει καλὸ καιρὸ καὶ ὅταν ἔχει ἄσχημη κλαίει, βρέχει, χιονίζει. Φαίνεται ὅμως ποῦ προτιμᾷ τις ἄσχημες.

Ὁ Μάρτιος εὐρίσκεται ὑπὸ τὸ ζῳδιὸν τοῦ κριοῦ οἱ ἄνδρες οἱ γεννηθέντες αὐτὸν τὸν μῆνα εἶναι ἡμεροὶ σὺν τὰ πρόβατα καὶ αἱ γυναῖκες ἄγριες σὺν τις κατσίκες.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸ ἐπιτρέφει ἡ ἀνοξίς τὸν ὀνομάσανε Ἀπρίλιο γιὰ νὰ συμφωνῇ μὲ τὸ ἥλιος.

Τὸν μῆνα αὐτὸ ὅλες οἱ κο... κόττες γεννοῦν κόκκινα αὐγὰ καὶ κάθε χρόνο σχεδὸν ὁ Χριστὸς ἀναστήνεται τὸν Ἀπρίλιο.

Τὸ ζῳδιὸν αὐτοῦ τοῦ μηνὸς εἶναι ὁ Ταῦρος· οἱ ἄνδρες ποῦ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν καλὰ θὰ κάμουν νὰ μείνουν ἐλεύθεροι ἐπειδὴ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῶν Κεράτων· οἱ γυναῖκες προτιμοῦν ὁμως συζύγους γεννηθέντας τὸν Ἀπρίλιο.

Μὴ ξεχνᾶτε τὸν ἀποκριάτικο χορὸ, τὸ θαῦμα τοῦ 1924, τὸ Bal Japonais τοῦ κυρίου ΦΕΡΑΙΝΑΝ. Χορὸς, γλέντι, ξεθέρωμα.

Ὅσοι δὲν παρευρεθῆτε θὰ χάσετε.

ΜΑΪΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ 10.
Ἄρ. Ραμαζάν. Ὁθ. Μαῖς.

N	Π	
14	1	Τ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου.
15	2	Π Ἁγ. Λειψάνου. Ἀθανασ. Μεγ.
16	3	Π Τιμοθέου καὶ Μαύρας μάρτ.
17	4	Σ Πελαγίας μάρτ.
18	5	Κ Τοῦ Παραλύτου. Εὐσέβου μεγαλ.
19	6	Δ Ἰὼβ τοῦ πολυθάλου, Σεραφείμ.
20	7	Τ Ἀκακίου μάρτ.
21	8	Τ Τῆς Μεσοπενηκοστῆς. Ἰωάνν.
22	9	Π Ἡσαίου προφήτου.
23	10	Π Σίμωνος ἀπ. ταῦ Ζηλωτοῦ
24	11	Σ Μωκίου ἱερομάρτυρος.
25	12	Κ Τῆς Σαμαρειτίδος. Ἐπιφανίου ἐπ.
26	13	Δ Γλυκερίας μάρτ.
27	14	Τ Ἰσιδώρου μάρτ.
28	15	Τ Παχωμίου τοῦ Μ.
29	16	Π Θεοδώρου ἡγουμένου.
30	17	Π Ἀνδρονίκου μάρτ.
31	18	Σ Πέτρου, Διονύτου καὶ σὺν αὐτῷ
1	19	Κ Τοῦ Τυφλοῦ. Πατρικίου ἐπισκ.
2	20	Δ Θαλλελαίου μάρτυρος.
3	21	Τ Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης
4	22	Τ Βασιλίσκου μ.
5	23	Π ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΗΣ. Μιχαὴλ ἐπισκ.
6	24	Ι Συμεὼν τοῦ ἐν Θαυμαστῷ
7	25	Σ Ἡγ' εὐρ. Προδρ. Νηστ. ἁγ. Ἀπ.
8	26	Κ Τῶν ἁγ. Πατέρων Κάρπου ἀπ.
9	27	Δ Ἑλλαδίου μάρτυρος.
10	28	Τ Εὐτυχῆς ἱερομάρτυρος.
11	29	Τ Θεοδοσίας μάρτυρος.
12	30	Π Ἰσαακίου ὁσ.
13	31	Π Ἐρμείου μάρτυρος.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ νύξ 9.
Ἄρ. Σεβάλ. Ὁθ. Χαζιρ.

N	Π	
14	1	Σ Ἰουστίνου φιλοσ. Τῶν ψυχῶν.
15	2	Κ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ. Νικηφόρου
16	3	Δ Τῆς Ἁγίας Τριάδος.
17	4	Τ Μητροφάνους ἀρχ. Κιπόμεως.
18	5	Τ Δωροθέου ἐπισκ. μάρτ.
19	6	Π Ἰλαρίωνος ὁσίου.
20	7	Π Θεοδότου ἱερομ.
21	8	Σ Καλλιόπης μάρτυρος.
22	9	Κ Τῶν ἁγ. Πάντων. Κυρίλλου ἀρχ.
23	10	Δ Ἄρ. ν. ἁγ. Ἀπ. Ἀλεξάνδρου
24	11	Τ Βαρθολομαίου. Βαρνάβα ἀπ.
25	12	Τ Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου ὁσ.
26	13	Π Ἀκλίνης μάρτυρος.
27	14	Π Ἐλισαίου προφήτου.
28	15	Σ Ἀμὸς τοῦ προφήτου.
29	16	Κ Τρύφωνος ἐπισκ. Ἀμαθοῦντος.
30	17	Δ Μανουὴλ μάρτυρος
1	18	Τ Λεοντίου μάρτυρος.
2	19	Τ Ἰσὶδα τοῦ ἀποστόλου.
3	20	Π Μεθοδίου ἐπισκ. Πατάρων.
4	21	Π Ἰουλιανῶ μ. τοῦ Ταρσῆος.
5	22	Σ Εὐσεβίου ἐπισκ. Σεμοσάτων.
6	23	Κ Ἀγριπίνης καὶ Ἀριστοκλ. μ.
7	24	Δ Τὸ γενέθλιον τοῦ Προδρόμου.
8	25	Τ Φεβρωνίας ὁσιομάρτ.
9	26	Τ Δαβὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.
10	27	Π Σαμψὼν ὁσ. τοῦ Ζενοδόχου.
11	28	Π Ἀνακμ. τῶν λειψ. Κύρου, Ἰωάν.
12	29	Σ Πέτρου καὶ Παύλου τῶν ἀποστόλων.
13	30	Κ Ἡ Συναξίς τῶν 1Β' ἀποστόλ.

ΜΑΪΟΣ

Μαῖος σημαίνει μῆνας τῶν ἀνθέων καὶ τῶν κεραιῶν. Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ὅσοι ἔχουν δυνατὴ κρᾶσι καὶ κάποιο ταμπεραμάν, πρέπει νὰ βάζουν βδέλλες γιὰ ν' ἀποφύγουν πολλὰ δυσάρεστα πράγματα.

Τὸν Μαῖο ἀναφαίνονται οἱ σάτυροι, Δράκοι, καὶ λοιποὶ παραλυμένοι, οἱ Μοδιτροῦλες δὲν ἔχουν ἡσυχία ἀπ' τοὺς μαθητὰς, τοὺς γέρους καὶ . . . τοὺς πανδρεμμένους.

Δὲν ξεύρω γιὰ ποῖο λόγο ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Μαΐου εἶναι οἱ Δίδυμοι. Οἱ κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα γεννηθέντες ἄνδρες εἶναι διπρόσωποι καὶ νὰ τοὺς ἀποφεύγετε αἱ δὲ γυναῖκες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γεννοῦν δίδυμα, πράγμα πολὺ δυσάρεστο μ' αὐτὴ τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν ἔλλειψι οἰκημάτων.

Αἱ ἡμέραι ἐξακολουθοῦν νὰ αὐξάνουν ἐνῶ αἱ εἰσπράξεις τῶν θεάτρων, χοροδιδασκαλείων καὶ κινηματογράφων διαρκῶς ὀλιγοστεύουν.

Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἀνοίγουν τὰς θύρας τῶν καὶ κάποια λησταρχεῖα ὀνομαζόμενα κατ' εὐφημισμὸν Κῆποι.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ὁ μῆνας Ἰούνιος ὀνομάσθη οὕτω ἐπειδὴ κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἡ ζέστη ἀρχίζει νὰ γίνεται αἰσθητὴ καὶ ξεγυμνώνονται οἱ γυναῖκες, οἱ ἀστρολόγοι διατείνονται ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα αἱ ἡμέραι εἶναι πολὺ μεγάλα καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο διότι ἀπ' τὸν Ἰανουάριον διαρκῶς αὐξάνουν. Καὶ ὅμως παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ ἡμερονύκτιο ἔχει 24 ὥρες ὅπως πάντοτε: μυστήριον, παιδιὰ μου, μυστήριον ἀνεξήγητο.

Οἱ Πολίται ἀρχίζουσιν νὰ λαχταροῦν τὰ Νησιά καὶ τὸν Βόσπορον. Οἱ ἀκάθαρτοι πηγαίνουν στὰ μπάνια ἐπίσης καὶ ὅσες θέλουν νὰ βροῦν σύζυγο.

Δυστυχῶς τὸν Ἰούνιο ὁ ἥλιος εἶναι ὑπὸ τὸν Καρκίνον, δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι οἱ γεννηθέντες τὸν μῆνα αὐτὸν θὰ ἔχουν καρκίνον.

Τὸν Μαῖο συνήθως ὁ κ. ΦΕΡΑΙΝΑΝ διοργανώνει τὸν ἀνοιξιάτικο του Μπάλλο. Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ παρευρεθῆτε σ' αὐτὸν καὶ νὰ εἰσθε ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μὴν ἀμελήτε νὰ διδαχθῆτε αὐτοὺς στὴν Ἀκαδημία τοῦ Ἀσμαλῆ Μεδζιτῆ ἐν Πέρα.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ 10. Ἀρ. Ζιλκαδέ. Ὁδωμ. Τεμούζ.

Table with 3 columns: N, Π, and text. Lists dates from 14 to 31 with corresponding names and feast days.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11. Ἀραβ. Ζιλχτζέ. Ὁδωμ. Ἀγοστός.

Table with 3 columns: N, Π, and text. Lists dates from 14 to 31 with corresponding names and feast days.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Πολλά ἔχουν εἰπῆ γιὰ τὴν παραγωγή τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦ μηνός· τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι φέρει τὸ ὄνομα κάποιας πολὺ γνωστῆς κυρίας, ἄλλοτε βραβευθείσης σὲ διαγωνισμό καλλονῆς.

Τὸν Ἰούλιο στὰ χωριά οἱ γεωργοὶ θερίζουν τὸ σιτάρι καὶ οἱ Πολῖται παραθερίζουν στὶς ἐξοχές τους:

Ἀρχίζουν καὶ τραβοῦν στὶς ἐξοχές τους οἱ πλούσιοι καὶ εὐφραίνονται τὶς ψυχές τους, ἀλλ' ἔχουνε καὶ αὐτοὶ τὶς ταραχές τους καθὼς καὶ τὶς κακιές τὶς ἐποχές τους καὶ μὴ φθονεῖς, πτωχέ, τὶς ἐξοχές τους.

Ὁ ἄστερισμός τοῦ μηνός αὐτοῦ εἶναι ὁ Λέων ὅσοι λοιπὸν ἐγεννήθησαν τὸν Ἰούλιο εἶναι μεγαλόψυχοι, γενναῖοι ὀλίγον τι μανιώδεις καὶ ἀγαποῦν ὑπερβολικὰ τὸ κρέας καὶ τὰ εἶρκ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Οἱ σοφοὶ λέγουν ὅτι ὁ μῆνας αὐτὸς ὠνομάσθη Αὐγουστος πρὸς τιμὴν κάποιου βασιλέως ποῦ τὸν λέγανε Αὐγουστο... Σιγὰ νὰ μὴν τὸν λέγανε Σεπτέμβριο. Ἀκούσατε ποτὲ τέτοιο ὄνομα; Γιατί ὄχι πρὸς τιμὴν κάποιου Ἀθανασίου, Ἀλεξάνδρου, Ἀναστασίου;... Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν δυσανεστήσουμε τοὺς ἀστρονόμους καὶ μᾶς καταστρέψουν μὲ σεισμό, λοιμό, λιμό, κατακλυσμὸ καὶ ἄλλα παρόμοια ἅς καμωθοῦμε ποῦ τοὺς πιστεύουμε.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ τοῦ μηνός μᾶς ἐπισκέπτονται καὶ τὰ Κυνικὰ καύματα. Τὰ καύματα αὐτὰ εἶναι πολὺ ἐνοχλητικὰ γιὰ ὅλους πρὸ πάντων ὁμῶς γιὰ τὶς γυναῖκες αἱ ὁποῖαι τσιτσιδιώνονται ὅπως διόλου· ὁ ἄνδρας ὁ καυμένος ἔχει μεγαλειτέραν ἀντοχὴν (μὴ νομίσετε ποῦ ἀντέχει σὲ ὅλα... μόνον στὴν ζέστη ἀντέχει).

Τὸν Αὐγουστο ὅλος ὁ κόσμος—ὄχι βέβαια ἐγὼ—δηλ. ὅσοι τὸν φυσοῦν πηγαίνουν γιὰ ἀλλαγὴ στὰ Νησιά, στὴν ἐξοχὴ καὶ οἱ ἄγνωστοι εἶναι στὶς χαρὲς των, ἐπειδὴ ξεγυμνώνουν τὰ σπῖτια τῶν παραθεριζόντων, μὲ ἡσυχία.

Ὁ ἥλιος τὸν Αὐγουστο εὐρίσκεται εἰς τὴν Παρθένον γι' αὐτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅσοι ἐγεννήθησαν σ' αὐτὸν τὸν μῆνα γίνονται καλόγηροι.

Τὸ καλοκαῖρι θὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν ἐγκαίρως ποῦ θὰ διδάσκει τοὺς χοροὺς ὅλους, ὁ πασίγνωστος καθηγητὴς ΦΕΡΑΙΝΑΝ. Ἔως τότε ὁμῶς μὴ χάνετε ἀδίκως τὸν καιρό σας. Τελειοποιηθῆτε σὲ ὅλους τοὺς χοροὺς στὴν ἀκαδημίαν του στὸ Ἀσμαλὴ Μεδζήτ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ 13. Ἀρ. Μουχαρέμ. Ὁδ. Ἐϊλούλ.

Table with 3 columns: N, Π, and text. Lists dates from 14 to 30 with corresponding names and feast days.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ 12. Ἀρ. Σεφέρ. Ὁδωμ. Τεσριν-ι-εβέλ.

Table with 3 columns: N, Π, and text. Lists dates from 14 to 31 with corresponding names and feast days.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ὠνομάσθη Σεπτέμβριος ἐπειδὴ εἶναι ὁ ἔννατος μῆνας τοῦ ἔτους. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ, τοῦ τρυγητοῦ καὶ τῶν σχολειῶν.

Κυνῆγι θὰ πῆ ν' ἀγοράσης ἓνα ἀκριβούτικο κοστοῦμι, ἓνα τουφέκι καὶ ἓνα σκύλλο, νὰ τρέξης νὰ βγάλῃς ἓνα τεσκερὲ καὶ νὰ πηγαινοέρχῃσαι ἐξω ἀπ' τὸν Ἅγιο Στέφανο γιὰ νὰ βρῆς ὄρνυκια, πέρικες, λαγούς... μὲ πετραχήλια. Ἀλλὰ τὰ ζῶα αὐτὰ εἶναι πιὸ ἐξυπνα ἀπ' τοὺς κυνηγούς· τοὺς γνωρίζουν ἀπὸ δέκα μίλλια μακρὰ καὶ μόλις τοὺς ἰδοῦν φεύγουν καὶ ἔτσι οἱ κυνηγοὶ πηγαίνουν Γιάννηδες καὶ γυροῦνε Γιάννηδες. Πολλοὶ κυνηγοῦν στὸ Καλλιωντζίη Κουλλοῦκ.

Τὸν μῆνα αὐτὸ γιορτάζουν οἱ βιβλιοπῶλαι καὶ οἱ δάσκαλοι ἐτοιμάζουν καινούργια πορτφεῖγ γιὰ νὰ βάζουν τοὺς μισθοὺς τοὺς γιομάτους ποῦ θὰ πληρώνονται.

Ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ὑπὸ τὸν ἄστερισμὸν τῆς Ζυγαριᾶς Ὅσοι λοιπὸν γεννῶνται κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα ἀμφιταλαντεύονται, εἶναι διστακτικοὶ, ἀναποφάσιστοι καὶ δὲν ξεύρουν ποῖα νὰ διαλλέξουν, τὴν Κικὴ ἢ τὴν Κοκῶ, τὴν ξανθὴ ἢ τὴν μελαγχροινὴ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γίνονται δικασταὶ ἢ μπακάληδες.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ὁκτώβριος σημαίνει ἐπιστροφή ἀπὸ τὶς ἐξοχές χίλιες δύο φασαρίες, προετοιμασίες γιὰ τὸν χειμῶνα καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε.

Τὰ σινεμά κάμουν χρυσὲς δουλειές... μὲ τοὺς τσαμπατζήδες.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ μηνός φεύγουν νὰ χελιδόνια καὶ μᾶς ἐπισκέπτονται τὰ χελιδόνια τῶν πεζοδρομίων καὶ οἱ καστανάδες.

Ὁ μῆνας αὐτὸς εἶναι ὑπὸ τὸν Σκορπιόν, ἀλλὰ δὲν δίδει πεντάρια γι' αὐτό. Πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τοὺς γεννηθέντας τὸν Ὁκτώβριο ἐπειδὴ εἶναι δόλιοι, μοχθηροὶ καὶ ἡ δαγκαματιά των εἶναι θανάσιμη. Ὅλες οἱ πεθερές εἶναι γεννημένες αὐτὸν τὸν μῆνα.

Ὁ διάσημος κ. ΦΕΡΑΙΝΑΝ ἐπαναρχίζει τὰ φθινοπωρινὰ του μαθήματα. Ἀναλαμβάνει νὰ σᾶς διδάξῃ ὅλους τοὺς χοροὺς σὲ μερικὰ μαθήματα μόνον. Τιμαὶ λογικαί.

NOEMBΡΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ 14.
Ἀρ. Ρεμπιουλεβέλ. Ὁδ. Τεσρὶν-ι-σανι

N	Π	
14	1	Π Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ Ἀναργ.
15	2	Σ Ἀκινδύνου μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
16	3	Κ Ἀγεμιᾶ, Ἰωσήφ, Ἀειθαλᾶ μ
17	4	Δ Ἰωαννικίου τοῦ Μεγ. Νικάνδ.
18	5	Τ Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμ. μ.
19	6	Τ Παύλου ἀρχιεπ. Κίλεως ὁμ.
20	7	Π Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μ. Λαζάρου.
21	8	Π Τῶν Ταξιαρχῶν. Μιχ. καὶ Γαβρ.
22	9	Σ Πορφυρίου καὶ Ματρώνης ὁσ.
23	10	Κ Ἐράστου ἀποστ. Ὁρέστου μ.
24	11	Δ Μηνᾶ, Βίκτωρος, Βικεντ. μ.
25	12	Τ Ἰωάννου Ἐλεήμονος, Νείλ. ὁσ.
26	13	Τ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.
27	14	Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου.
28	15	Π Γουρία, Σαμωνᾶ, Ἀβίδου μαρτ.
		(Ἀρχ. ἡ νηστ. τῶν Χριστοῦγ.)
29	16	Σ Ματθαίου τοῦ Ἐθαγγελιστοῦ.
30	17	Κ Γρηγορίου ἐπ. Νεοκαισαρείας.
1	18	Δ Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ μαρτ.
2	19	Τ Ἀβδίου προφ. Βασιλαῖμ μαρτ.
3	20	Τ Πρόκλου Κίλεως, Γρηγορ. Δεκ.
4	21	Π ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.
5	22	Π Φιλίμονος καὶ Ἀρχιππου ἀποστ.
6	23	Σ Ἀμφιλοχίου ἐπισκοπ. Ἰονίου.
7	24	Κ Κλήμεντος Πάπα Ρώμης.
8	25	Δ Δικατερίνης μεγαλομάρτυρος.
9	26	Τ Στυλιανοῦ, Ἀλου. τοῦ Κιονίτ.
10	27	Τ Ἰακώβου τοῦ Πέτρου μεγαλ.
11	28	Π Στεφάνου τοῦ νέου. Ειρηνάρχ.
12	29	Π Παραμόνου καὶ Φιλουμένου μ.
13	30	Σ Ἀνδρέου Ἀποστ. τοῦ πρωτοκλήτ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 9 καὶ ἡ νύξ 15.
Ρεμπιουλαχέρ. Ὁ. Κιανούν-ι-εββέλ

N	Π	
14	1	Κ Ναοῦμ προφ. Φιλαρέτου ὁσίου.
15	2	Δ Ἀβρααμ προφήτου.
16	3	Τ Σοφονίου προφ. Ἀγγελικῆς νεομ.
17	4	Τ Βαρθάρα μεγαλομάρτυρος.
18	5	Π Σάββα τοῦ ἡγιασμένου. Διογ.
19	6	Π Νικολάου ἐπισκόπου Μύρων.
20	7	Σ Ἀμβροσίου ἐπισκ. Μεδιολάνων.
21	8	Κ Παταπίου ὁσ. Σωσθένης ἀπ.
22	9	Δ Ἡ σύλληψις τῆς ἁγίας Ἄννης.
23	10	Τ Μηνᾶ, Ἐρμογένους, Εὐγράφου μ.
24	11	Τ Δανιήλ τοῦ Στυλίτου.
25	12	Π Σπυριδανος τοῦ θαυματουργοῦ.
26	13	Π Εὐστρατίου καὶ Λουκίας μ.
27	14	Σ Θύρσου μάρτυρος.
28	15	Κ Τῶν ἁγ. Προπατ. Ἐλευθερίου
29	16	Δ Ἀγγαίου προφήτου. Θεοφανοῦς.
30	17	Τ Δανιήλ προφ. καὶ 3 ἁγ. παιδῶν
31	18	Τ Σεβαστ. μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
1	19	Π Βονιφατίου μ. Ἀγλαίας ὁσίας.
2	20	Π Ἰγνατίου ἱερομ. τοῦ θεοφ.
3	21	Σ Ἰουλιανῆς καὶ Θεμιστοκλ. μ.
4	22	Κ Αναστασίας τῆς Φαρμακολύτρ.
5	23	Δ Τῶν ἁγ. 10 μαρτ. τῶν ἐν Κρήτῃ.
6	24	Τ Ἀβραάμ μέχρι Μνήστ. Εὐγεν. μ.
7	25	Τ Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
8	26	Π Ἡ σύναξις τῆς Θεοτόκου.
9	27	Π Στεφάνου πρωτομάρτυρος.
10	28	Σ Τῶν ἐν Νικομηδ. διαμνο. μαρτ.
11	29	Κ Τῶν ἐν Βηθλεὲμ 14 χιλ. Νηπ.
12	30	Δ Ἀνυσίας ὁσ. τῆσέν Θεσσαλονίκη.
13	31	Τ Μελάνης τῆς ὁσίας. Ζωτικῶ μ.

NOEMBΡΙΟΣ

Ὁνομάσθη Νοέμβριος ἐπειδὴ τὸν μῆνα αὐτὸν ἀρχίζουν οἱ ψυχρὲς καὶ οἱ βροχῆς (φέτος ὁμως διέψευσε τὸ ὄνομά του ἴσως νὰ ἀντήλλαξε τὴν θέσι του μὲ τὸν Ἀπρίλιο.

Ὁ ἥλιος τὸν Νοέμβριο εὐρίσκεται εἰς τὸν Τοξότην καὶ γι' αὐτὸ ὅσοι ἐγεννήθησαν κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα κνηγοῦν τὶς γυναῖκες, εἶναι μαχαιροβγάλτες καὶ πολλὰς φορὲς καταλήγουν στὸ φρενοκομεῖο. Ὅσες γεννηθοῦν τὸν Νοέμβριον εἶναι νευρικές. Τὸ καταλληλότερο φάρμακο γι' αὐτὰς εἶναι τὸ ξύλο τῆς Γνώσεως.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ μῆνας αὐτὸς ἐπειδὴ εἶναι ὁ τελευταῖος τοῦ ἔτους καὶ κατ' αὐτὸν ἔχουμε τὰ Χριστοῦγεννα ὀνομάσθη Δεκέμβριος. Πράγματι ἡ λέξις Δεκέμ σημαίνει «τέλος» ὅσοι γνωρίζουν τὴν σανσκριτικὴ ἢ ὅσοι ἔχουν ἐρωμένη καμμιά δασκάλισσα τὸ ξέρουν πολὺ καλά.

Τὸν μῆνα αὐτὸν συνήθως κάμνει τὴν ἐπίσημο ἐμφάνισί του, ντυμένος ὁλόασπρη φορεσιά, ὁ χειμῶνας μὲ ὄλο του τὸ ἐπιτελεῖο, τὸ χιονόνερο, τὸ χιόνι, τὸν πάγο, τὶς γλύστρες, τὸ συνάχι, τὴν γρίπτη καὶ ἄλλα.

Τὸ χοιρινό, οἱ κοῦρκοι, οἱ ὄρνιθες ἔχουν τὴν τιμητικὴν τους τὴν 24ην τοῦ μηνὸς αὐτοῦ]

Τὸν Δεκέμβριο ἀρχίζουν οἱ σκοτοῦρες τῶν συζύγων τὰ παιδιά, αἱ γυναῖκες, τὰ ἀνήψια, οἱ καπουτζίδες, διανομεῖς, τσοπτοσηδες, τουλουμπατζίδες, λατερνατζίδες, μπεχτοσηδες καὶ πολλοὶ ἄλλοι μὲ καρδιοκτύπι περιμένουν τὴν 31ην τοῦ μηνός, καὶ ἡ ὑπηρετριά σας σκουπίζει καὶ κάτω ἀπ' τὴν καριόλα, πρᾶγμα ἀσυνήθιστο ὅλους τοὺς ἄλλους μῆνας.

Ἐπειδὴ ὁ Δεκέμβριος εἶναι ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Αἰγόκερω καλὰ θὰ κάμουν ὅσοι ἐγεννήθησαν τὸν μῆνα αὐτὸν, ὅπως καὶ οἱ γεννηθέντες τὸν Ἀπρίλιον, νὰ μὴν πανδρευθοῦν ἂν ὁμως κάμουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ μετανοήσουν τρομερά.

Μὴν ἐπισκεφθῆτε κανένα κατὰ τὸν Δεκέμβριο μὴ καὶ καλὴ κάμνεται τὰς ἐπισκέψεις σας τὴν Πρωτοχρονιά.

Τέλος καὶ . . . τῷ Θεῷ Δόξα.

Ὁ Καζαμίας

Εὐκαιρία μοναδική.— Πέρασε ὁλόκληρος χρόνος κι' ἀκόμη δὲν μάθατε χορό! Τί κρίμα καλέ! Καὶ δὲν πᾶτε στὸν ξακουσμένο **ΦΕΡΔΙΝΑΝ**, νὰ σᾶς διδάξῃ ὅλους τοὺς χοροὺς σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀφοῦ σκεφθῆκαμε ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα μὲ τὸν Μῆτσο, ἀπεφασίσαμε νὰ πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν φίλο μας, τὸν Χρῆστο Ν. ποῦ γιόρταζε.

Τὸ σαλόνι τοῦ κ. Χρήστου ἦτο κατὰμεστο ἀπὸ κόσμον στὴ μέση εἶχαν στρωμένο τὸ ἀπαραίτητο ἀκσαιτζιλῆκι. Μειξέδες διάφοροι καὶ ἐκλεκτοὶ στολίζανε τὸ τραπέζι καὶ τὸ γαλακτώδες δούζικο σελάγιζε μέσα στὰ ποτηράκια.

— Εἰς ὑγείαν σιὸρ Χρησιάκη!

— Καὶ τοῦ χρόνου, κυρὰ Φρόσω νὰ σᾶς ζήση ὁ σύζυγός! καὶ χίλιες δυὸ ἄλλες προπόσεις καὶ εὐχῆς ἤκούοντο γιὰ τὸν εορτάζοντα φίλον μας.

Στὸ πλάγι μου ἐκάθητο ὁ Βασιλάκης Γ., γλεντζῆς πρώτης τάξεως καὶ φοβερός καπνιστής ἢ τσέπες του ἦσαν πάντοτε γεμάτες μὲ τσιγάρα καὶ ποῦρα ὅλων τῶν ποιοτήτων σοιστὸ καπνοπωλεῖο ἀδζέμικο. Ὅταν δὲν καπνίζει, τρώγει. Ὅταν δὲν τρώγει, πίνει.

Ἡ παρέα εἶχε πιᾶσει τὴν κουβέντα καὶ περᾶσανε πέντε λεπτὰ χωρὶς ν' ἀδειάσουμε τὰ ποτηράκια.

— Παῦστε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἄς πιοῦμε κι' ἀπὸ κανένα ξεράθηκε ὁ λάφυγκας μου. Ὅλο ἐσᾶς θ' ἀκοῦμε; Στὸ λεπτὸ τὰ ποτήρια κενωθήκανε.

— Περίεργο πρᾶγμα! Βρὲ Χρῆστο, αὐτὰ δὲν εἶναι ποτήρια, εἶναι δακτυλήθρες... Κι' ἄλλο ἓνα βρὲ παιδιὰ, ἐγὼ κερνώ.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ μᾶς φέρανε κατὶ στρεΐδια πελώρια. Ὁ Βασιλάκης τρέλλος μὲ τὰ στρεΐδια ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα καὶ ἐπὶ δέκα λεπτὰ δὲν ἤκούσθη ἢ φωνὴ του.

— Μεγαλεῖο, φίλε μου, αὐτὰ τὰ στρεΐδια. Ἐ, κύρ Χρῆστο, εἰς ὑγείαν καὶ τοῦ χρόνου, πάντα χαρούμενος.

Τὰ κεφάλια εἶχαν κορώσει καὶ ἡ ὥρα ἦτο περασμένη.

Μὲ τρόπο γνέφω τὸν Μῆτσο γιὰ νὰ φύγουμε.

Ὁ Βασιλάκης μ' ἔννοιωσε, μὲ στραβοκῦτταξε καὶ μὲ θυμὸ μοῦ λέγει:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! τί σκοπεύεις νὰ κάμης; θέλεις νὰ μᾶς χαλάσης τὸ γλέντι καὶ σηκῶνεσαι νὰ φύγης; ἢ μήπως φοβᾶσαι τὴν γυναῖκά σου νὰ μὴ σὲ τὶς βρέξῃ. Κάθησε θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ χριστουγεννιάτικη ἱστορία.

Ἄναγκάσθηκα νὰ ὑποκύψω, γιὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρρεστήσω.

— Λοιπὸν, πρῶτα πρῶτα νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶμαι καλὸς Χριστιανὸς, εἶπε ὁ Βασιλάκης νηστεύω ὅλες τὶς σαρακοστὲς καὶ δὲν λείπω ἀπ' τὴν ἐκκλησία

SISMANOGLIO
MEGARO

μολαταῦτα ἀγαπῶ νὰ κοροϊδεύω τοὺς ἅγιους κάποτε κάποτε ὄχι ὁμως ἀπὸ κακία, ἔτσι γιὰ νὰ γελοῦμε καὶ νὰ περ- νᾶ ἢ ὦρα καὶ τώρα ἄς ἀρχίσουμε τὴν ἱστορία μας:

«Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, εἶχε λίγα χρόνια ποῦ βγῆκε στὴ μέση τὸ δούζικο καὶ ὁ ἅγιος Ἰωσήφ, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Παναγίας, ὁ ὁποῖος ἕως τότε ἦτο πολὺ φρόνιμος, ἀρχισε νὰ παραστρατῆ. Ὁ κάπηλος ποῦ ἤρε τὸ δούζικο ὠνομά- ζετο κ' ἐκεῖνος Ἰωσήφ καὶ πάντοτε σὺς προσευχῆς του δὲν ξεχνοῦσε τὸν πα- τρονά του.

— Ἅγιε Ἰωσήφ, ἔλεγε, βοήθησέ με νὰ κάμω αὐτὸ κι' αὐτὸ κάμε τὸν πε- θερό μου νὰ μὴν εἶναι φιλάργυρος, τὴν πεθερά μου καταπράυνέ την καὶ βάλε μυαλὸ στὴν γυναῖκά μου νὰ μὴν περνᾶ ἀπ' τὰ κατὰστάματα καὶ σεργια- νίζη τίς βιτρίνες, καὶ τὸ βράδυ μοῦ ζη- τᾶ γούνες, φορέματα, ταντέλλες καὶ ἄλ- λα, κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι γαῖδουρι, δὲν θὰ σὲ ξεχάσω καὶ θὰ σοῦ φέρω μιὰ ντα- μεζάνα ντουζικο.

Ἄπ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ ἅγιος Ἰω- σήφ ἄλλαξε ὅπως διόλου. Κάθε βράδυ ἦτο στουπὶ σὰν τὸ *λεκὲ σαμπουνῆ* καὶ ὅταν γυρνοῦσε στὸν Παράδεισο τὰ μά- τιά του ἦσαν ὀλοστρόγγυλα σὰν μπίλ- λιας, ἡ γλῶσσά του μπέρδευε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πῆ «σιδηρόδρομος» καὶ τὸ καπέλλο του ἐπάνω στὰ φρύδια.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ στενοχωροῦσε πάρα πολὺ τὸν ἅγιο Πέτρο.

— Ἰωσηφάκο, τοῦ λέγει μιὰ μέρα, Ἰωσηφάκο, φίλε μου, ἂν θὰ βαστάξῃ αὐτὸ ἀκόμη κάμποσο καιρὸ, θὰ ἀναγ- κασθῶ νὰ εἰδοποιήσω τὸν Ὑψιστοῦ δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ, νὰ μλεκρολογᾶς κάθε μέρα καὶ νὰ γυρνᾶς τὰ μεσά- γυκτα.

Ὁ Ἰωσήφ ὁμως δὲν ἔδωσε καμμιά σημασία στὰ λόγια τοῦ «μπουννατισμέ- νου» ὅπως συνήθιζε νὰ ὀνομάζῃ τὸν θυρωρὸ τοῦ Παραδείσου καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἦλθε μὲ τὰ σκονάκια του παρμέ- να καὶ παραπάνω ἀπὸ τίς ἄλλες μέρες.

— Ἰωσηφ, λέγει ὁ ἅγ. Πέτρος μὲ θυμὸ, ὁ Πανάγαθος εἶναι πολὺ δυσα- ρεστημένος μαζί σου. Μιὰ φορὰ συγ- χωριέται. Μιὰ φορὰ δὲν πειράζει, μοῦ εἶπε, ἔὰν ὁμως ἐξακολουθήσῃ ἐπειδὴ δὲν θέλω σκάνδαλα μέσ' τὸν Παράδει- σο, μὴν τοῦ ἀνοίγῃς τὴν πόρτα.

Ἄμα ἤκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰω- σήφ, γλώμιασε κι' ἔγινε κάτασπρος σὰν κι' αὐτὸ τὸ τραπεζομάνδηλο.

— Τί ἔκαμε λέγει; Γιὰ ξαναπέστο; νὰ κοιμηθῶ ἔξω, ἐγὼ! Μὲ στέλνεις στὴν *ἐρημο* πάλι;

— Ὅχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶς στὴν ἐρημο, ἀλλὰ ἔχω διαταγὴ νὰ μὴ σὲ ἐπιτρέψω νὰ μπῆς μέσα.

— Βρὲ, μίλα μὲ τὰ σωστά σου! Ἄ- λήθεια τὸ λές;

— Ἄμ' τί ψέμματα!

— Ἐσὺ ὁ Πέτρος, μὲ διώχνεις, ἐ- μένα;

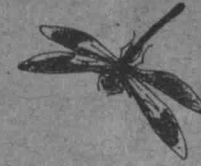
— Ναὶ ἐγὼ!

— Θέλεις νὰ διώξῃς, ποιόνα; Ἐμέ- να τὸν *ἀρκαντάση σου!* Καλὰ, πολὺ καλὰ. Γιὰ κάμε ποῦ μὲ διώχνεις. Κάμε το νὰ ἰδῶ! Μὰ τὴν ἀλήθεια, ξεύρεις τί σᾶς κάμω; Πέρνω τὸν *Χριστὸ*, τὸν γυιό μου ἀπὸ μέσα καὶ ἀνοίγω ἄλλο Παράδεισο ἐδῶ στὸ πλάγι καὶ σᾶς δείχνω ἐγὼ τί θὰ πῆ Ἰωσήφ».

Καὶ τώρα σ' αὐτὸ ἐπάνω ἄς πιοῦμε ἄλλο ἓνα καὶ ἄς καλονυκτίσουμε τὸν φίλο μας.

— Καὶ τοῦ χρόνου νάμαστε γεροὶ νὰ τὰ ξαναποῦμε.

N. Σ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

— Τί εἶναι ἡ πρώτη Ἰανουαρίου;

— Ἡ πρώτη Ἰανουαρίου εἶναι ἡ πρώτη μέρα τοῦ χρόνου εἶναι ἡ πειὸ τρομερὴ μέρα γιὰ ἓνα οἰκογενειάρχη.

— Ποιὰ εἶναι τὰ καθήκοντα ἑνὸς οἰκογενειάρχου τὴν Πρωτοχρονιά;

— Τὴν Πρωτοχρονιά ἓνας καλὸς οἰ- κογενειάρχης πρέπει νὰ εἶναι γενναιό- δωρος. Πρέπει νὰ δώσῃ καλὰ καὶ πολ- λά δῶρα: 1ον σ' ὅλους τοὺς οἰκείους του (ἀκόμη καὶ στὴν πεθερά του) 2ον στοὺς φίλους του (χωρὶς νὰ ξεχνᾶ ὡς κι' αὐτοὺς ποῦ τὸν χρεωστοῦν) 3ον στοὺς ἀνθρώπους του (μεταξὺ αὐτῶν συμπεριλαμβάνονται καὶ ὁ τσοπτοῆς, ὁ σακάς, τουλουμπατζῆς καὶ ἄλλοι πολ- λοὶ ὧν οὐκ ἔστι τέλος).

Ποιὰ δῶρα πρέπει νὰ προσφέρῃ ὁ «νοικοκύρης» στὴν γυναῖκά του;

α) Ἐνα κόσμημα ἢ γουναρικό: (ἐπὶ 24 ὥρες ἡ γυναῖκά σας εἶναι πρόσχα- ρη μετὰ 24 ὥρες ὁμως ἀρχίζει πάλι ἡ γρίνα).

β) Κολλιὲς ἀπὸ μαργαριτάρια ἢ κα- νένα αὐτοκίνητο: (ὀκτῶ ἡμέρες εἶσθε μέλι καὶ γάλα μὲ τὸ τρυφερό σας ἤμισυ).

γ) Ἐνα ταξιδάκι ἕως τὴν Εὐρώπη (ἐξασφαλίζετε ἡσυχία οἰκογενειακὴ ἑνὸς μηνός).

— Καὶ ποιὰ εἶναι τὰ δῶρα γιὰ τὴν πεθερά;

— Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ ἐξασφαλί- σετε *ἀνακωχὴν* εἴκοσι τεσσάρων ὠ- ρῶν: ἓνα ζευγάρι παντοῦφλες ἀπὸ μου- καβᾶ.

β) Ἄνακωχὴ μιᾶς ἑβδομάδος: ἓνα τζιτζὶ: κανένα τόπι ἢ ντουντούκα.

γ) Ἄνακωχὴ ἑνὸς μηνός: ἓνα μου- κάλι μπογιὰ γιὰ τὰ μαλλιά της μὲ λίγο κηνᾶ.

— Ὁ γαμβρὸς πρέπει νὰ φιλᾶ τὴν πεθερὰ τὴν πρωτοχρονιά.

— Ἐνας γαμβρὸς «μπορεῖ» νὰ φι- λήσῃ τὴν πεθερὰ του ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς κινδύνους ποὺ δια- τρέχει. (Γιὰ καλὸ καὶ κακὸ ἄς μάθῃ προηγουμένως τὴν διείθυσιν τοῦ λυσ- σιατρείου).

— Τί παθαίνουν οἱ δίδοντες δῶρα.

— Τίς πρῶτες ἡμέρες εἶναι μελαγχο- λικοὶ, ἀποφεύγουν τοὺς ὁμοίους των καὶ ὅλο τὸ χρόνο πάσχουν ἀπὸ νευρα- σθένεια δηλ. τὸ φουσοῦν καὶ δὲν κρυώνει.

— Κατὰ τὴν πρωτοχρονιά ἐπιτρέ- πονται αἱ ἐπισκέψεις;

— Ἄλλοτε, μάλιστα. Τώρα ὁμως ποῦ σηκωθήκανε τὰ ποτὰ δὲν πιστεύω νὰ ἐξακολουθήσουν.

SISMANOGLIO MEGARO

* *

Αἴσιον καὶ εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος.

— Χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα.

— Πάη κι' αὐτός.

— Ἀγαπητέ μου θεῖε, ξεύρετε πόσο σᾶς ἀγαπῶ· εὐχομαι διαρκῶς ὁ Θεὸς νὰ σᾶς χαρίζῃ χρόνια πολλὰ, υγείαν καὶ εὐτυχίαν... (δηλ. νὰ μὴ τὸν βρῆ ὁ χρόνος).

— Ἐλπίζω φέτος οἱ δουλειές μου νὰ πᾶν καλλίτερα ἀπὸ πέρισιν (μὴ ξεχνᾶς ὅμως καὶ τὸ κάθε πέρισιν καὶ καλλίτερα).

— Νὰ πάρ' ἡ εὐχή. Ἔδωσα ἑκατὸ λιρῶν δῶρα καὶ μοῦ στείλανε μόνο ἓνα «Μαῦρο Γάτο!».

— Νὰ μὲ συγχωρέσετε, τὸ δῶρό μου εἶναι μικρὸ ἀλλὰ σᾶς τὸ προσφέρω μὲ τὴν καρδιά μου.

— Θέλει καὶ δῶρο! γράψε τον μιὰ κάρτα εἴκοσι παραδῶν θὰ εὐχαριστηθῆ περισσότερο!

— Πῶς ἔγιναν οἱ πητιές σας; ἔπε-
τύχανε;

— Ἐπὶ τέλους δὲν μᾶς δουλεύει
τῆζάμπα! τί τὰ θέλει τὰ δῶρα;
Σ. Ρ.

Ο ΠΟΥΛΗΤΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΩΝ

Ἐφῆς ἀργὰ σὰν ἔμπορος
γυρνοῦσε 'ς τὰ σοκάκια
κι' ἐφώναζε «καρδιές πουλῶ!»
ἓνα παιδάκι ξανθουλὸ
καὶ μ' ἄσπρα φτερουδάκια.

Τὸ ἔγνώρισα ποῖο ἦταν
κι' ἐλέταξε σιμὰ μου
καὶ ἀρχινῶ μὲ μιὰ χαρὰ
νὰ ἐξελάζω τρυφερὰ
τὰ ἔμπορεύματά του...

Πολλαῖς καρδιαῖς μοῦ ἔδειξε
καὶ μαγικαῖς κι' ὠραίας,
ἀλλαις γλωμαις, ἄλλαις ξανθιαῖς,
— Πάρε, μοῦ εἶπε, ὅποια θές
κι' εἶν' ὅλαις αὐταῖς νέαις,

Μὲ προσοχὴ ἐξήτασε
κι' ἀνάμεσά τους μία
μ' ἐθάμβωσε 'ς τὴν ὁμορφιά.
— Αὐτὴ τὴν θεία συντροφιά.
κι' ἐλπίδα κι' εὐτυχία...

Πόσο, τοῦ λέγω, θές γι' αὐτὴ
καὶ πόσους θὰ κοστίσῃ
πόνους, λαχτάραις καὶ καῦμούς;
Πόσους θὰ πάρῃς στεναγμούς;
Τί δάκρυ θὰ κυλίσῃ;...

Ἄσπρος ξεκαρδίσθηκε
καὶ ὅλος νοστιμάδαις
φεύγων μοῦ λέγει ὁ σκληρὸς:
— Ἐπέραισ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς...
Πουλῶ μὲ τοὺς παραδάις!

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Τὰ παστρικά Τσανάκια.

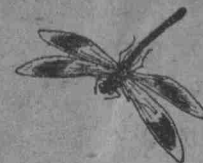
Εἰς βουρκὸν ἀτιμίας ὡς τὸ λαιμὸ χασμένοι
Μὲ τὴν τιμὴ στὸ στόμα κοιμοῦνται καὶ ξυ-
πνοῦν.
Κ' ἐνῶ θυμοῦνται ὅλες τὶς μερμπαντιές τοῦ
κόσμου,
Μονάχα τὸ δικό τους τὸ παρελθὸν ξεχνοῦν.

* *

Ἄν ἦνε τὰ χωράφια σου γεμάτα ἀπ' ἀφιόνι,
ἓνας βορρηῆς ἢ μιὰ βροχὴ εὐθὺς σοῦ τὰ σα-
ρώνει.

Ἄν στέκουν τὰ καράβια σου σειρὰ εἰς τὸ
λιμάνι,
μιὰ τρικυμία δυνατὴ κομμάτια σοῦ τὰ κάνει.
Ἄν κρύβῃς τὸ πολῦτιμο χρυσάφι 'ς τὸ σακ-
κοῦλι,

μιὰ νύκτα θὰ τὸ κλέψουνε οἱ πονηροὶ σου
δοῦλοι.
Μὰ τὸν ὠραῖο θησαυρό, ποῦ ἡ κεφαλὴ σου
φέρει,
αὐτὸν καμμία δύναμις ποτε δὲν σοῦ τὸν
παίρνει.

ΕΞΕΛΕΞΙΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ

Ὁ κύριος Ἀμβρόσιος Καταχανᾶς ἠμ-
ποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ἀξιόλογα ὡς
τὸ **μοδέλλο** τῶν συμβολαιογράφων. Ἐ-
νόμιζες πῶς ἡ θεία Πρόνοια τὸν εἶχε
φορμάρει ἐπίτηδες, εἰς ἰδιαίτερον κα-
λοῦπι, διὰ τὸ σοβαρὸν αὐτὸ ἐπάγγελ-
μα. Χονδρὸς, ὀλοστρόγγυλος, σφηνω-
μένος ὡς τεράστιος ὀγκόλιθος ἐπὶ τῆς
συμβολαιογραφικῆς του πολυθρόνας,
αὐστηρὸς εἰς τὰ ἥθη, ὀλιγόλογος, σεβά-
σμιος ἀπὸ τὸ ὑπερεκχειλίζον πάχος του
μὲ ἔκφρασιν καὶ βάρους δέκα τοῦλάχισ-
τον καλοθρεμμένων δεσποτάδων, ἀ-
κριβῆς καὶ ἐπιμελής, ἦτο τὸ καμάρι
τῶν πελατῶν του, τὸ καύχημα καὶ ἡ
λατρεία τῆς συζύγου του. Ὅλοι τὸν πε-
ριέβαλλον μὲ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην.
Καὶ βέβαια· βαρὺς καὶ δυσκίνητος ὡς
ἦτο, ὡσὰν ἀσθμαίνων ὀδοστρωτήρ, δὲν
ὑπῆρχε φόβος ὅτι ὁ λαμπρὸς αὐτὸς
χονδράνθρωπος ἤθελε ποτε παρεκκλί-
νει τῆς εὐθείας.

Ἐνα σύννεφο μόνον ἐθόλωνε αὐτὴν
τὴν μακαρίαν ὀλβιότητά του: ἦτο πολὺ,
πάρα πολὺ παχύς!

Βέβαια ἡ πολυσαρκία στέκει εἰς ἓνα
συμβολαιογράφων. Τί τάχα; Μήπως
ἦτο λυρικὸς ποιητὴς ἢ κανένας κλητή-

ρας δικαστικὸς διὰ νὰ ἦναι ἰσχνὸς καὶ
βεργολύγιτος; Μά, ὄχι πάλιν ἔτσι, βρὲ
ἀδελφέ! Ὁ Καταχανᾶς ἦτο τρομερὸς.
Ἐνόμιζε πῶς ἐσημάτιζε μιὰν βόμβαν
τῶν ἑκατὸν λιτρῶν. Ὅταν ἐπερπατοῦσε
μὲ μικρὰ βηματάκια, σοῦ ἐφαίνετο πῶς
δὲν ἐβάδειζε, ἀλλὰ πῶς ἐκυλοῦσε, σὰν
μιὰ μεγάλη ἐλαστικὴ σφαῖρα ἀπὸ καου-
τσούκ. Τὰ μάγουλά του, ἀπὸ τὸ διπλὸ
καὶ τριδιπλο πάχος, τοῦ εἶχαν σκεπάσει
τὰ μάτια. Ἐὰν τὸν ἤγγιζες πουθενά,
τὸ δάκτυλό σου θὰ ἐβυθίζετο ὡς εἰς
ἄσκον ἀπὸ τουλουμοτύρι. Ἡ κοιλιὰ του
ἔκαμνε δίπλες σὰν τσουβάλι ἀπὸ κανα-
βάτισο. Καὶ τὸ ἀπελπιστικώτερον ἦτον,
ὄχι πῶς νὰ καθήσῃ εἰς μιὰν πολυθρό-
ναν, ἀλλὰ πῶς νὰ κατορθώσῃ ἔπειτα
νὰ ξεσφηνωθῆ καὶ νὰ ἐβγῇ ἀπὸ αὐ-
τήν. Ἐχρειάζετο, ἔλεγε, βαροῦλκον καὶ
τροχαλίας διὰ νὰ μετακινήσῃ τὸν ὄγκον
ἐκεῖνον.

Τὰ μαρτύριά του ἦσαν ἀπερίγρα-
πτα. Τοῦ ἔλειπαν πολλὰ εὐχαριστήσεις
τῆς ζωῆς. Ἄν ἔπινε λίγο νερὸ δροσε-
ρὸ, ἴδρωνε σὰν κανάτι αἰγινίτικο. Ἄν
ἔτρωγε δυὸ βοῦκες περισσότερο, ἐπή-
γαινε νὰ σκάσῃ σὰν ἀερόστατο ποῦ
τὸ παραφούσκωσαν. Ἄν ἔκανε τρία

SISMANOGLIO
MIGLIANO

βήματα, ξεφουσουσε σαν ατμολέβης. Μπρέ! για όνομα της Παναγίας! τί όργη ήταν αυτή; 'Αμ' ό ύπνος του; πώς να γύρη; πώς να ξαπλωθῆ; πώς να μετακινηθῆ από τὸ ένα πλευρὸ στὸ άλλο; "Επρεπε να τὸν στυλώσουν γύρω σὲ μαξιλάρες πουπουλένιες χάριν τῆς ἰσορροπίας. Καὶ μόνον αὐτά; 'Λμ' ό ράπτῃς του ποῦ δὲν εὔρισκε πλέον ὕφασμα πλατὺ διὰ να τοῦ κάμη ροῦχα; "Η ποῦ ό παπουτσιῶς του ἔτραβούσε τὰ μαλλιά του, ό κακομοίρης, γιατί ποῦ να βρῆ καλαπόδι στὸ πόδι του, ένα πόδι σαν ἔλεφαντος;

* *

"Η καϋμένη ἢ συμβολαιογραφίνα ἢ γυναῖκα του, ἐπήγαινε να σβύση ἀπὸ τὸν καϋμό της. "Οσφ ἔστρωγγύλευε ἑκεῖνος, τόσφ ἔλυωνεν αὐτή. "Οχι μόνον ποῦ τὸν εἶχε ὑπανδρευθῆ ἀπὸ ἔρωτα καὶ ό "Ερως δὲν ἠμποροῦσε βέβαια να ἀνθέξῃ φασκιωμένος μέσα σ' τὰ τετράδιπλα ἐκεῖνα ξίγγια· ἀλλὰ διότι καὶ ἢ φιληνάδες της σαν να ἄρχισαν τώρα τώρα με κάτι φαρμακεροὺς ὑπαινιγμοὺς καὶ μισόλογα καὶ ἀλληλεκτυτάγματα να τῆς πληγώνουν τὴν συζυγικὴν της φιλοτιμίαν.

— "Αλήθεια, κυρὰ 'Αμπρουζίνα, πὼς οἱ ἀμαξάδες δὲν γυρεύουν διπλὸ ἀγῶγι για τὸν σιὸρ- 'Αμπρουζῆ; τῆς εἶπε τῆς προάλλαις μιὰ κουτοπόνηρη γειτόνισσα, τῆς ὁποίας ό ἀντρας ἦταν ξερακιανὸς 'σαν φουρνόξυλο.

— "Α! μπᾶ! παρετήρησε μιὰ ἄλλη ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο. Οἱ ἀμαξάδες δὲν ἔχουν τέτοιο δικαίωμα. Τὸ πολὺ-πολὺ, ἀν βουλιάξῃ τ' ἀμάξι ἀπὸ τὸ βάρος, θὰ ζητήσουν ἀποζημίωσι...

— "Εγὼ ἄκουσα, ἐπρόσθεσε μιὰ τρι-

τη πάρα κάτω, πὼς οἱ ἄνδρες ποῦνε σαν βουτσιὰ, μονάχα στὸ σιδηρόδρομο πληρώνουν διπλὸ ναῦλο. Πᾶνε, λέει, με τὸ ζύγι...

— Καλὲ, τὸ καλλίτερο εἶνε, κυρὰ 'Αμπρουζίνα, να τὸν κουβαλάτε με δικό σας καροτσάκι...

"Η κυρία Καταχανᾶ ἐφρένιασε ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἤλθε ό ἄνδρας της, τὸν ἔβαλε 'μπρός:

— Τί κατάστασις εἶνε αὐτή! Γιατί δὲν πηγαίνει στὸ γιατρό, να κυτταχθῆ, να τοῦ κάμη μιὰ κούρα, να σταματήσῃ αὐτὸ τὸ κακό; "Αφήνω πειὰ ποῦ ἀν πέση καμμιὰ ὄρα στὸ δρόμο, θὰ μείνῃ ἐκεῖ κόκκαλο· πὼς να ξανασηκωθῆ; Μὰ εἶνε καὶ ντροπὴ ἀπὸ τὸν κόσμο! "Αρχισαν να τὸν κοροϊδεύουν καὶ αὐτοὶ οἱ φίλοι του. Μὲ τέτοια ἀστεῖο πάχος, ἀδελφέ!

"Εκεῖνος τὴν ἤκουε με ένα χαμόγελο γεμᾶτο ἀπὸ καλοκάγαθίαν. "Επροσπάθησε να δικαιολογηθῆ. Πὼς να ὑποβληθῆ εἰς θεραπείαν, ποῦ τοῦ ἀπαγορεύει τόσα ὠραῖα πράγματα: τῆς μακαρονάδες, τὸ ἀτζέμ πιλάφι, τῆς πατάτες, τῆς γουρουνίσσιες μπριζόλες, τὸ καταΐφι, ποῦ δι' ὅλα αὐτὰ ἐτρελαίνετο; "Επειτα να μὴ πίνῃ διόλου νερό! να κάμη περιπάτους δι' ἐφιδρώσεις καὶ τέτοια ἄλλα μαρτύρια!

"Εκείνη τὸν ἐπιασέ με τὸ καλὸ, με χάδια καὶ γλυκόλογα:

— "Ελα, καϋμένε 'Αμπρουζῆ. Κάμε τὴν ἀπόφασί, χρυσό μου! Δοκίμασε να ἰδῆς, πὼς θὰ φρεσκαρισθῆς, θὰ ξανανοιώσῃς, θὰ τρελαίνονται αἱ γυναῖκες μαζί σου!

* *

Τέλος πάντων, ό ταλαίπωρος συμβολαιογράφος, ἔκαμε τὴν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν, ὄχι μόνον διότι τὸ ἤθελε ἢ ἀγαπητὴ του γυναικοῖλα, ἀλλὰ διότι καὶ ὄλοι σχεδὸν οἱ φίλοι καὶ οἱ πελάται του τὸν ἐσυμβούλευαν να κυτταχθῆ πλέον καὶ να προλάβῃ κάθε κίνδυνο!

"Ἦρχισε λοιπὸν δίαιταν αὐστηράν. Πᾶνε καὶ τὰ πιλάφια, πᾶνε καὶ τὰ κατᾶφια! Σχεδὸν δὲν ἔτρωγε τίποτε. Νερό, ἔπινε τόσο λίγο, ποῦ λὲς καὶ τὸ ἔβαζε, λὲς, με τὸ σταγονόμετρο. Πρωτὶ καὶ βράδυ εἰς κίνησιν, εἰς ἐφιδρώσεις. Περίπατος, γυμναστικὴ, σωμασκίαι, ὄλα εἰς ἐνέργειαν. "Εκαμνε δύο καὶ τρεῖς φορὰς τὸν γῦρο τῆς πόλεως!

Κατ' ἀρχὰς ἢ κούρα ἐπήγαινε περίφημα. "Ο ἐπίφοβος ἐχθρὸς—τὸ λίπος ἄρχισε να ἔξατμίζεται. Τὸ πάχος κατετροπώνετο. Τὰ μάγουλά του ξεφούσκωναν. Τὰ μάτια του ξεπρόβαλαν ἐκφραστικά, ποῦ εἶχαν βαθουλώσει μέσα στὸ πάχος. Τὰ τρία πηγούνια του ἔφυγαν καὶ ἔμεινε μόνον τὸ ένα εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν. "Η δίπλες τῆς κοιλιᾶς του ἔτραβήχθησαν. Νέαι γραμμαῖ, νέα χρώματα, νέα ἔκφρασις ἤρχισε να ἔξωραΐζῃ τὴν τέως πανσεληνοειδῆ μορφήν του. Μπρέ! Τί θαῦμα ἀνέλπιστον εἶναι τοῦτο! "Η γυναῖκά του ὄλοι ἐν ἔσταυροκοπεῖτο:

— Φτοῦ! να μὴ βασκαθῆς, πουλάκι μου! Τί ἐμμορφιὲς, τί χάρες εἶνε αὐτές!

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι μαζί με τὴν σωματικὴν του μεταμόρφωσιν, ἤρχισε ν' ἀλλάζῃ καὶ τὸ ἠθικόν του, ό χαρακτήρ του, ἢ ψυχικὴ του διάθεσις. Παλαιαὶ νεανικαὶ ὄρμαι καὶ φιλοδοξίαι ἀφου-

πνίζονται τώρα μέσα του. "Εβράδιζεν ἐλευθέρως, με εὐστροφίαν, με εὐλυγισίαν. Οἱ φίλοι, ποῦ τὸν ἔβλεπαν, τὸν ἐθαύμαζαν, τὸν συνεχαίροντο. Καὶ αὐτὸς ἑκαμάρωνεν. "Ἦρχισε να αἰσθάνεται μιὰν κάποιαν ἀσυνήθη εὐτυχίαν καὶ ὑπερηφάνειαν. "Ο ἔως χθὲς μετριόφρων καὶ σοβαρὸς κοιλαρᾶς περιεπάτει τώρα με κάποιον στόμφον, με τὴν ἔπαρσιν τοῦ συμβολαιογραφικοῦ του ὕψους. Τώρα ἐνοοῦσε τί ἤξιζε.

"Η μεταμόρφωσις ἐγένετο τόσον ἀπότομος, ὥστε μετὰ δύο μῆνας ἤρχισε να ἀνησυχῆ. "Εβλεπε ὅτι ἀδυνατίζε ραγδαίως. "Αλλ' ἐκτὸς τούτου καὶ τὸ ἠθικόν του εἶχεν ἀλλάξει ἐντελῶς. "Ανεκάλυψε εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἐνοστικα καὶ ὀρέξεις ποῦ δὲν εἶχε πρὶν. "Αηδίασε τὶς πατάτες καὶ ἐνοστιμεύετο τὸ ψάρι καὶ τοὺς ἀστακοὺς. Παρήτησε τὸ κρασί καὶ ἤρχισε τὴν μύραν. "Εκυνηγοῦσε καὶ τὰ ξυνά... Αἱ ἔξεις του ἤλλαξαν. "Επήγαινε, ἤρχετο, ἀνέβαινε, κατέβαινε· δὲν εἶχε ἡσυχίαν. "Η συμβολαιογραφικὴ του πολυθρόνα τὸν ἐστενοχωροῦσε. Εζήτει νέας ἐντυπώσεις, νέας συγκινήσεις, νέας ἀπολαύσεις ἄλλας. Πρὶν ἦτο μελίχιος, πρᾶος, ὑπομονητικὸς, σιωπηλὸς, σοβαρὸς. Τώρα ἔγινεν εὐερέθιστος, νειρικός, ἀεικίνητος, εὐέξαπτος. "Η γυναῖκα του τὸν ἐκύτταζε κάθε φορὰν με ἐκπληξιν. Δὲν τὸν ἀνεγνώριζε πλέον.

— Σὲ καλὸ σου, ἀνδρούλη μου! "Εγίνες ἄλλος ἄνθρωπος τώρα! "Αλλὰ καὶ ό ἴδιος δὲν ἀνεγνώριζε τὸν ἑαυτὸν του.

Καὶ ἐξηκολούθει να ἀδυνατίζῃ ὀλονέν. "Απὸ νεροκολοκύθα ποῦ ἦταν, εἶχε καταντήσῃ σαν τὸν τσίρο. "Εκτὸς τού-

SISMANOGLIO MEGAKO

του μία ὄψιμος νεότης ἤρχισε νὰ ἀναβλαστάνῃ. Τοῦ ἤρσαν τὰ λουσα καὶ ἡ κοκκεταρίες. Ἐνοστιμεύετο τὲς μυρωδιές. Ἐτρίβετο μὲ κολώνιες καὶ βιολέττα. Ἐφόρσεσε καὶ γάντια. Πρὶν δὲν ἐκάπνιζε. Τώρα ἤθελε ποῦρα τῆς Ἀβάνας. Ἐστέκετο ὠρες ἔμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην καὶ ἐθαύμαζε, ὡς Νάρκισσος, τὰ ἀναγεννηθέντα κάλλη του. Ἐγλυκοκύνταζε τώρα καὶ τῆς ὠμορφες μοδιστρούλες. Καμμιά φορά, τῆς ἔπαιρνε καὶ τὸ κατόπι. Ὅταν δὲ ἡ γυναῖκά του, εἰς τὸ φλέγον τοῦτο ζήτημα, ἐτόλμησε μίαν ἡμέραν νὰ τοῦ ὑπενθυμίση τοὺς ὄρκους τῆς συζυγικῆς πίστεως, αὐτὸς δὲν ἔχασε καιρὸν ἤρπασεν ἓνα ξύλο τῆς σκούπας, τὴν ἔβαλε κάτω καὶ τῆς ἐμέτρησε ἔς τὰ πλευρὰ παρὰ μίαν τεσσαράκοντα.

*
**

Νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε τέλος πάντων: ἡ μεταμόρφωσις ἐπῆλθε τόσον τελεία, ὥστε ὁ καλὸς σου συμβολαιογράφος, ὁ ὁποῖος πρὶν δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, ἓνα πρωῖ ἐπῆρε ὅλας τὰς παρακαταθήκας τῶν πελατῶν του καὶ ἔβαλε στὰ πόδια. Ἐγινεν ἄφαντος.

Τότε μόλις ἡ γυναῖκά του καὶ οἱ ἔμπιστοι πελάται καὶ φίλοι ἐκατάλαβαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος μαζί μὲ τὸ σῶμα, εἶχεν ἀλλάξει καὶ τὴν ψυχὴν. Τρεχάτε τώρα νὰ τὸν πιάσετε!...

ΟΥΤΕ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ ΔΕΝ ΤΗΝ ΘΕΛΕΙ

Ὁ Α. Μακρίδης δὲν καλοπερνᾷ μὲ τὴν γυναῖκά του. Ἐκείνη εἶναι ἀνάποδη καὶ ἐκείνος τύραννος.

Μιά μέρα ὁ Μακρίδης δὲν βάσταξε καὶ τῆς ἔδωσε μιὰ μπουνιά καὶ τῆς ἔπριξε τὰ μούτρα. Ἡ γυναῖκα χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔτρεξε στὸν Παπᾶ τῆς ἐνορίας της γιὰ νὰ κάμῃ τὰ παράπονά της. Ὁ Παπαγιάννης, ποῦ ἔβλεπε καὶ χρέη εἰρηνοδίκη στὴν ἐνορία του, φώναξε τὸν Μακρίδη γιὰ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ.

Ἀφοῦ τὸν εἶπε πολλὰ καὶ εἶδε πῶς ὁ ἄνθρωπος τὸν ἤκουε μὲ ἀδιαφορία, στὸ τέλος τοῦ λέγει:

— Ἄν ἐξακολουθήσῃς νὰ δέρνῃς τὴν γυναῖκα σου, ξεύρεις τί θὰ πάθῃς στὸν ἄλλο Κόσμο;

— Τί θὰ πάθω;

— Νὰ θὰ πάγῃς στὴν Κόλασι καὶ θὰ καίεσαι αἰωνίως!

Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο, παπᾶ μου, φτάνει ποῦ δὲν θάναί μαζὶ καὶ ἡ γυναῖκά μου!

Ὁλιγαρκῆς.

Ὁ παπᾶς. — Εἶσαι πολυέξοδη, κόρη μου, δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν πολλοὶ νέοι ποῦ πανδρεύονται γυναῖκα οἶν καὶ σένα, ποῦ σπαταλᾷ τὸ χρῆμα...

Ἡ Νέα. — Ἄχ, παπᾶ μου, ἐγὼ δὲν θέλω πολλούς: ἓνας ἄνδρας μοῦ εἶναι ἀρκετός.

Στὸν στρατό.

Ὁ ἰατρός. — (θυμωμένος). Ἄν δὲν ἦσουν στρατιώτης, γιὰ τόσο ἀσήμαντο πρᾶγμα θὰ πῆγαινες στὸν γιατρό;

Ὁ στρατιώτης. — Ὁχι, γιατρέ μου, θὰ σᾶς φώναζα στὸ σπῆτι!

Τῆς ἐποχῆς

— Μπρὲ τὸν Κῶτσο! Χρόνια καὶ ζαμάνια ἔχω νὰ σὲ διῶ, τί γίνεσαι;

— Τί νὰ γίνω! Πάντα τὰ ἴδια.

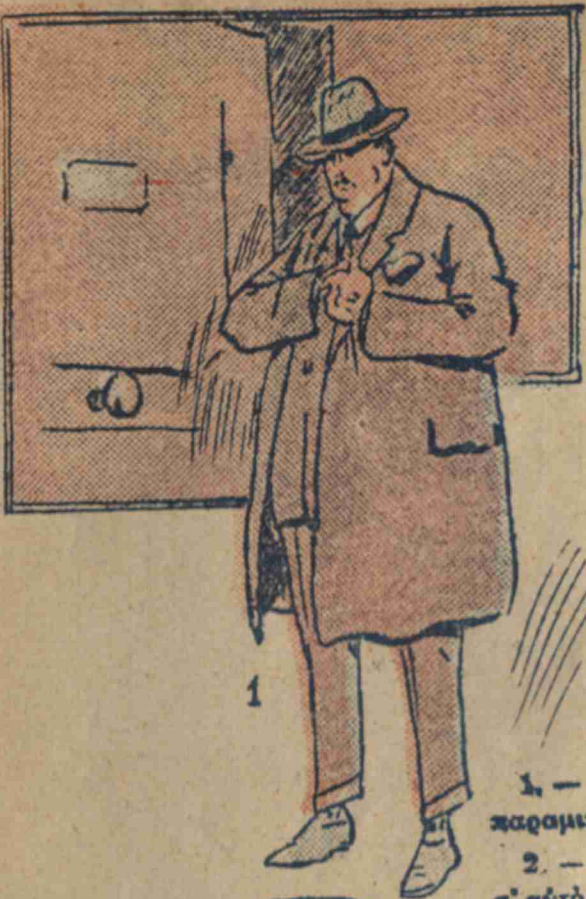
— Τελευταῖα ποῦ σὲ εἶδα δὲν μοῦ εἶχες πῆ ποῦ δὲν δουλεύεις;

— Ναί.

— Καὶ τώρα τί κάνεις;

— Κάμω τὴν ἴδια δουλειά.

1

2

3

1. — Θέλω να της γράψω και δεν έχω το παραμικρό χαρτάκι!
 2. — Δεν το ανέφθηκα! 'Ας γράψω κάποιο σ' αυτό το μετζηδιά.
 3. — 'Ωραία ιδέα! Νά ένα γράμμα πρότυπο!

4. — 'Ας ψουνίσω μερικά καραμέλας

5. — Βρε σύ! 'Η λεγάμενη μου δίδει δεβου! Καλή σκέψις να γράψης σ' ένα χαρτί να σε πάρουν μερωδιά.

6. — 'Ο πατερολλάτος μου...

7

7. — 'Ω έχωρα και φανδεβού!
 8. — Νά χαρώ τον μπακάλη μου, καί μου βίδει φανδεβού...
 ... και ο μωζήθιδις παρτζ από χέρι σ' χέρι.
 9. — Τήν άλλη μέρα σνάς 7...

8

SISMAIOGLIO MEGARO

9

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ἡ πρώτη Ἰανουαρίου, καθὼς γνωρίζετε, εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἔτους. Αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητον. Δὲν ξεύρω ὅμως διατί ἡ ἡμέρα αὕτη θεωρεῖται ὡς ἑορτή. Τὴν πρώτην Ἰανουαρίου, ἀπεναντίας ἔλρπε νὰ τὴν ἔχωμεν ὡς ἡμέραν πένθους, ἐπειδὴ μόλις ξημερώσῃ ἡ πρώτη τοῦ ἔτους ἀρχίζουν καὶ τὰ διάφορα βάσανά μας.

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μοιράσετε τὸ μὲ τόσους κόπους καὶ μόχθους ἀποκτηθὲν χρῆμά σας σὲ ὅλους, καὶ πρὸ πάντων σὲ ὅσους ἀντιπαθῆτε: στὸν θυρωρό σας, στὴν πεθερά σας, στὰ ἀνεψάκια σας, στὸν τσοπτῆ, στοὺς μακαρία τῆ λήξει λατερνατζίδες, στὸν διανομέα καὶ σὲ τόσους ἄλλους. Κατόπι ἔρχεται ἡ σειρά τῶν οἰκείων σας ποῦ συμπαθῆτε: στὴν σύζυγό σας, στὴν ἔρωμένη σας (ἐὰν ἔχετε) στὰ παιδιὰ σας, στοὺς φίλους ποῦ σᾶς κολακεύουν. Ἐπειδὴ δὲ τοὺς συμπαθῆτε θὰ σᾶς κοστίσουν περισσότερα ἀπ' τοὺς πρώτους.

Μετὰ ταῦτα πρέπει νὰ εὐχηθῆτε μὲ τὸ στερεότυπον αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος (εὐτυχῶς μόνον μὲ λόγια) σ' ἕνα σωρὸ γνωστούς καὶ ἀγνώστους καὶ νὰ ἐπισκεφθῆτε κανένα θεῖό σας ἢ μακρινὸ συγγενῆ σας ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ ὁ-

ποίου περιμένετε καμμία κληρονομίσα.

Ἡ μόνη χαρὰ ποῦ αἰσθανόμεθα τὴν πρώτη τοῦ ἔτους εἶναι ὅτι γινόμεθα γεροντότεροι κατὰ ἓν ἔτος καὶ ὅτι κάμαμε ἓνα βῆμα ἀκόμη πρὸς στὸ μνήμα. Τὴν 31 Δεκεμβρίου, κυρία μου, εἴχατε στὴ ράχι σας 29 χρονάκια μετὰ μιὰ μέρα μπήκατε στὰ τριάντα. Ἔως τὰ σαράντα διαρκῶς θὰ εἴσθε μόνον τριάντα χρονῶν, διότι μετὰ τὰ τριάντα ἡ γυναῖκα δὲν μεγαλώνει πλέον. Οἱ ἄνδρες ὅμως, δι' εὐνοήτους λόγους, θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ εἶναι τοῦλάχιστον 45 ἐτῶν. Κυρία Πολυξένη, μπήκατε στὰ 50! ὦ μὴν κουνᾶτε τὸ κεφάλι σας! Γιὰ θυμηθῆτε ποῦ παίσαμε μαζί. Ἐγὼ τότε ἤμην μόλις 12 ἐτῶν καὶ σεῖς κοπέλλα φταγμένη. Μάλιστα, θυμοῦμαι πολὺ καλὰ ποῦ μοῦ δώσατε τὰ πρώτα μαθήματα... ἃ συγγνώμην νόμιζα ποῦ ἔγραφα γιὰ τὸ Φροῦ-Φροῦ.

Ζήτω λοιπὸν ἡ Πρωτοχρονιά! Ὁ ἄγγελος τῆς προσεχοῦς ἀνικανότητος καὶ τῆς παραλυσίας μας! Ἡ πρωτοχρονιά, φίλοι μου, εἶναι μόνον γιὰ τὰ παιδάκια. Οἱ μεγάλοι ἀντὶ νὰ χαιρώμεθα πρέπει νὰ κλαῖμε καὶ νὰ προετοιμαζόμεθα γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι.

ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ ΤΟΥ 1924

Ἀνήμερα πρωτοχρονιάς
δὲν ξέρω ποῦ νὰ πάγω
ὡς πάγω στῆς μικρούλας μου
τὴν πῆγα γιὰ νὰ φάγω.

☪

Τρεῖς Ἀδελφούλες ἦτανε
τοῖς πῆγα καὶ τὰ δῶρα
καὶ ἀπ' τὸ σπῆτι μ' ἔφυγα
πρὶν νὰ μὲ πιάση ἡ μπόρα.

☪

Τῆς μιᾶς τῆς πῆγα γιασεμῆ
τῆς ἄλλης μιὰ βιολέττα
τῆς τρίτης τῆς μικρότερης
τῆς πῆγα μαντουλέτα.

☪

Κ' ἔτσι ἐφέτος ἔδωσα
σὲ ὅλες μποναμάδες
καὶ στὸ παιχνίδι ἔχασα
ὅλες μου τίς παράδες.

☪

Καὶ δὲν ἦτο μόνο αὐτὸ
ποῦ ἔχω πάθει φέτο
μ' ἀλλάξανε τὴν πίστη μου
τὴν νύκτα στὸ πικέτο...

☪

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ
ποῦ ἦρα ἓνα φίλο
ἐξιστορῶ τὴν τύχη μου
ἀκουμβόντας σ' ἓνα στύλο.

☪

«Τὴν τύχη σου δοκίμασες;
μοῦ λέγει παραχρῆμα
ὅλο τὸν χρόνο δοκίμες
θὰ κάμης μὲ τὸ χρῆμα».

ΤΖΕΝΙΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Καλὴ πρόφασις.

— Ἄστα καυμένη Θεανώ! ξεγυμνώσανε
τὸ μαγαζὶ τοῦ κοσμηματοπώλη Π. . . Ἰσα-
ῖσα ἀπ' ἐκεῖ σκόπευα νὰ σοῦ ἀγοράσω τὸ
πρωτοχρονιάτικὸ σου δῶρο.

Χρυσὴ Καρδιά.

— Δὲν ἔχει ταῖρι ἡ κοροῦλά μου . . . χρυ-
σὴ κοπέλλα . . . χρυσὴ καρδιά . . .

— Ἀλήθεια κοκόνα Μαριγώ;

— Ἀλήθεια λέγει! Ὅποτεν ἔχουμε μπου-
γάδα ἢ βαρειές δουλιές τοῦ σπητιοῦ, κλει-
δώνεται μέσα στὴ κάμαρα, γιὰ νὰ μὴ μὲ
βλέπει ποῦ κουράζουμαι!!!

Αἱ ὑπηρέτριά μας.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ Μαριά, βάζεις ἓνα σωρὸ
ἄνδρες μὲς στὴ κουζίνα. Σὲ ἐπισκέπτεται
ποῖο πολὺς κόσμος σὲ μιὰ μέρα, παρὰ ἐμᾶς
σ' ἓνα μῆνα.

— Καὶ σεῖς, κυρία, ἂν εἰσθε πρόσχαρη
σὰν καὶ μένα δὲν θάχετε τόπο ποῦ νὰ τοῖς
βάλετε.

Η ΣΤΕΚΑ ΤΟΥ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟΥ

— 212 —

Ἄμα βγήκε ἀπ' τὸ βαπόρι ὁ Γιώρ-
γος Μελίδης, ἄφησε τὴν βαλίτσα του ἐ-
πάνω στὴ σκάλα τῆς Πριγκήπου καὶ
ἐπιθεώρησε τὸν ὄριζοντα. Οὔτε γάτα ἐ-
φαίνεται . . . ψυχὴ στὴ βαπορόσκαλα.

— Κρῖμα τὰ τηλεγραφικὰ ποῦ ἔδωσα
γιὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσω! . . . Τὰ γαι-
δούρια δὲν μποροῦσαν νὰ ἔλθουν νὰ
μὲ περιμένουν στὴ σκάλα;

Πρὶν νὰ προχωρήσουμε ὅμως νὰ
σᾶς συστήσουμε τὸν Γιώργο:

Ἐπάλληλος στὴν Μπάγκ Ὀττομάν,
ἐπειδὴ ἔπασχε, ἦλθε στὴν Πριγκήπο,
νὰ περάση πέντε δέκα μέρες. Κάποιος
φίλος του τὸν συνεβούλευσε νὰ καταβῆ
στὸ ξενοδοχεῖο «Ἑλλήσποντος» ὅπου
θάβρισκε καὶ ἄνεσι καὶ φτήνεια, ὅπερ
καὶ τὸ σπουδαιότερον.

— Διάβολε! εἶπε ὁ Γιώργος, δὲν
μπορῶ νὰ περιμένω ὥρες ἐδῶ. . . .
Μιὰ ποῦ τὸ βουνὸ δὲν ἔρχεται σὲ μένα
ὡς πάγω ἐγὼ στὸ βουνό.

Ἐνας τοίματζης ἀνέλαβε νὰ τὸν πά-
γη στὸ ξενοδοχεῖο καὶ σὲ πέντε λεπτὰ
τὰ βάσανα τοῦ νέου ἔπαυσαν.

Μόλις πάτησε τὸ κατώφλι τοῦ ξενο-
δοχείου, ἄκουσε κάτι φωνές ἄγριες καὶ
ἀμέσως φάνηκε μιὰ χονδρογυναῖκα,
ποῦ βαστοῦσε στὰ χέρια τῆς μιὰ σκού-
πα καὶ βλαστημοῦσε σὰν ψαρᾶς τοῦ
Καλλιοντζῆ Κουλλούκ.

— Κακοχρονιάχης. . . Γουρσοῦζα. . .
Γουρσοῦζα. . . Τί θέλεις νὰ κάμης, βρε
ἄτιμο κορμί. Ξελογιάστρα, θέλεις νὰ
βγάλῃς ἀπ' τὰ μυαλὰ ὅλους τοὺς ἄν-
δρας; Τοῦλάχιστον, ἀχαίρευτη νὰ τὸ
κάμης γιὰ νὰ βρῆς νὰ πάρῃς ἄνδρα;
Τὸ κάμης γιὰ τὸ κέφι σου. . . Κακοῦρ-
γα, ἀφιλότιμη. . .

Ὡς διὰ μαγείας ὅμως οἱ βρუსιές κό-
πασαν ἡ χονδρὴ εἶχε ἰδῆ τὸν Γιώργο
καὶ γελαστὴ γελαστὴ τοῦ εἶπε:

— Καλημέρα σας, . . . Τί θέλετε, κύ-
ριε. . . Σίγουρα θὰ ἦλθατε νὰ μείνετε
στὸ ξενοδοχεῖό μας. . .

— Μάλιστα, κυρά μου! Εἶμαι ὁ και-
νούργιος νοικάτορας.

— Καλὲ ποιὸς καινούργιος νοικάτο-
ρας;

— Δὲν πήρατε λοιπὸν τὸ τηλεγράφη-
μά μου;

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! ποιὸ τη-
λέγραφο;

— Ἐκεῖνο ποῦ σᾶς ἔστειλα προχθές.

Ἡ κόνα Κατίγκω σήκωσε τὰ χέρια
τῆς πρὸς τὰ ἐπάνω, θέλουσα νὰ ἀπο-
δείξη ὅτι δὲν καταλάβαινε γρῦ. Ὁ
Γιωργάκης τὰ χρειάσθηκε. Τὴν στιγμὴ
ὅμως ἐκεῖνη μῆκε μέσα ὁ διανομεὺς
καὶ ἔδωσε ἓνα τηλεγράφημα στὴ κόνα
Κατίγκω.

Ὁ Γιώργος ἠσύχασε ἤτο ἐκεῖνο ποῦ εἶχε στείλει πρὶν δυὸ μέρες ἀπ' τὴν Πόλι στὴ διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου γιὰ νὰ τοῦ κρατήσουν ἓνα δωμάτιο. Ἄργησε ὀλίγο ἀλλὰ δὲν πείραζε, ἀρκεῖ ποῦ ἔφθασε ἐγκαίρως, ἄλλως τε καὶ ἡ ἢ Ἡστερν γιὰ νὰ πάγη ἓνα τηλεγράφημα στὸ Πέρα δὲν κάμει δυὸ καὶ τρεῖς μέρες;

— Πολὺ κολά, κύριε Μελίδη, ὥστε θέλετε ἓνα δωμάτιο γιὰ δέκα μέρες; Εἶμαι ἡ κόνα Κατίγκω ἡ διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου. Ἐλπίζω, κύρ Γιώργω, νὰ εὐχάρισθητε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖό μας. Δὲν ἔχουμε πλούσια ἔπιπλα καὶ χρυσὲς καριόλες, μὰ ἔχουμε πάστρα καὶ οἰκονομία. Οἱ δουλειές μας ὅμως δὲν πᾶνε, ὅπως πρὶν, ὅταν ζοῦσε ὁ μακαρίτης ὁ Φώτης μου. Στὸ ξενοδοχεῖό μας ὅλοι εἶναι ἓνας κ' ἓνας. Νά, εἶναι ἡ Κα Ἄρνάκη μὲ τὰ παιδάκιά της — μιὰ πολὺ καθὼς πρέπει κυρία — ὁ Δεσπότης Ὀνούφριος μὲ τὴν ἀνεψιά του, ἡ οἰκογένεια Μπιζέλη μὲ τὴν κόρη τους. . . μιὰ ὠμορφη κοπέλλα μόλις δέκα ὀκτὼ χρονῶ. . . ἃ ξέχασα ἓνας ἀξιωματικὸς ἀμερικάνος. . . Κι' ἄλλοι τόσοι. . .

Ὁ Γιώργος, κρατῶντας ἀκόμη τὴν βαλίτσα του, ἄκουε μὲ ἀνοικτὸ στόμα τὴν λογοδιάρροια τῆς κυρᾶ Κατίγκως.

— Νὰ πάρ' ἡ εὐχή, ξαναεἶπε ἡ ξενοδόχαινα, . . ὅλα αὐτὰ καλά. . . ἀλλὰ ποῦ θὰ σᾶς βάλλουμε νὰ κοιμηθῆτε;

— Σὲ καμμιά κάμαρη! ποῦ ἄλλοῦ; ἀπήντησε στενοχωρημένος ὁ νέος.

— Καλά. . . ἀλλὰ ὅλες οἱ κάμαρες εἶναι νοικιασμένες. . .

— Αὐτὸ μόνο ἦτο λειψό, εἶπε ὁ Γιωργάκης.

— . . Ἄ ξέχασα ἔχω μιὰ καμαρίτσα

στὸ ἰσόγειο. Ἡ κάμαρη εἶναι στενόμακρη, δὲν πειράζει ὅμως. . . Εἰσθε ὑψηλὸς, ὑψηλὸς καὶ λιγνός. . . θὰ σᾶς ἔλθῃ κουτί.

Πῆρε τὴν βαλίτσα ἀπ' τὰ χεῖριά του νέου καὶ τὸν ἔγνευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Γιὰ νὰ πάγη κανεὶς στὴν καμαρίτσα, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπ' τὴν κουζίνα. Περνῶντας, ὁ Γιώργος, παρατήρησε, στὴν κουζίνα, μιὰ κοπέλλα, Θεός! μιὰ μελαγχροινὴ καὶ μεγάλα μάτια καὶ κόκκινα μαγουλάκια.

— Εἶναι ἡ ἀνεψιά μου, ἡ Εὐτυχία, εἶπε ἡ Κατίγκω, ἀλλὰ εἶναι μιὰ τεμπέλα, μιὰ ἀκαμάτα, ποῦ δὲν φαντάζεσθε ἂν τῆς ἀφήσῃ κανεὶς σχοινὶ μακρὸ, εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐρωτευθῇ ὅλους τοὺς ἀνδρας.

Ὁ Γιώργος δὲν ἀπήντησε, κατὰ βᾶθος ὅμως εὐχαρίστησε τὸν Θεό, ποῦ ἔρριψε μέσα στὸ ξενοδοχεῖο τέτοιο ἓνα κομμάτι ὄλο λαύρα καὶ φωτιά!

II

Ἄφοῦ ξεκουράσθηκε ὁ Γιωργάκης, πλύθηκε, κτενίσθηκε, φόρεσε τὴν ριγέ του τὴν φορεσιά καὶ μόλις κτύπησε τὸ κουδοῦνι τοῦ φαγιοῦ βγήκε νὰ γευματίσῃ. Ἡ κυρία Κατίγκω, μὲ χάρι, τὸν σύστησε σὲ ὅλους τοὺς παρευρισκομένους. Γιὰ ὅλους ὁ Γιώργος εἶχε καὶ μιὰ καλὴ λέξι.

Τὴν κ. Ἄρνάκη, τὴν συνεχάρη γιὰ τὰ τρία μιξιάρικά της καὶ ὅτι ἡ Πατρίς θὰ τὴν εὐγνωμονῇ, ἐπειδὴ προετοιμάζει τρεῖς στρατιῶτες. Ἡ κυρία Ἄρνάκη, ὅμως θυμωμένη, ἀπήντησε ὅτι εἶναι δεσποινὶς καὶ τὰ παιδιὰ ποῦ ἔχει εἶναι κάποιος φιλικῆς της οἰκογενείας.

Συμβούλευσε τὸν Δεσπότη, νὰ πάγη

στὰ Φλώρια ὅπου πανέμορφες Ρωσίδες κάμουν κάτι μακροβούτια θαυμάσια. Ὁ Δεσπότης ὅμως ξαγριωμένος τὸν στραβοκύτταξε καὶ οὔτε κἂν ἀπήντησε.

Στενοχωρημένος ὁ νέος, χωρὶς νὰ σηκώσῃ κεφάλι, ἄρχισε νὰ τρώγῃ, ὅταν μπῆκαν μέσα στὴ τραπεζαρία τέσσερα πρόσωπα. Ἀμέσως ὁ Γιωργάκης μάντευσε ποῦ ἦτο ἡ οἰκογένεια Μπιζέλη καὶ ὁ Ἄμερικανός.

Σηκώθηκε νὰ τοὺς χαιρετήσῃ· ἔμεινε ὅμως καρφωμένος στὸν τόπο του, ὅταν ἄκουσε τὴν ὠμορφη δεσποινίδα Μπιζέλη νὰ φωνάζῃ:

— Νὰ παπάκη. . . ἡ «Στέκα τοῦ Μπιλλιάρδου!»

— Καλῶς τονά. . . Κάτι ἐδῶ; . . . εἶπε ὁ Μπιζέλης.

Ὁ Γιώργος ἀπολιθωμένος, δὲν σάλευε· ὁ κ. Μπιζέλης ἔτεινε τὸ χεῖρι του λέγων.

— Τόκα, παλληκάρι μου! Χαίρω ποῦ σᾶς ἐγνώρισά. . .

— Θᾶχετε λάθος, κύριε! Δὲν με λένε «Στέκα τοῦ Μπιλλιάρδου».

Εἶμαι ὁ Γεώργιος Μελίδης. . .

— Σᾶς πιστεύω, κύριε. . . Ἄλλως τε πῆρα τὰς δεούσας πληροφορίας γιὰ τὸ ἀτομόν σας. Ναι, εἰσθε ὁ Γεώργιος Μελίδης, τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος. . .

— Γιατί, σᾶς παρακαλῶ ζητήσατε πληροφορίας γιὰ μένα;

— Γιατί; μὰ κάθε πατέρας, τίμιος ὅταν βλέπει ὅτι κυνηγᾶτε τὴν κόρη του, θὰ φροντίσῃ νὰ μάθῃ μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάμῃ. . .

Ὁ Γιώργος, ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ ἀντίκρυζε τὴν οἰκογένεια Μπιζέλη, ἦτο ἔτοιμος νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὅταν τὸ βλέμ-

μα του ἔπεσε ἐπάνω στὴν δεσποινίδα Μπιζέλη. Σκέφθηκε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ τέτοια ἔκτακτη εὐκαιρία· ἂν δὲν κυνήγησε ποτὲ τὴν Γιαννοῦλα, τόρα ἦτο ἡ περίστασις κατάλληλη νὰ τὸ κάμῃ.

Ὁ μπαμπᾶς ἦτο πρόθυμος νὰ κρατήσῃ τὸ κερί.

Ὁ Μπιζέλης ἦτο ὑφασματέμπορος στὴν ὁδὸ Βοϊβόδα, λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὴν Τράπεζα, ὅπου ἠργάζετο ὁ Γιώργος. Ἡ Γιαννοῦλα, πρὸ πολλοῦ, εἶχε βάλει στὸ μάτι τὸν νέο, κάθε φορὰ δὲ ποῦ κατέβαινε στὸ Γαλατᾶ ἔλεγε στὴ μαμά της ποῦ αὐτὸς ὁ νέος δὲν τὴν ἀφίνη ἤσυχη, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζε τὸ ὄνομά του τὸν βάφτισε «Ἡ στέκα τοῦ μπαλλιάρδου» γιὰτὶ ἦτο μακρὸς μακρὸς σᾶν λέλεκας καὶ ἀδύνατος σᾶν τσίρος.

Ὁ Γιώργος ὅσο μιλοῦσε ἡ κόρη ἔχασκε. Κόντεψε δὲ νὰ πέσῃ κάτω ἅμα ἄκουσε τὸν μπαμπᾶ νὰ λέγῃ, ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ τὸν κάμῃ γαμβρό του, καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ θὰ συζητοῦσε τοὺς ὄρους, γιὰ νὰ ὠρίσουν τὴν ἡμέρα τῆς στέψεως.

— Ξέχασα ὅμως, εἶπε ὁ κ. Μπιζέλης δείχνων τὸν Ἄμερικανόν, νὰ σᾶς συστήσω τὸν φίλο μου. Ὁ κ. Βάλτερ Σκάσε. . . ὁ κ. Γεώργιος Μελίδης. . . ὁ μέλλον σίζυγος τῆς Γιαννοῦλας.

Ὁ κ. Βάλτερ Σκάσε, κατακίτρινος, ὡς φαίνεται, ἀπ' τὴ ζούλεια του ὑπεκλίθη λέγων:

— Χαίρω πολὺ ποῦ ἔκαμα τὴν γνωριμία σας κύριε «Στέκα τοῦ Μπιλλιάρδου» . . .

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσθηκαν γέλοια καὶ ὁ κρότος πιάτων ποῦ σπάνουν. Ἦτο ἡ Εὐτυχία ἡ ἀνεψιά τῆς κόνα Κα;

τίγκως ποῦ ἅμα ἄκουσε τὴ λέξι: «Στέκα τοῦ Μπιλλιάρδου» πάτησε τὰ χάλιανα καὶ ἄφησε νὰ πέσουν τὰ πιᾶτα ἀπ' τὰ χέρια της.

III

Ὁ Γιώργος, τώρα τρεῖς μέρες ποῦ ἦτο στὸ ξενοδοχεῖο, περνοῦσε πρῶτα! Ἡ μέλλουσα οἰκογένειά του τὸν εἶχε νὰ μὴ στάξῃ νὰ μὴ βρέξῃ. Ὁ κύριος Μπιζέλλης τὸν παραγέμιζε μὲ μπονμπόνια πάστες καὶ σιγάρα. Τοῦ ἔγγρασε καὶ μιὰ ὠμορφη χονδρὴ πίπα, ἐπειδὴ ἔλεγε «οἱ χονδρὲς οἱ πίπες κάμουν τοὺς καλοὺς συζύγους».

Ἡ δὲ Γιαννοῦλα κεντοῦσε γιὰ τὸν ἄρραβωνιαστικὸ της—τώρα πιά ἦσαν ἄρραβωνιασμένοι ἐπισήμως—ἓνα μανδῆλι μεταξωτό, χρώματος μπουτιονύφης.

Τὴν εὐτυχία τοῦ Γιώργου τὴν ἐπεσκίαζε ὅμως ἡ διαρκὴς παρουσία τοῦ Ἀμερικανοῦ κ. Σκάσε, ὁ ὁποῖος ἀπ' τὴν ζούλειά του ἐξηκολούθει νὰ τὸν φωνάζῃ «Στέκα τοῦ Μπιλλιάρδου.» Μιὰ σκέψις ὅμως παρηγοροῦσε τὸν φίλο μας; ὁ κ. Σκάσε τὴν ἐπομένην ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴν πατρίδα του.

Θὰ μοῦ πῆτε καὶ ἡ Εὐτυχία, ἡ ὠμορφη μελαγχροινή, ἡ ἀνεψιά τῆς κόνα Κατίγκως, τί ἔκαμνε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα; Τὴν πρώτη μέρα τῆς ἀφίξεώς του ὁ Γιώργος εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ γι' αὐτὸ τὸ κελεποῦρι, τώρα ὅμως ποῦ ἦτο ἄρραβωνιασμένος μὲ τὴν Γιαννοῦλα, δὲν ἔδιδε πεντάρρα γιὰ τὴν Εὐτυχία.

Τὸ δωμάτιο τοῦ Γιώργου—τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἀνταλλάξῃ μὲ τὸ δωμάτιο τοῦ ἀναχωροῦντος Ἀμερικανοῦ—ἦτο πλάγι στὴν κουζίνα, ὅπου ἐκοιμᾶτο ἡ

Εὐτυχία. Ἀλλὰ αὐτὸς ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν γειτονιά τῆς κοπέλλας; ἄλλως τε δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ καὶ διαφορετικά. Ὁ πεθερὸς του κάθε βράδυ, τὸν πηγαινε στὸ δωμάτιό του καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ πρὶν νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Ἄλλοίμονον! Γιατί ὅμως ὁ Θεὸς τῆς Τύχης, ποῦ κάμνει, ὅταν θέλῃ; τόσα καλά, μπερδεύει τὰς ὑποθέσεις μας; Ναι, γιατί:

Ὅ,τι ἐπρεπε νὰ γίνῃ ἔγινε. Ἐγίνε τὸ ἔγινε ὅπως ἔλεγε ὁ Ἀνατολίτης, τῆς Βαβυλωνίας.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ κ. Μπιζελάκης, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ νωρίς, ἐπειδὴ εἶχε φοβερὸ πονοκέφαλο ἢ κεφαλόπονο, ὅπως τὸ θέλετε.

— Ἀγαπητέ μου γαμβρέ, εἶπε στὸν νέο, σοῦ ζητῶ συγγνώμην ἐπειδὴ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ συνοδεύσω... Μὴν ἀνησυχῆτε ὅμως... αὔριο δὲν θὰ ἔχω τίποτε...

Ὁ Γιώργος ὑπεκλίθη, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ πεθεροῦ του, φίλησε στὸ μέτωπο τὴν μνηστή του καὶ μὲ ὑπομονὴ δέχθηκε τὸ φιλὶ τῆς πεθερᾶς του καὶ τοὺς καληνύκτισε.

— Καλὴ νύκτα καὶ καλὴ ἡσυχία, εἶπε ὁ πεθερὸς ἐξ ὀνόματος ὄλων.

Ἄλλοίμονον! τρεῖς ἄλλοίμονον! Ὁ ταλαίπωρος Μπιζέλλης δὲν σκέφθηκε τί ἀπερίσκεπτη εὐχὴ ποῦ ἔκαμε.

Ὁ Γιώργος κρατῶν στὸ χέρι τὸ κερί καὶ στὸ ἄλλο τὸ κλειδί τοῦ δωματίου του ἐτοιμάσθηκε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ὅταν ἔξαφνα αἰσθάνθηκε ἐπάνω στὰ χεῖλη του ἓνα χερᾶκι γυναικεῖο καὶ μιὰ γλυκεῖα φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ σι' αὐτί:

— Ἀχ! ἀγάπη μου! Ἐπὶ τέλους, θὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν ἀγάπην μου. Ἀχ τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι, τί εὐτυχὴς!

Ἀπ' τὴν τρομάρα του ὁ Γιώργος ἄφησε τὸ κερί ἀπ' τὰ χέρια του νὰ πέσῃ κάτω. Τώρα; σκοτάδι, πίσσα. Θέλησε νὰ ξεφωνήσῃ, ἡ φωνὴ ὅμως εἶπε:

— Μὴ φοβᾶσαι, χρυσέ μου Γιωργάκη, γλυκεῖά μου «Στέκα τοῦ Μπιλλιάρδου»... Ἐγὼ εἶμαι, ἡ Εὐτυχία σου!...

Ναί, ἦτο ἡ Εὐτυχία, ποῦ ἔπαιζε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸν ρόλο τῆς «κυρίας Πετεροῦ».

— Ἡ θεία μου, ἡ κόνα Κατίγκω ψοφολογᾷ... Δὲν ἔχουμε κανένα φόβο ἀπ' αὐτήν... Εἴμεθα κατάμονοι... Ἐλα τώρα, ἀγκάλιασέ με... Γρήγορα ντέ, βλάκα, τί στέκεσαι;

Τί νὰ σᾶς κάμῃ ὅμως ὁ καυμένος. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἀλλ' ἡ σὰρξ ἀσθενής. Μήπως ὁ Γιώργος, θὰ ἔπαιζε τὸν ρόλο τοῦ «Ἰωσήφ»; ἄραγε θὰ ἤρνητο νὰ δεχθῇ τὸ θεῖο δῶρο αὐτό;

Ἀμα ἡ Εὐτυχία ἔτριψε ἓνα σπύρτο καὶ ἀναψε τὸ κερί, παρατήρησε ὅτι ἡ κοπέλλα δὲν φοροῦσε τίποτε ἐκτὸς ἀπ' τὶς παντοῦφλες της, —δὲν δίστασε πλέον καί... .

Ἄς βάλουμε ὅπως ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ μερικὰ ἀποσιωπητικά καὶ ἄς ἀφήσουμε τοὺς δύο νέους νὰ ἴδουν τοὺς λογαριασμούς των.

IV

— Ἡ ὥρα ἐπτά... ὦ νὰ πάρῃ ἡ εὐχὴ! Ἐξημέρωσε, εἶπε τρομαγμένη ἡ Εὐτυχία. Τί θὰ μοῦ πῆ τὴν ὥρα ἡ θεία μου; Ἀχ, τί νὰ κάμω, Θεέ μου;

— Τί ἔκαμε λέγει;... κάμνει ὁ Γιώργος τρομαγμένος καὶ ἐκεῖνος.

— Νὰ τί ἔκαμε! εἶναι ἡ ὥρα ἐπτά καὶ ἐπρεπε νὰ ξυπνήσω ἀπ' τὶς πέντε.

Οὔτε φωτιά ἀναψα, οὔτε τὸν καφέ ἄλεσα... Ἀχ! τί θὰ γίνω...

Ποῦ στὸ διάβολο καλὲ εἶναι τὰ ροῦχά μου;

— Τρελλάθηκες, Εὐτυχία... ποιὰ ροῦχά σου; μήπως φοροῦσες ἐψές;

Ἡ Εὐτυχία πετάχθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ ἔτρεξε νὰ ντυθῇ, ὁ δὲ Γιώργος ὅπως ἦτο μὲ τὴ νυκτιτιά του, πῆγε στὴν κουζίνα καὶ ἄρχισε νὰ ἀλέθῃ τὸν καφέ. Ἐξαφνα ὅμως ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ συγχρόνως ἀκούσθηκε μιὰ φωνή;

— Τί κάμεις τόση ὥρα, Εὐτυχία καὶ δὲν ἀκοῦς ποῦ κτυπῶ τὸ κουδοῦνι;...

Ἀτυχία! Κατάρρα! ἦτο ἡ Γιαννοῦλα Μπιζέλη!

Ὅ,τι ἔγινε ἐκεῖνη τὴν ὥρα εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς τὸ περιγράψωμε. Πάντως θὰ προσπαθήσουμε νὰ σᾶς δώσουμε μιὰ ἰδέα καὶ σεῖς μὲ τὴν φαντασίαν σας συμπληρῶνετε τὰς ἐλλείψεις:

Μόλις ἤκουσε τίς φωνὲς τῆς μνηστῆς του ὁ Γιώργος ἀπ' τὴν τρομάρα ἔτριψε τὸν μύλο τοῦ καφέ. Στὸν κρότο τὸν διαβολεμένο ποῦ ἔκαμε ὁ μύλος ἡ Γιαννοῦλα γρονᾷ καὶ τί νὰ ἰδῇ... Τὸν ἄρραβωνιαστικὸ της μὲ τίς νυκτικιές, λίγο παρεκεί τὴν Εὐτυχία, μόνο μὲ μιὰ πουκαμίσα τρομασπαράν. Ἄν ἦτο ἄλλη στή θέσι της θὰ λιγοθυμοῦσε. Ἡ Γιαννοῦλα ὅμως ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ ὅλη τὴν δύναμί της καὶ σήκωσε στὸ πόδι ὄλο τὸ ξενοδοχεῖο. Τότε ὁ Γιώργος, ὠρμησε γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὴν Γιαννοῦλα: «Γιαννοῦλα, χρυσή μου Γιαννοῦλα, στάσου νὰ σοῦ πῶ!... Στάσου!» Μπροστά του ὅμως πετάχθηκε ὁ Δεσπότης καὶ τὸν ἐμπόδισε νὰ παρακολουθῆσθῃ τὴ Γιαννοῦλα.

— Ὑπαγε, ὀπίσω μου, Σατανᾶ! Τί

θέλεις βρὲ ἄτιμε, ἀπ' τὴν κοπέλλα; Ἐνόσω ζῶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω, τὴν Διαφθορὰ νὰ κατανικήσῃ τὴν Ἀρετή!

Καϋμένε Γιώργο! Σὲ πῆραν γιὰ Δράκο, γιὰ σάτυρο!

Πολὺ ἄσχημα τὰ χαβαδῆσια Γιωργάκη μου!

Ἄδικα ἔτρεξε στὸ δωμάτιό του, καταρώμενος τὴν Εὐτυχία. Ὁ πεθερός του τὸν εἶχε προκάμει. Τόσο ξαγριωμένος ἦτο ὁ κ. Μπιζέλης ποῦ ὁ καϋμένος ὁ Γιωργάκης κακάρωσε. Ἐδῶσε μιὰ σπρωξιὰ στὴν πόρτα καὶ μιὰ στροφή στὸ κλειδί καὶ ἀνέπνευσε.

Ὁ πεθερὸς ἔμεινε ἀπ' ἔξω...

— Ἄτιμε, βαγαπόντη, ξελογιάστρη, ξεφώνιζε ἀπ' ἔξω ὁ Μπιζέλης. Ἡ κοροῦλά μου μὲ δάκρυα στοὺς ὀφθαλμούς μου ἐξέθεσε τὴν ἀτιμία σου! Φοβᾶσαι, αἱ ἄτιμε, μασκαρᾶ καὶ κλειδώνεσαι μέσα; Ἐννοιά σου βρὲ μπεμπάντη καὶ θὰ σοῦ ξερριζώσω τ' αὐτιά. Διαβόλου Στέκα!

Ὁ Γιώργος ἔτρεμε ὅσο ἄκουε τὶς φωνὲς τοῦ τέως πεθεροῦ του.

— Καὶ τώρα κύριε «Στέκα τοῦ Μπιλλιάρδου» ξεῦρε καλὰ ὅτι δὲν ἔχουμε κανένα πᾶρε δῶσε μὲ σένα. Ἄθλιε, ξατίμησες μιὰ ἐντιμὴ οἰκογένεια! Ναὶ ἄτιμε, μασκαρᾶ! Μ' ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ ὅσο σκέπτομαι ποῦ θὰ σοῦ ἔδιδά τὴν κόρη μου, σὲ σένα τὴν Στέκα τοῦ Μπιλλιάρδου μὲ 10.000 λίρες τράχωμα χῶρια τὰ ἀκίνητα.

Ἄτυχε Γιωργάκη! ἄκουε τα! Τί ἀπερίσκεπτος ποῦ φάνηκες!

— Καὶ τώρα, Κύριε Μπιλλιαρδόστεκα, ἀπειράσισα τί πρέπει νὰ κάμω, ἐξηκολούθησε ἡ φωνὴ τοῦ Μπιζέλη. Δὲν θὰ τὴν ξαναἰδῆς πιά τὴν Γιαννοῦλα. Γαμ-

βρός μου θὰ γίνῃ ὁ χουσός μου ὁ φίλος, ὁ κ. Σκᾶσε. Αὐτὸς θὰ πάρῃ καὶ τὰ κινητὰ καὶ τὰ ἀκίνητά μου!

Καϋμένε Γιωργάκη! ἄκουέ τα! Τί γκάφα ἦτο αὐτὴ ποῦ ἔκαμες!

— Ἄκουσε λοιπόν, καὶ τὸ τελεσίγραφό μου, ἐξηκολούθησε ὁ ὑφασματέμπορος, σοῦ δίδω μισῆ ὥρα προθεσμία νὰ γκρεμισθῆς ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο ὁ Ἑλλήσποντος... Ἀκριβῶς μετὰ μισῆ ὥρα φεύγει γιὰ τὴν Πόλι τὸ βαπόρι τῶν ἑπτὰ καὶ σαράντα πέντε... Ἐὰν ὄχι, θὰ σοῦ βγάλω τ' αὐτιά. Μὴ θελήσης νὰ κανονίσῃς τὸν λισμὸν τοῦ ξενοδοχείου... Ἐγὼ θὰ τὰ πληρώσω, ἄθλιε, ὅλα! Ἄκουσες Μπιλλιαρδόστεκα. Στέκα τοῦ Μπιλλιάρδου. Καὶ πρόσεξε νὰ μὴ φανῆς μπροστά μου... γιατί θὰ σὲ φάγω!

Ἄτυχε Γιωργάκη! τὰ βλέπεις! Καϋμένε Γιωργάκη! Πόσο ἀπερίσκεπτα φέρθηκες!

V

Πῶς ἔφυγε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο ὁ τολαίρωρος ὑπάλληλος τῆς Τραπεζῆς, μὴν τὰ ρωτᾶτε! Ὅλοι ἦσαν συναθροισμένοι ἔμπρὸς στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἐπερίμεναν τὴν ἔξοδό του. Μόλις φάνηκες ἡ Κυρία ἄ συγγνώμην, ἡ δεσποινὶς Ἀρνάκη, τράβηξε κοντὰ τῆς τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ τὰ προστατεύσῃ κατὰ πάσης ἐνδεχομένης ἐπιθέσεως τοῦ «σατύρου», ὁ Δεσπότης σταυροκοπήθηκε πίσω δὲ ἀπ' τὸ παράθυρο ἡ Δεσποινὶς καὶ ἡ Κυρία Μπιζέλη ἔκλαιον. Ἡ δὲ Εὐτυχία; ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦτο πιασμένη μαλλιὰ κουβάρια μὲ τὴν ἀξιότιμο θεία της.

Ὁ ἐφιάλτης τοῦ Μελίδη βᾶσταξε ἕως τὴν γέφυρα τοῦ Γαλατᾶ.

Ἄμα βγῆκε ἀνέπνευσε ἐπὶ τέλους...

Ἄλλὰ;... ἐσκέπτετο, ἂν καμμιά φορὰ συναντοῦσε τὸν κ. Μπιζέλη, στὸ δρόμο, τί θάκαμνε; Ἴδου ἡ ἀπορία.

Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποφύγῃ τὴν συνάντησι τοῦ ἀγριανθρώπου αὐτοῦ ποῦ ὠνομάζετο Μπιζέλης. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ βρῆ ἄλλῃ καμμιά ἐργασία καὶ χάρις εἰς τοὺς φίλους του κατῶρθωσε νὰ προσληφθῆ ὡς γραμματεὺς σ' ἓνα βυρσοδεψεῖο τοῦ Καζλῆ στὸ Γεδῆκουλε. Σώθηκε...

Περάσανε μῆνες καὶ ὁ Γιωργάκης εἶχε ξεχάσει τοὺς Μπιζέληδες, τὴν Εὐτυχία καὶ τὴν Πρίγκηπο, ὅταν πάλιν, ὁ Θεὸς τῆς Τύχης, ἔχωσε τὴ μούρη του στὰς ὑποθέσεις τοῦ νέου.

Μίαν ὥραϊαν πρωΐαν — πράγματι ἢ μέρα ἦτο ἔκτακτη — ὁ Γιωργάκης ἀντάμωσε στὸ σταθμὸ τοῦ Σιρκετζῆ... ποίονα; τὴν Γιαννοῦλα Μπιζέλη! Ἡ κοπέλλα κατ' ἀρχὰς ἔκαμε ποῦ δὲν τὸν εἶδε, ὁ Γιώργος ὅμως μὲ τόλμη πλησίασε καὶ ἔπιασε ψιλὴ κουβέντα μαζί της. Φαίνεται δὲ τόσο εὐγλωττα ὑπεστήριξε τὸ θέμα τού, μὲ τόση τέχνη ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητά του ποῦ ἡ Γιαννοῦλα τὸν ἤκουε μὲ εὐχαρίστησι. Ὅταν ἦλθε ἡ σειρὰ τῆς Γιαννούλας νὰ μιλήσῃ τοῦ εἶπε ὅτι πρὸ τριῶν μηνῶν εἶχε στεφανωθῆ τὸν Ἀμερικανὸ Σκᾶσε. Ὁ μπαμπᾶς της δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ πλέον τὸ ὄνομα τοῦ Μελίδη καὶ τὴν ὑπεχρέωσε διὰ τῆς βίας νὰ συζητήσῃ τὸν Σκᾶσε. Ὁ Ἀμερικανός, κατὰ τὰ λεγόμενα τῆς Γιαννοῦλας, ἦτο ἓνα τοῦβλο καὶ μισό, δὲν εἶχε καμμιά χάρι, ἦτο κρῦος σὰν ἓνα κωμμάτι πάγος τοῦ μακαρίτη Μπομόντη. Ὁ Γιωργάκης ἐνόησε τί ἐσήμαιναν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ σὲ ἀερολογία-

τα, προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του στὴν Γιαννοῦλα, ἡ ὁποία προθυμότατα δέχθηκε τὴν πρότασιν τοῦ νέου.

Ἐπειδὴ δὲ ὅταν σοῦ ἔλθῃ ἓνα καλό, περιμένε καὶ ἄλλο, τὴν ἴδια μέρα ὁ Γιωργάκης συνήντησε καὶ τὴν Εὐτυχίαν μέσα στὸ τράμ, ντυμένη πολυτελέστατα. Ἡ Εὐτυχία μετὰ τὸ ἐπεισόδιο τῆς κουζίνας ἔφυγε κ' ἐκείνη ἀπ' τὸ νησί, ἔπιασε ἓνα Φιλιππίνο — ἀπ' ἐκείνους ποῦ προμηθεύθηκαν πολλὰ κοριτσιὰ μας — καὶ ἔμεινε μαζί του στὴν ὁδὸ Νανὲ τοῦ Σακῆς Ἀγάτς.

Ὁ Γιωργάκης δὲν εἶχε ἀνάγκη τῆς συγγνώμης τῆς Εὐτυχίας καὶ σὲ λίγο μπόρεσαν νὰ ἐπαναλάβουν τὴν συνομιλίαν ποῦ εἶχαν ἀρχίσει στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου «ὁ Ἑλλήσποντος», σ' ἓνα ἰδιαίτερο δωμάτιο κάποιου ξενοδοχείου στὸ Πέρα... καὶ τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα κ.τ.λ.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Γεώργιος Μελίδης «ἡ Στέκα τοῦ Μπιλλιάρδου» ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ ἔλεγε:

— Τώρα ἀντὶ μιᾶς ἔχω δύο... καὶ τώρα δὲν μορεῖτε νὰ πῆτε πῶς εἶμαι ἀπερίσκεπτος!...

Ὁ Γιαβέτης

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

Τὰ παιδιὰ.

— Εἶναι ἀλήθεισ, μαμάκα, ποῦ ἡ γῆ γυρίζει γύρω στὸν ἥλιο;

— Βέβαια καὶ εἶναι ἀλήθεια, γυιόκα μου!

— Καλά... κι' ὅταν δὲν ὑπάρχει ἥλιος;

Ὁ Θεὸς ἔδωσε ὄπλα σὲ ὅλα τὰ πλάσματα. Στὸ πουλί ἔδωσε τὰ πτερά, τὴν δύναμι στὸ λεοντάρι, στὸν ταῦρο τὰ κέρατα, στὴ μέλισσα τὸ κεντρί καὶ στὸν ἄνθρωπο ἔδωσε τὸ λογικό.

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥ ΚΑΔΗ

Μιά φορά ὁ Καδῆς Νουμᾶν ἐφέντης, ἀπηγόρευσε ἐπὶ ποινῇ θανάτου, διὰ λόγους γνωστούς μόνον εἰς αὐτόν, τὴν κυκλοφορίαν εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Συγχρόνως δὲ διέταξε τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, νὰ ἐπιθεωρῇ τὰς περιπόλους, ὁ ἴδιος.

Τὸ ἑσπέρας ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, παρέλαβε πέντε ζαπτιέδες καὶ ἄρχισε νὰ περιέρχεται τὴν πόλιν. Ὅταν ἐφθασαν ἐμπρὸς στὸ κτίριο τοῦ δικαστηρίου συνήντησαν τρεῖς νέους κομπουὺς ποῦ συνωμίζουν.

— Αἱ παληκάρια! φώναξε ὁ Ἀρχιστυνόμος, δὲν ξεύρετε ποῦ ἀπαγορεύεται νὰ εἰσθε στὸν δρόμο τέτοια ὦρα;

Δὲν τὸ ξεύραμε, ἀπήντησαν οἱ νέοι.

— Ποῖοι εἰσθε καὶ γιὰ ποιά αἰτία γυρίζεται ἔξω; Ποῖοι εἰσθε καὶ δὲν ὑπακούετε στὶς διαταγὰς τοῦ Καδῆ; Δὲν ξεύρετε ποῦ κινδυνεύουν τὰ κεφάλια σας;

— Δὲν τὸ ξεύραμε, ἀπήντησαν ἐκ νέου τὰ παληκάρια. Νομίζομεν ὅμως πῶς ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ δὲν εἶναι γιὰ μᾶς. Ἐμεῖς εἴμεθα παιδιὰ οἰκογενείας!

— Παιδιὰ οἰκογενείας ἢ ὄχι, μοῦ εἶναι ἀδιάφορο. Θὰ σᾶς πάγω στὸν Καδῆ καὶ ἐκεῖνος ἄς ἀποφασίσῃ ὅ,τι θέλει.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, οἱ τρεῖς νέοι παρουσιάσθησαν πρὸ τοῦ Καδῆ.

— Ποῖοι εἶναι οἱ γονεῖς σας; τοὺς ἐρώτησε μὲ θυμὸ ὁ Νουμᾶν ἐφέντης.

— Ἐγώ, εἶπε ὁ πρῶτος μὲ θάρρος, εἶμαι ὁ γυιὸς ἐκείνου ποῦ μπροστά του ὑποκλίνονται ὅλα τὰ κεφάλια!

— Ἐγώ, εἶπε ὁ δεύτερος, ἐκείνου ποῦ δίδει τροφή στοὺς πεινασμένους.

— Καὶ ἐγώ, εἶπε ὁ τρίτος, ἐκείνου ποῦ ποτίζει τοὺς διψασμένους.

Οἱ μεγαστάνες ποῦ ἦσαν στὸ πλάγι τοῦ Καδῆ, ἔμειναν μὲ ἀνοικτὸ στόμα.

— Ποῖοι εἶναι ἄραγε αὐτοὶ, ἔλεγον ἀναμεταξύ των, οἱ σπουδαῖοι οἱ ἄνθρωποι γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἀκούσαμε νὰ γίνεται κανένας λόγος;

Ὁ Καδῆς ὅμως, μειδιῶν, εἶπε στοὺς νέους:

— Ὡμιλήσατε πολὺ ὦραϊα. Σᾶς συχωρῶ διὰ τὴν ἐξυπνὴ σας ἀπάντησι. Προσέξατε ὅμως νὰ μὴ σᾶς ξαναφέρουν ἐπειδὴ τότε δὲν θὰ ἀποφύγετε τὴν καταδίκην.

Κατόπι γύρισε πρὸς τοὺς μεγαστάνας καὶ εἶπε:

— Πῶς; Δὲν καταλάβατε ἄλλοι, πῶς γλυττώσανε τὸ κεφάλι των οἱ νέοι αὐτοὶ;

— Ὅχι, ἐφέντημ, ἀπήντησαν ὅλοι μαζί.

— Νὰ σᾶς τὸ πῶ τότε ἐγώ! ὁ πρῶ-

τος εἶναι γυιὸς μπαρμπέρη, ὁ δεύτερος ψωμᾶ καὶ ὁ ἄλλος σακᾶ. Τοὺς συγχώρησα ἐπειδὴ ξεύρουν καὶ μιλοῦν μὲ λεπτότητα.

Μόλις ἤκουσαν οἱ μεγαστάνες τὰ λόγια αὐτά, σηκώθηκαν καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεὸν ἐπειδὴ εἶχαν τέτοιο ἔξυπνο Καδῆ.

Πράγματι ὁ Νουμᾶν ἐφέντης, ἦτο πολὺ ἔξυπνος καὶ ἐγγράμματος καὶ ἔτσι τρεῖς ἔξυπνες φράσεις ἔσωσαν τοὺς τρεῖς ἀπερισκέπτους νέους.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ (Πρὸς ἀδιόρθωτον)

Ὅταν γηράσης, φίλε μου, ἀπὸ τὰς καταχρήσεις,
 Νὰ πῶς θὰ καταντήσης:
 Θεὲ νὰ σοῦ πέσουν τὰ μαλλιά, τὰ αὐτιά σου
 δὲν θ' ἀκούνε,
 Θὰ κρέμονται τὰ χεῖλη σου, τὰ δόντια σου
 θὰ βγοῦνε,
 Τὰ χέρια σου θὰ τρέμουνε, τὰ πόδια σου
 ἐπίσης,
 Καὶ θὰ βαριέσαι παντοτε στοὺς ἄλλους νὰ
 μιλήσης,
 Θεὲ νὰ βαριέσαι καὶ αὐτὰ τὰ μάτια σου νὰ
 πλύνης,
 Θὰ γλύφης τὰ μουστάκια σου ὅταν νερὸ θὰ
 πίνης,
 Θὰ πέφτῃ ἀπ' τὰ χέρια σου ποτῆρι καὶ
 φλυτζάνι.
 Θὰ δίνης τὸ τσιγάρο σου σὲ ἄλλον νὰ τὸ
 φτιάνη,
 Σ' ἓνα μαστοῦνι θ' ἀκουμπᾶς, μὲ ἀνοικτὸ
 τὸ στόμα,
 Καὶ θὰ σοῦ φταίῃ καὶ αὐτοῦ τοῦ κρεββα-
 τιοῦ τὸ στρώμα,

Καὶ τὸ νερὸ καὶ τὸ φαγὶ καὶ ὅλα θὰ σοῦ
 φταῖνε
 Κ' ὅλοι μὲ σένα θᾶχουνε, ὅταν σὲ ἰδοῦν, νὰ
 λέγε,
 Θὰ σὲ πειράζουν τὰ παιδιὰ στοὺς δρόμους,
 θὰ θυμώνης.
 Θὰ βρίζης, θὰ ὀρκίζεσαι, μὲ ὄλους θὰ μα-
 λώνης,
 Νύχτα καὶ μέρα μᾶς στιγμῆς δὲν θᾶχης
 ἡσυχία...
 Ἐχει φουρτοῦνα ἡ ζωὴ τρανὴ στὰ γηρατεία!
 Γ. Ι. ΠΑΠ.

Ἡ καινούργια παραμύθα.

— Κυρία, μοῦ ἔπεσαν ἀπ' τὸ παράθυρο τὰ πανιά τοῦ μωροῦ.

— Ἀπρόσεκτη! τὸ μωράκι θὰ κρυώσῃ!

— Ἄ ὄχι, κυρία... ἦτο μέσα στὰ πανιά ποῦ ἔπεσαν κάτω!

Ἀπρόοπτα.

— Ποιὸς ἄνθρωπος δὲν εἶχε μητέρα;

— Ὁ Ἀδάμ.

**

— Ποιὸ πράγμα πάγη ἔρχεται καὶ δὲν φεύγει ἀπ' τὴ θέσι του;

— Ἡ πόρτα.

Παζαρήκια γάμου

— Ἐὰν ἡ κόρη μου δὲν εἶχε τράχωμα, θὰ τὴν πέρνατε;

— Πῶς ὄχι, κυρία μου.

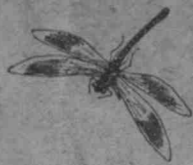
— Τότε, σᾶς παρακαλῶ κύριε, νὰ μᾶς ἀδειώσετε τὴν γωνιά ἐπειδὴ δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ βλάκας στὴν οἰκογένειά μας

Δίνιγμα.

Ἐνας πλάτανος, δώδεκα φωληές, τέσσαρες καρδερίνες, δεκατέσσαρα αὐγά ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἐπτὰ εἶναι ἄσπρα καὶ τὰ ἐπτὰ μαῦρα. Τί εἶναι;

Ὁ χρόνος, οἱ δώδεκα μῆνες, τέσσαρες ἐβδομάδες (ὁ μῆνας) αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκται τῆς ἐβδομάδος.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

Καθησμένος σ' ένα μπάγκο του κήπου, κοντά σ'ε μια τεχνητή λιμνήτσα γεμάτη χρυσοκόκκινα ψαράκια, μιλούσαμε με τὸ Ντίο. Μοῦ διηγώτανε διάφορα περιστατικά τῆς ζωῆς του, κι' ἀπὸ ζήτημα σ'ε ζήτημα τὸ θέμα γύρισε καὶ στὰ ἔρωτικά μικροεπεισόδια. Ἀφοῦ τελείωσε μιὰ ἔρωτική του περιπέτεια μ' ἔρωτᾶ:

— Καλὰ ἐγὼ σ'ε εἶπα τόσα, τώρα πειὰ κι' ἡ σειρά σου νὰ μᾶς πῆς τίποτα, καμιά ἔρωτική σου σκηνή... ἐπὶ τέλους δὲν ἔτυχε καμιά φορὰ ν' ἀγαπήσης, νὰ γιαντὰ π'ε μου.

Κούνησα τὸ κεφάλι μου. Ἄν ἔτυχε ν' ἀγαπήσω; Ναι σ' αὐτὸ ἤμουνα πολὺ ἄτυχος γιατί μιὰ φορὰ ἀγάπησα καὶ δὲν κατώρθωσα ν' ἀποχτήσω ἐκεῖνο πὸν πόθησα. Θέλησα νὰ τοῦ διηγηθῶ κάτι τῆς ζωῆς μου, μὰ ὕστερα πάλι δίστασα... ἦταν τόσο μυστικό, τὸ μυστικό τῆς καρδιάς μου πὸν τὸ φύλαγα καὶ πὸν θὰ θαβώτανε κι' αὐτὸ μαζὺ μου, γι' αὐτὸ δὲν τόλμησα νὰ τοῦ τὸ πῶ. Μὰ κείνος μὲ κύτταζε μ' ἕνα τόσο παραπονιαρικό βλέμμα—γιατί κατάλαβε φαίνεται πὸς κάποια πάλη γινότανε μέσα μου, γιὰ κάποιο μεγάλο μου μυστικό πὸν ἤθελα ἀκόμα νὰ φυλάξω—κι' ἔπειτα μοῦ λέγει αἰγᾶ.

—Ξέρω πὸς ἔχεις κάτι, καὶ τὸ κρύβεις αὐτὴ τῆ στιγμή μέσα σου. Δὲν πειράζει κράτα το, δὲν θέλω νὰ προχωρήσω τόσο βαθειὰ στὴν καρδιά σου... μὰ ξέρω πὸς ἔχεις καὶ λίγο ἄδικο γιατί ἐγὼ σοῦπᾶ ὅλα μου τὰ μυστικά, καὶ μὲ τῆς πειὸ μικρὲς τους λεπτομέρειες ἐνῶ ἐσύ...

Ἄμέσως ἐννόησα πὸς εἶχα ἄδικο. Ἔπειτα γιατί νὰ τὸ κρύψω ἀπὸ τὸ Ντίνο τοῦ σημερινό μου ἀχώριστο φίλο. Λέγω σημερινό γιατί μόλις τὸν ἤξευρα ἔξη μῆνες, μὰ μὲ εἶχε τόσο ἀφοσιωθῆ... κι' ἐγὼ τόσο τὸν ἀγάπησα ὥστε δὲν μπορούσα νὰ κάνω βῆμα χωρὶς αὐτόν. Γιατί λοιπὸν νὰ φανῶ ἀχάριστος. Ἐκείνος μᾶνοιξε τὴν καρδιά του. Ἄς τοῦ τὴν ἀνοίξω κι' ἐγὼ, ἴσως λίγο ξεσκᾶσω... Κι' ἄρχησα νὰ τοῦ διηγοῦμαι:

Μικρὸς εἶχα γνωρίση στὸ σχολεῖο κάποιο Θραῖσο. Στὴν ἀρχὴ ἡ σχέση μας περιορίζονταν στὴ σχολικὴ συνάντησι ἢ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μάθουμε κανένα δύσκολο μάθημα, ἐρχότανε σπῆτη καὶ διαβάσαμε μαζὺ. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως συνδεθήκαμε τόσο πολὺ πὸν μᾶς ἔβγαλε ὁ κόσμος ὁ Φίλιππος κι' ὁ Ναθαναήλ. Καὶ οἱ δυὸ ἀγαπούσαμε τὴν εὐλικρίνεια, τίποτα δὲν μοῦκρυβε, τίποτα δὲν τοῦ κρατοῦσα μυστικό. Ἔτσι με-

γαλώσαμε μαζὺ. Τελειώσαμε τὸ Δημοτικό, ἀργότερα τὸ Γυμνάσιο καὶ ὕστερα φύγαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα νὰ σπουδάσουμε τὴν τέχνη τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἦταν θυμᾶμαι ἕνας χαρακτήρ, πολὺ δειλός, τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ χωρισθῆ ἀπ' τοὺς γονεῖς του, μὰ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ εἶμαι μαζὺ του, καὶ στὴν Κίνα ἀπεφάσιζε νὰ πάη, τόσο μ' ἀγαποῦσε.

Πιάσαμε λοιπὸν ἕνα δωμάτιο στὴν ἐδὸ Χαριλάου Τρικούπη. Ἡ σπιτονοικοκυρά μας, ἦταν μιὰ πολὺ καλὴ γρηοῦλα ἀπὸ τὰ Μέγαρα. Τὸ σπιτάκι τῆς, ἦταν μιὰ μικρὴ μονοκατοικία μὲ τρία δωμάτια· περιοριζότανε λοιπὸν ἐκείνη στὰ δυὸ καὶ μᾶς νοίκιαζε τὸ τρίτο. Ἦταν χῆρα ἢ φτωχεια, ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε πεθάνη λίγα χρόνια μετὰ τὸ γάμο τῆς ἀπὸ φθῖσι, ἀφίνοντάς τιν δύο μικρά. Ἐνα γυιὸ τὸ Στέλλιο πὸν πέθανε τρία χρόνια πρὶν κι' αὐτὸς ἀπὸ φθῖσι, καὶ μιὰ κόρη τὴν Ἰουλία πὸν ἔμενε ἀπὸ πέρυσι στὴν θεία τῆς στὴν Πάτρα. Σχνὰ μᾶς διηγώτανε ἢ δύστυχη μὲ κλάμματα τὸ τί τράβηξε γιὰ νὰ μεγαλώση τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ, κι' ἐμεῖς ζητούσαμε πάντα νὰ βροῦμε παρήγορα λόγια γιὰ τὴ βασανισμένη τῆς ψυχῆ. Ἔτσι ζούσαμε μὲ τὸ Θραῖσο στὴν Ἀθήνα σπουδάζοντες τὴν ἰατρικὴ. Πέρασε ὁ πρῶτος χρόνος, ἤρθαν ἢ διακοπές, γυρίσαμε στὴν Πόλι στὰ σπιτία μας, καὶ τὸ Φθινόπωρο ξανατραβήξαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα πάλι στὸ σπῆτη τῆς κυρὰ Μάρθας στὴν ὁδὸ Χαρ. Τρικούπη. Μὰ τὸ ἤβραμε ἀλλοιώτικο. Ἄντι τῆς ἐρημιᾶς ἤβραμε γέλοια, τραγούδια, ἀντι τῆς κυρὰ Μάρθας μονάχης, ἤβραμε κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμη πρόσωπο τὴν κόρη τῆς τὴν Ἰουλία πὸν βαρέθηκε

πειὰ τὴν Πάτρα καὶ γύρισε σπῆτη τῆς. Ἐνα ἄβρὸ κορίτσι, ὑψηλὸ μᾶλλον ἀδύνατο, μὲ μεγάλα καστανὰ μάτια ὄλο τσαχπινιὰ καὶ πονηριὰ κι' ὀλόξανθα σγουρὰ μαλλιά κομμένα.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσα καμμιὰ σημασία, μὰ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ τὴν καλοπρόσεχα, δὲν μπόρεσα νὰ βαστάξω σπῆτη δύναμι τῶν ματιῶν τῆς, μ' εἶχαν ξαφνικὰ μαγέψη. Εἶχα χάση τὸν ὕπνο μου, τὴν ὄρεξί μου, τὴν διάθεσί μου. Ἄρχησα νὰ παραμελῶ τὸ πανεπιστήμιο καὶ νὰ προτιμῶ τὸ σπῆτη γιὰ νὰ τὴν βλέπω. Ἦθελα νὰ τὴν βλέπω, τὸ πρωῖ, τὸ μεσημέρι, τὸ βράδυ, τέλος πάντοτε καὶ παντοῦ. Ἦθελα νὰ τὴν ἔχω ὅπου βρισκόμουνα, μὰ δὲν τόλμοῦσα νὰ τὴν ἀναφέρω λέξι γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς πὸν μοῦκαμε τόσο κακό. Ἄρκοῦμουνα μόνο νὰ τὴν βλέπω, νὰ τῆς μιλάω, κι' αὐτὸ σπάνια καὶ νὰ τῆς λέγω γιὰ τὸ σπῆτη, γιὰ τὴ μητέρα τῆς, γιὰ τὰ μαθήματά τῆς, μὰ τίποτε ἄλλο... Ὁ Θραῖσος εἶχε πειὸ θᾶρρος μαζὺ τῆς, κι' αὐτὸ τὸ ἀπέδιδα στὸ ὅτι αὐτὸς δὲν ἀγαποῦσε γιὰ νὰ τοῦ λείπη κι' ἢ τόλμη.

Ἐνα βράδυ ὁ Θραῖσος εἶχε ἀργήση νᾶλθη. Ἐγὼ καθόμουνα καὶ διάβαζα. Σ'ε λίγο ἀνοίξε ἢ πόρτα καὶ μπῆκε μὲ τὰ σφυρίγματα. Οὔτε θέλησε νὰ φάγη, ἦταν τόσο συγκινημένος. Εὐθύς κατάλαβα πὸς κάτι ἐξαιρετικό τοῦ συνέβαινε, καὶ τὸν ρώτησα.

— Κάτι ἀπόφα ἀλλοιώτικο σ'ε βλέπω. Τί σ'ε κάνει τόσο εὐθυμο; Στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ μοῦ τὸ κρύψη, μὰ ὕστερα πάλι δὲν βάσταξε. Στάθηκε κοντά μου καὶ ἐρπάζοντάς μου τὸ χέρι μοῦ

ρωτησε δυνατά. «Μάντεψε με ποιάνα είχα ραντεβού απόψε» Πώς μπορώ να μαντέψω αφού ούτε καν ξέρω πειάνα έχεις στο μάτι.

— Λοιπόν φίλε μου ήμουνα στο Ζάππειο με την Ίουλία.

Κόκκιλο. Κάθε άλλο! Θα φανταζόμουνα όχι όμως και το Θραῖσο, ένας ἴδρωσ με περιέχουσε, μιὰ ἔξαψις με ἤλθε κι' ἔγινα κατακόκκινος. ἐκεῖνος χωρὶς νὰ προσέξῃ καθόλου ἐξηκολούθησε. «Ὡ! τὴν ἀγαπῶ φίλε μου, τὴν ἀγαπῶ ἀπ' τὴν στιγμή πού τὴν εἶδα κι' ἴσως ἀκόμη πρὶν, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού μᾶς ἔδειχνε ἡ κυρὰ Μάρθα τὴ φωτογραφία της. Τυραννιόμουνα κρυφά, καὶ μόλις σὴ μερα κατώρθωσα νὰ τὴν ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Δὲν σ' ἔκανα λόγο γιατί φοβόμουνα μὴ με γελάσης, μὰ τώρα πού τελείωσα, στὸ λέγω».

Θέλησα νὰ μιλήσω, νὰ τοῦ πῶ πῶς τὴν ἀγαποῦσα ἐγὼ, μὰ ὄχι δὲν μπόρεσα, τὸν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ, πειὸ πολὺ κι' ἀπὸ κείνην, δὲν θέλησα νὰ χαλάσω τὴ χαρὰ του. Τὸν ἄφησα νὰ ζῆ με τὴν ὠραία φαντασία καὶ κατάπια μόνος μου κρυφὰ τὸ φαρμάκι αὐτό. Τὸ ξέρω πῶς ἂν τοῦ τῶλεγα τὸ παραμικρὸ θὰ τραβιότανε γιὰ τὴν ἀγάπη μου καὶ θὰ μ' ἄφηνε τὸ πεδίου ἐλεύθερο, μὰ μόνον ἡ ἰδέα πῶς θὰ γινόμασταν με τὸ Θραῖσο καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ἀντεραστοῖ με σκότωνα. Γιαυτὸ προτίμησα νὰ κοιμηθῶ προφασιζόμενος κάποια ξαφνικὴ ἀδιαθεσία.

Τὴν νύχτα τὸν κύτταγα νὰ κοιμᾶται μ' ἕνα φαιδρὸ χαμόγελο καὶ κατάλαβα πῶς θὰ ὄνειρευότανε ἐκείνην, τὴν εὐτυχία του. Πόσο ἦταν εὐτυχῆς, καὶ πόσο δυστυχῆς καὶ θλιμμένος ἐγὼ στὸ

πλάι του. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τοὺς παρακολουθοῦσα ἀπὸ μακρὰ κρυφὰ στὰ ραντεβού τους, πότε στὸ Φάληρο, πότε στὸ Ζάππειο καὶ πότε στὴν ὁδὸ Ἡρώδου. Αὐτὰ ἦτανε τὰ μέρη πού σύχναζαν. Τὰ ἤξευρα ἀπ' τὸν Θραῖσο πού κάθε βράδυ μοῦ διηγότανε τὰ ραντεβού του τῆς ἡμέρας, κι' ἐγὼ χαιρόμουνα σὰν νάμουνα ἐγὼ ὁ ἴδιος. Σιγὰ σιγὰ τὸ συνήθιζα, τὴν ἀγάπαγε ὁ Θραῖσος ποῦταν ἕνα κομματι ἀπ' τὴν ψυχὴ μου, μήπως κι' ἐγὼ δὲν τὴν ἀγαποῦσα. Κι' οἱ δυὸ κρύβαμε τὴν ἴδια ἀγάπη ὅπως ἄλλοτε τὰ ἴδια μυστικά.

Ἐνα βράδυ εἶχαν πάγη στὸ βασιλικὸ κῆπο. Κι' ἐγὼ φυσικὰ ἀπὸ πίσω, κάθησαν σ' ἕνα πάγγο κι' ἄρχισαν νὰ μιᾶνε, καὶ μίλαγα κι' ἐγὼ μαζὺ σὰν ἀφηρημένος, ἔλεγα ὅτι ἐννοιωθε ἡ καρδιά μου. Ἡμουνα βέβαιος τὰ ἴδια λόγια θὰ τῆς ἔλεγε καὶ κείνος. Ἐνα ἀηδόνη ἀπὸ πάνω μου ἄρχισε νὰ ψάλλῃ παραπονιάρικα. Ἐκλαιγε ἄραγε τὴν τύχη μου ἢ ἀπαντοῦσε στὰ λόγια τῆς καρδιάς μου. Ἐξαφνα ἐκεῖνος τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴ σέρνει κοντὰ του, ἐκείνη προχωρεῖ καὶ γέρνει τὸ κεφάλι της στὸ στήθος του, ἐκεῖνος τὴν ψιθυρίζει κάτι καὶ γέρνει κι' αὐτός. Κατάλαβα: Ἦταν ἡ πειὸ ὑπέροχη στιγμή γι' αὐτοὺς κι' ἡ πειὸ τρομερὴ γιὰ μένα, ὅλα ἐκεῖνα τὰ λόγια τῆς ἀγάπης πού ἔλεγαν ὡς τώρα θὰ τὰ σφράγιζαν μ' ἕνα φιλί. Ἄ! ὄχι αὐτὸ δὲν θὰ τῶβλεπα. Ἐκλεισα τὰ μάτια μου νὰ μὴ διῶ, σφάλησα τ' αὐτιά μου νὰ μὴν ἀκούσω καὶ σιγὰ-σιγὰ τραβήχτηκα.

Αὐτὸ ἦταν μετὰ ὀκτῶ μέρες ἄφηνε καὶ τὸ Πανεπιστήμιο, καὶ τὴν ἱατρικὴ καὶ τὴν Ἀθήνα καὶ γυρνοῦσα στὴν

Πόλι. Ἀπόρησαν ὅλοι μὰ ἤῤρα λόγια γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ ἐπιστροφή μου.

Τὸ Θραῖσο δὲν τὸν ξαναἶδα, μόνον κρατούσαμε τακτικὴ ἀλληλογραφία. Εἶχε βρῆ πειὰ φίλο στὴν Ἀθήνα τὴν Ίουλία. Μόνον στῆς διακοπὲς τὸν ἔβλεπα πού ἐρχότανε γιὰ 15 μέρες σπῆτι του καὶ πάλι βιαστικὰ ἐπέστρεφε, ὄχι τόσο γιὰ τῆς σπουδῆς του ὅσο γιὰ τὴν Ίουλία.

Ἔτσι ἐγὼ μπῆκα στὸ ἐμπόριο, ἐνῶ ὁ Θραῖσος τελείωσε τὸ Πανεπιστήμιο, παντρεύτηκε τὴν Ίουλία καὶ φύγανε γιὰ τὴν Πάτρα. Κι' ἔτσι κόπηκε καὶ ἡ ἀλληλογραφία μας.

Μετὰ δυὸ χρόνια πῆρα ἀπὸ τὸν Θραῖσο ἕνα γράμμα, μ' ἀνήγγελε τὸ θάνατο τῆς Ίουλίας. Πέθανε ἀπὸ φθίσι, ἀφίνοντάς του ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Αὐτὸ εἶναι πειὰ — μ' ἔλεγε — ἡ μόνη μου χαρὰ καὶ παρηγοριὰ ὕστερα ἀπ' τὸ διπλὸ χωρισμὸ, τὸ δικό σου καὶ τῆς Ίουλίας. Μὰ γρήγορα θὰ τῶχανε κι' αὐτὸ ὁ δύστυχος γιατί ἡ φθίσι ἦταν φαίνεται κληρονομικὸ στὴν οἰκογένεια τῆς φτωχειᾶς κυρὰ-Μάρθας πού κι' αὐτὴ κοιτότανε τώρα στὴν αἰώνια κατοικία της.

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἔκανε ν' ἀνανεωθῆ ἡ ἀλληλογραφία μας με τὸ Θραῖσο, κι' αἰσθανόμουνα πῶς ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὸν δὲν πέρασε ποτέ, μ' ὅτι κι' ἂν εἶχε συμβῆ. — Ἄλλωστε αὐτός, ἦταν τόσο ἀθῶος, ἀκόμη ἀγνοεῖ τὴν αἰτία πού μ' ἔκανε νὰ μακρυνθῶ ἀπὸ κοντὰ του.

Α. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΕΙΔΗ... ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕΣ!

Κάνε στὴ γυναικοῦλα πού παντρεύτηκες γλύκες ἀληθινές, στὴ δούλα κάνε... ψεύτηκες.

Ἄν εἶν' ἡ πεθερά σου ἀντρογυναῖκα καὶ τις γεύτηκες φάτες καὶ μῶκο! εἶναι λογικό, γιατί... παντρεύτηκες!

Περνᾶ στ' ἀμάξι κάποιος κι' ἡ συμβία σου Λαθεύτηκες, Ἡ... μάθε νὰ λατρεύσ' ἐπειδὴ... παντρεύτηκες!

Βρῆκες σὲ φίλου σπῆτι τὸν κορσέ της; Τί μπερδεύτηκες!

Στάσου σὰν... σύζυγος καὶ πάρ' ὑπ' ὄψει πῶς... παντρεύτηκες!

Ευπνᾶς στὶς τρεῖς κι' ἀλλάζεις τὸ μωρό! Παραξενεύτηκες!

Στοχάσου πῶς γιὰ νὰ χορτάσης ὕπνο δὲν παντρεύτηκες.

Εἶδες δυὸ τρεῖς λογαριασμοὺς καπέλλων κι' ἀγριεύτηκες!

Μὰ πλήρωνε ἀδελφέ! Τί διάβολο; Γιατί παντρεύτηκες!

Τέλος ἀφοῦ χρεώθηκες, πουλήθηκες, ξοδεύτηκες...

Πέθανες; στὸν παράδεισο θὰ πῆς γιατί... παντρεύτηκες!

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

ΓΝΟΜΙΚΑ

Μεταξὺ τοῦ παρελθόντος πού μᾶς ἔξφυγε καὶ τοῦ μέλλοντος πού ἀγνοοῦμεν, ὑπάρχει τὸ παρὸν ὅπου εἶναι τὰ καθήκοντά μας.

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑ

Ο ΗΛΙΟΣ

Ἡ καταγωγή τοῦ Ἡλίου εἶναι πολὺ ἀρχαία· μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι χάνεται μέσα στὸ σκότος τῆς ἱστορίας.

Ὁ ἥλιος, εἶναι λέγουν ἓνα ἄστρο· εἶναι στρογγυλὸς καὶ ποτὲ δὲν χάνει τὸ σχῆμά του ὅπως ἡ σελήνη. Ἡ σελήνη βγαίνει τὴν νύκτα, ὁ Ἡλιος ὅμως προτιμᾷ νὰ φαίνεται τὴν ἡμέρα καὶ κάμνει πολὺ καλά, διότι ἐὰν ὁ Ἡλιος ἔβγαине τὴν νύκτα δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Εἶπαν χίλια δύο γιὰ τὸν Ἡλιο, γιὰ τὸν ὄγκο του, τὴν σύνθεσί του τὴν ταχύτητά του, τὸ βάρος του, τὸ δρομολόγιόν του· ἀλλὰ ὅμως αὐτὰ εἶναι παραμύθια, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν πῆγε νὰ τὸν ἰδῆ ἀπὸ κοντά.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὁ Ἡλιος εἶναι πολὺ ιδιότροπος, δὲν σηκώνεται ποτὲ τὴν ἴδια ὥρα καὶ κοιμάται ὁπόταν τοῦ φυσήξῃ.

Ὁ Ἡλιος φοβάται ὑπερβολικὰ τὴν βροχὴ καὶ μόλις ἀρχίσουν νὰ πῆτουν μερικὲς σταγόνες ἀμέσως τρέχει καὶ κρύβεται. Ἀντὶ λοιπὸν οἱ σοφοὶ νὰ καταγίνωνται μὲ τὸ βάρος καὶ τὸ μᾶκρος του, θὰ ἦτο προτιμότερο νὰ τοῦ ἀγοράσουν ἓνα ἀδιάβροχο· ἴσως τότε δὲν θὰ ἔτρεχε νὰ κρυφθῆ ὅταν βρέχῃ.

Λέγουν ὅτι ὁ Ἡλιος ὠφελεῖ πολὺ στὰ σπαρτὰ καὶ κάμνει νὰ φυτρώσουν τὰ κολοκύθια καὶ τὰ λαχανικά, ὅπερ ἔδει ἀποδείξει: π. χ. στὴν Πόλη ὁ ἥ-

λιος, αὐτὲς τὶς μέρες δὲν φαίνεται καὶ τόσο καὶ ὅμως τὰ κολοκύθια ἀφθονοῦν.

Θέλουν νὰ ποῦν ὅτι ὁ ἥλιος ἔχει καὶ μιὰ θερμαντικὴ ιδιότητα, ἡ ὁποία μᾶς φαίνεται πολὺ ἀμφίβολος, ἐὰν πραγματικῶς ὁ ἥλιος ἔχει τὴν ιδιότητα αὐτὴν, μόλις κρύβεται ἢ φεύγει, ἔπρεπε νὰ κάμνη κρῦο τρομερό. Ἐπειτα ὅταν τὸν χειμῶνα ὁ Ἡλιος λάμπει γιὰτὶ δὲν ἔχουμε τὴν ζέστη τοῦ κάμνει τὸν Ἰούλιο; ἢ μήπως πρέπει νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὑπάρχουν δύο Ἡλιοι, ἓνας καλοκαιρινὸς καὶ ἄλλος χειμωνιάτικος; Ἐὰν ὑπῆρχον δύο ἥλιοι θὰ τὸ ξεύραμε καὶ ἔξ αὐτοῦ συμπεραίνω ὅτι ἡ ζέστη δὲν ἔχει καμμία σχέσι μὲ τὸν Ἡλιο.

Ὁ Ἡλιος δὲν σταματᾷ ποτὲ τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ λέγουν ὅτι κάποιος Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τὸν ἔσταμάτησε, χωρὶς ὅμως νὰ μᾶς ποῦν τὴν αἰτία καὶ τὸ πῶς.

Καθὼς βλέπετε ὁ Ἡλιος δὲν εἶναι τόσο ὠφέλιμος ὅπως θέλουν νὰ μᾶς τὸν παραστήσουν, φαίνεται δὲ ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ τὸν ἀντικαταστήσουν μὲ τὸν Ἡλεκτρισμόν, ἐὰν ἐννοεῖται ἡ ἑταιρία σπάσῃ ὀλίγο τὴν τιμὴν τοῦ κιλοβάτ.

Πώς θέλουν να έχουν την ειρήνη την στιγμή που δεν υπάρχει πουθενά;

-Μήπως την έχετε στη σπηλιά;

-Ή στη δρόμο σας αφήνει ήσυχο ή γυναίκα σας;

Εγραφέας του Άλφ. Κογγάρου!

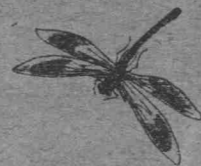
-Ή γυναίκα σας, ούτε την γύμνασας αφήνει ήσυχο, με τα λουριά της.

-Ή μήπως οι έρωτευμένοι είναι ήσυχοι;

Γι' αυτό το καλλίτερο απ' όλα είναι να βρῆτε καμμιά που την λένε Ειρήνη...

ΤΑ ΡΟΔΑΚΙΝΑ

Ένας χωριανός, ντυμένος τὰ Κυριακάτικα του καὶ ἔχων περασμένο στὸν βραχίονά του ἓνα πελώριο καλάθι, σκεπασμένο μ' ἓνα ἄσπροπανί, μπῆκε ἀπὸ μιὰ μικρὴ πορτίτσα κατ' εὐθείαν στὴν κουζίνα τοῦ μεγαλεμπόρου. Ζαφειρίου καὶ σεργιανοῦσε τὴν μαγεύρισσα καὶ τὴ δοῦλα ποῦ ἑτοιμάζανε τὰ φαγιά.

— Αἶ, μπάρμπα, τοῦ λέγει ἡ δοῦλα. Ποῖος ἄνεμος σέρριξε σ' αὐτὰ τὰ λημέρια;

— Ἦθιλα, κουπιλοῦδα μ', ἀπήντησεν ὁ χωρικός, νὰ μιλήσου τὸν κύρ Ζαφειρίου.

— Ἀδύνατο τώρα, γέρο μου, αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ κύριος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ξουρίσμα, ἐπειδὴ ξουρίζεται μόνος.

— Μὰ δὲν εἶμ' μπαρμπέρις ἰγὼ κόρ' μου. Εἶμ' οὐ μπαχτσεβάνς του καὶ ἡ θιλα νὰ τὸν ἰδῶ. Μιὰ ποῦ ξουραφί-ζετ' τώρα, δὲν πειράζ', θὰ πιριμένου λιγάκι.

— Καλὰ τότε, τοῦ εἶπε ἡ δοῦλα, ἔλα νὰ σὲ πάγω νὰ τὸν περιμένης στὸ σαλόνι, γιατί ἐδῶ ὅσο στέκεσαι, μπορεῖ νὰ κόψη τὸ γάλα!

Καὶ τὸν ὠδήγησε σὲ μιὰ μικρὴ αἴθουσα.

— Ἰφχαριστῶ, κόρ' μου' πᾶν στὴ

δουλειά σου κι' γὼ κ' ἴθουμι καὶ πιριμέν' τοῦ ἀφεντικό.

Ἀκούμβησε λοιπὸν τὸ καλάθι ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι καὶ ἄρχισε νὰ περιεργάζεται με θαυμασμὸ τὸ δωμάτιο. Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ ἐπιθεωρήσῃ λεπτομερῶς τὰ ἐπιπλα καὶ τὴν προσοχὴ του τὴν προσείλκυσε κάποιον πρόσωπο, καθισμένο ἐπάνω στὸ κονσόλι.

Τὸ ἄτομο αὐτὸ παρατηροῦσε τὸν χωρικό με ἀπορία καὶ τρόμο· ὡς φαίνεται θὰ τοῦ ἔκαμαν μεγάλη ἐντύπωση τὰ κτυπητὰ χρώματα τῆς ἐνδυμασίας του.

— Γιατί ἄραγε μὴ βλιέπ' αὐτὸ τοῦ ἀφιλότιμου ἰέτσι κι σαλέβ' οὔλο τὰ ματουτσούναρά του! εἶπε με τὸν νοῦ του ὁ χωρικός.

Τὸ ἀφιλότιμο αὐτὸ ἦτο μιὰ μαῖμοῦ, ἀπ' τὸ γένος τῶν κοκκινό... , τριχωτὴ καὶ με μάτια μικρὰ καὶ ἔξυπνα. Φοροῦσε ἓνα κόκκινο κόκκινο, φορεματάκι καὶ πίσω ἀπὸ μιὰ τρυπίτσα ἔβγαινε κάτι σὰν οὐρά.

Ὁ ἀγαθὸς χωρικός ποτε στὴ ζωὴ του δὲν εἶδε πύθηκο οὔτε ἄκουσε οὔτε διάβασε περὶ πιθήκων καὶ ἐξέλαβε τὴν μαῖμοῦ γιὰ κανένα μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Ζαφειρίου.

Ὁ πύθηκος ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς δι-

σταγμούς, πήδηξε επάνω στο τραπέζι. Ο χωριανός έχαιρέτησε με ευγένεια, αλλά η μαίμου δεν του ανταπέδωσε τον χαιρετισμόν, απησχολημένη ως φαίνεται από κάποια φαγοῦρα σε κάποιο μέρος. Σήκωσε το άππρο σκέλασμα του καλαθιού, με τόση λεπτότητα που θα την ζούλευε και μιὰ άριστοκράτισσα. Η λεπτότης όμως αυτή ήτο δικαιολογημένη επειδή μέσα στο καλάθι υπήρχαν δώδεκα θανμάσια ροδάκινα.

Βλέπουσα μέσα στα μάτια τον χωρικό, πήρε ένα, το στροφογύρισε στα τριχωτά της δάκτυλα και δοκίμασε την γεῦσί του· αναμφιβόλως αυτό δεν ήτο του γούστου της μαίμου, η ίσως έκαμε λάθος και πήρε το ροδάκινο που δεν ήθελε, διότι μόλις το δάγκασε έκαμε ένα μορφασμό, ζάρωσε το μουτράκι της και το πέταξε έξω απ' το παράθυρο. Πήρε και δεύτερο· αυτό ίσως να της καλοφάνηκε. Το καθάρισε με προσοχή, το έβαλε επάνω στο τραπέζι για ρεζέρβα και πήρε και τρίτο.

Ο καῦμένος ο χωριανός, παρακολουθούσε με μεγάλη άνησυχία, την μαίμου. Στο τέλος δεν βάσταξε και είπε:

— Με το συμπάθειο, κύριε, αφήστ' τα ροδάκινα ήσυχα, τ'άφερα για τουν κ. Ζαφειρίου... Τέτοια έποχή δεν υπάρχουν άλλα...

Η παιχνιδιάρρα όμως μαίμου, δεν έδωσε καμμιά προσοχή στην παρατήρησι του χωρικού. Έρριψε με περιφρόνησι το ροδάκινο μέσα στη γωνιά και με μιὰ φουχτιά άρπαξε άλλα δύο και άρχισε να τα τρώγη, δαγκάνουσα μιὰ το ένα και μιὰ το άλλο— φαίνεται θα νόμιζε που έτρωγε τυρι και ψωμί.

Κρύος ιδρώς περιέλουε τον ταλαί-

πωρο τον μπαχτσεβάνι όσο έβλεπε το παράδοξο αυτό πλάσμα να ρημάζει τα ώραια εκείνα ροδάκινα.

— Δεν κάμνετε καλά, κύριε... Τι θα πη οῦ κύρ Ζαφειρίου;

Η μαίμου έρεθισμένη, παρατήρησε τον άνθρωπο, έδειξε τα κάτασπρά της δοντάκια και ψιθύρισε κάτι.

— Τι είπατ' κύριε; ρώτησε ο χωρικός.

— Ψοῦ! άψοῦ! πτερνίσθηκε η μαίμου και πέταξε κάτω τα ροδάκινα που κρατούσε· πήρε τα τελευταία ροδάκινα που στόλιζαν τον πάτο του καλαθιού και τα τιμώρησε όπως και τα πρώτα.

Σκούπισε τα χέρια της στο κόκκινο το φόρεμά της και πήγε και κάθισε πάλιν επάνω στο κονσόλι.

Άκριβώς την στιγμή εκείνη άκούσθηκαν βήματα και φάνηκε ο κύριος Ζαφειρίου.

Ο χωρικός, μόλις τον είδε, σηκώθηκε και έβγαλε το κασκέτο του.

— Κύριε Ζαφειρίου, είπε, είμαι ο Λεφτέρης, ο βοηθός του μπαχτσεβάνη σας...

— Χαίρω, πολύ! ώστε εῦσαι ο Λεφτέρης; Τι νέα λοιπόν.

— Μην τα ρουτᾶτ' τα νέα, κύριε, σήμερα. Σᾶς είχα φερ' δώδικα ροδάκινα, μιγαλειο, χνουδάτα σᾶν μάγουλα κουρασίδας· ο γιός σας όμως, που κάθεται εκεί-δά, επάνω στοῦ τραπέζ' έκεῖνο, δεν μ' άκουσε κι τ'άφαγι οῦλα!

ΠΩΣ ΑΓΙΑΖΟΥΝ

Μιά φορά κι έναν καιρό — όπως λέει το παραμῦθι — σ' ένα φτωχικό χωριό μιὰ γυναίκα έμιλήθη πῶς με τον παπᾶ τα φκιάνει, πῶς με τον παπᾶ τα σιάζει και η ίδια άμαρτάνει κι ὄλο το χωριό κολάζει.

✠

Ζήτημα είχεν ανάψει κι ὄλων έγεινεν η έννοια, ως που πήγε και να κάψη του Δεσπότη των τα γενεα. Κι οὔτος, θέλοντας και μή, για να παύσουν οι θυμοί, δίχως τον καιρό τα χάση τον παπᾶ ἔρθε να δικάση.

✠

Ο παπᾶς άπολογιέται πῶς τον ρίξαν άβανιά και πῶς άδικα μιλιέται μιὰ καλή κυρά και νηά. Στέλλει τότε να ζητήση την γυναίκα ο Δεσπότης για να την ξομολογήση και ν' άκούση το δικό της.

✠

Ἡρθε κι η κυρά με νάζι κι ο Δεσπότης αὔστηρά άνακρίνει κι έξετάζει τον μεγάλον ιφτηρᾶ. Τι πολλά η κακομοίρα είχε βέβαια να πη πίσ' απ' την κλειστή την θύρα για την άδικη ντροπή!

Μπρός στους προεστούς το βράδυ ο Δεσπότης λόγον κάνει για το άδικο ψεγάδι και για την φρικτή την πλάνη. Και τους μάλλωσε διότι μιὰ γυναίκα ρεζιλέψαν... και τα λόγια του Δεσπότη οι χωριάτες τα πιστέψαν.

✠

Πέρασ' ο καιρός και πάει κι ο καθένas να ξεχνᾶη άρχισε την άβανιά... όταν σε μιὰ γειτονιά, κατά την βρουσοῦλα πέρα, έμαλλώσανε μιὰ μέρα δυο γυναίκες στα γερά για μιαν άλληνα κυρά, π' άγιασε γιατ' εύλογήθη από διάκο σγουρομάλλη!

✠

Τρέξαν του χωριού τα πλήθη, τρέξαν μικροί μεγάλοι, τρέχει κι η εύλογημένη που με τον παπᾶ μιλήθη και στήν μέση επεμβαίνει:

✠

— Βρέ τί κάμετε καυγάδες!... Μ' αν αγιάζουν η κυράδες π' εύλογήθηκαν περίσσια από διάκους και παπᾶδες, τότε εῶ που σᾶς μιλω θαμουν τώρα με καλό στον Παράδεισο ολοῖσια.

Ο Λαϊκός.

Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

Ἡ σκηνὴ μέσα στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Σιρκετζή. Μιὰ κυρία ἀκαθορίστου ἡλικίας, ντυμένη κάπως κτυπητὰ εἰσέρχεται στὴν αἴθουσα καὶ ὁμιλεῖ τὸν μαθητῆ, ὁ ὁποῖος τρώγει μὲ λαίμαργία ἓνα μῆλο.

Ἡ κυρία. Πᾶνε πειὸ ἐκεῖ σὲ παρακαλῶ μικρέ, νὰ καθήσω κι' ἐγώ.

Ὁ μαθητής. (Μὲ τὸ στόμα γεμάτο) Οὐμ! (τραβιέται παρακάτω μουγκρίζων.)

Ἡ κυρία ἀφήνει τὰ μπαγκάζια της κάτω ἀπ' τὸν μπάγκο, κάθεται, ξεδιπλώνει τὴν ἐφημερίδα της καὶ διαβάζει ὁ μαθητῆς πετᾷ στὸ κεφάλι τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου στραγάλια. Εἰσέρχονται ὁ μεσίτης μὲ τὸν Νέο.

Ὁ μεσίτης. (ἔξακολουθῶν τὴν κουβέντα του) Ποῦ λές, φιλαράκό μου, εἶναι ἓνα πράγμα ποῦ δὲν τὸ χωρεῖ τὸ μυαλό μου! Δὲν ἔχω παρὰ νὰ στρίψω τὸ μουστακάκι μου ἔτσι καὶ νὰ κλείσω τὸνα τὸ μάτι... Πάτ! ἡ γυναῖκα πέφτει στὰ δίκτυά μου! Ἔτσι ποῦ σοῦ τὰ λέγω, ἀδελφάκι μου! Ὅλες, μὰ ὅλες κολνοῦν σὰν τις μυῖγες-στὸ μέλι! ἀδύνατο νὰ ἀντισταθοῦν. Λές κι' ἔχω μαγήτη!

Ὁ Νέος.— (χάσκει ἀπ' τὸν θαυμασμό του). ὦ, ὦ, ὦ!

Ὁ μεσίτης.—Νά, παρατήρησες τὴν

ὁμορφὴ ἐκείνη τὴν κοπέλλα μὲ τὸ ροῦ τὸ καπελλάκι; Πίστευσέ με... κι' αὐτὴ εἶναι πιασμένη... ποτὲ δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃ! Καὶ τί ἔκαμα γι' αὐτό; Τίποτε... ξεύρεις, ἔχω τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας.

Ὁ Νέος.— (μὲ εἰλικρίνεια) Ἐγώ... νὰ σοῦ πῶ δὲν τὰ καταφέρνω...

Ὁ μεσίτης.— (γελῶν περιφρονητικῶς) Νομίζεις ποῦμαι εὐχαριστημένος;

Ὁχι, φίλε μου, ὄχι. Ὑπόφερα πάρα πολλὰ ἀπ' τὸν ἔρωτα. Στὰ Ταταῦλα μὲ σαπίσανε στὸ ξύλο μὲ τὰ καλαπόδια οἱ κουντουράδες, στὸ Σισλῆ μὲ τὰ καμτσίκια, στὴ Βλάχκα μὲ τὰ φικιάρια, στὰ Ψωμαθειὰ μὲ τις γαλέντσες, στὸ Φανάρι μὲ τὰ σκουπόξυλα, στὸ Βαλατᾶ... (περνᾷ μιὰ κυρία ὁ μεσίτης παύει τὴν κουβέντα καὶ τῆς κάμει τὸ μάτι.) Νὰ λοιπόν, ἄλλη μιὰ ποῦ μαγνητίσθηκε. Τὴν ἔγραψα κι' αὐτὴ στὰ τεφτέρια μου!

Ὁ νέος. Νὰ σοῦ πῶ... ἐγὼ δὲν τὰ καταφέρνω. Δὲν μπορῶ, πῶς νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω. Ἄμα ἰδῶ καμμιά τῆς λέγω κάτι χαριτωμένα λογάκια... Παραδείγματος χάρι... Ἄσααχ, τί ἔκτακτα μάτια... τί μάτια θαυμάσια ἔχετε μαδαάμ! ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κατακτήσω τις γυναῖκες ὅπως ἐσύ.

Ὁ μεσίτης. Ἐπειδὴ ἀκόμη τὸ στόμα σου μυρίζει γάλα!

(Ἡ κυρία διπλώνει τὴν ἐφημερίδα της.)

Ὁ νέος. Νὰ ἓνας κόμματος... Τί ὁμορφὴ ποῦ εἶναι Θεούλη μου! νὰ μπορέσῃ κάνεις νὰ τὴν κατακτήσῃ, αἱ τί λές;

Ὁ μεσίτης (περιεργάζεται τὴν κυρία). Ναι, δὲν εἶναι ἄσχημη! Ἀκόμη θέλουμε τρία τέταρτα γιὰ νὰ ἔλθῃ τὸ τραῖνο... Σὲ δέκα λεπτὰ πρέπει νὰ γίνῃ δική μου, καὶ θὰ γίνῃ!

Ὁ νέος. Ἄαχ! τί ὁμορφὴ ποῦναι! ἔχει κάτι μάτια... κάτι μάτια θαυμάσια... ἔκτακτα!

Ὁ μεσίτης. Πρέπει νὰ ξεύρῃς, πῶς μὲ γυναῖκες σὰν κι' αὐτὴ δὲν ἐπιτυγχάνεις πάντοτε. Πρέπει νὰ βρῆς τὸν σφιγμό της. Ταξιδεύει μὲ τὸν γιουί της.

Ὁ νέος. Λοιπόν;

Ὁ μεσίτης. Λοιπόν ὁ σφιγμός της εἶναι ὁ γιουί της. Γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ κερδίσῃς τὴν εὐνοία τῆς μάννας, πρέπει νὰ καλοπιιάσῃς τὸ παιδί.

Ὁ νέος. Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ... δὲν τὰ καταφέρνω.

Ὁ μεσίτης. Ἴδὲ λοιπόν τί θὰ κάμω καὶ μάθε. (Πλησιάζει τὸν μαθητῆ.) Μοῦ ἐπιτρέπεις, παιδάκι μου, νὰ βάλω τὴν βαλίτσα μου πλάγι στὴν δικιά σου; Ἐννοιά σου, γιουόκα μου, δὲν θὰ ἀνησυχίσω τὴν μαμάκα σου! (ὁ μικρὸς ἔξακολουθεῖ νὰ τρώγῃ μῆλα καὶ βλέπει στραβά-στραβά τὸν μεσίτη). Ἐγώ, μικρέ μου, ἀγαπῶ πολὺ τὰ ὁμορφα τὰ παιδιά. Μ' ἀρέσουν πολὺ! (Ρίχνει ματιὰς στὴν κυρία, ἡ ὁποία οὔτε κἄν προσέχει). Ἀγαπᾷς πολὺ τὰ φροῦτα, ναί; Μιὰ στιγμὴ νὰ πάγω νὰ σοῦ ἀγοράσω μερικὰ μῆλα. (Τρέχει ἔξω στὸν αἰζέμι.) Ὁ νέος πηγαίνει καὶ κάθεται πλάγι

στὴν κυρία, βήχει γκούχ, γκούχ! ἡ κυρία τὸν παρατηρεῖ, χαμηλώνει τὰ μάτια καὶ χαμογελά.)

Ὁ νέος. Ἄ, συγγνώμην!

Ἡ κυρία. Τί τρέχει;

Ὁ νέος. Τίποτε! θὰ σᾶς ἔλεγα κάτι... ἀλλὰ δὲν τολμῶ...

Ἡ κυρία. Τί θὰ μοῦ λέγατε;

Ὁ νέος. Δὲν μπορῶ... δὲν τὰ καταφέρνω...

Ἡ κυρία. Εἰσθε πολὺ ἀστεῖος!

Ὁ νέος (μὲ ὕφος τραγικό). — Ἐχετε... κάτι μάτια... κάτι μάτια... θαυμάσια, ἄαχ!

(Ἡ κυρία γελά. Φαίνεται ὁ μεσίτης κρατῶν στὰ χέρια του δυὸ μῆλα.)

Ὁ μεσίτης. Γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν ἀγάπη μου, νὰ σοῦ προσφέρω, μικρέ, δύο μῆλα ἔκτακτα.

Ὁ μαθητής. (Πετιέται σὰν κουρδισμένος, ἀρπάζει τὰ μῆλα). Εὐχαριστῶ! (γυαλίζει τὰ μῆλα μὲ τὸ μανίκι του καὶ τὰ καταβροχθίζει.)

Ὁ μεσίτης. (ρίπτων μιὰ φλογερὴ ματιὰ στὴν κυρία). Νὰ σοῦ πῶ κάτι φίλε μου (λέγει ἰδιαίτερος στὸν νέο). Ἡ δουλειὰ ψήθηκε κι' ὄλα. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πῶς ἡ κυρία εἶναι δικιά μου. Σὲ δέκα λεπτὰ θὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά μου.

Ὁ νέος. Ἀλήθεια; τί μοῦ λές;

Ὁ μεσίτης. Σ' ὀρκίζουμαι! Ἀλλὰ οὔτε κροῦ μοῦ κάμει οὔτε ζέστη. Σὲ εἶσα προηγουμένως πῶς τράβηξα πολλὰ ἀπ' τὸν ἔρωτα. Ἄλλως τε ἡ ράχη μου, τὸ κεφάλι μου, τὸ σῶμά μου ὄλα μαρτύρησαν. Στὰ Ταταῦλα... (ὁ νέος τὸν διακόπτει). Ἄ ξέχασα ποῦ σοῦ τᾶπα προηγουμένως... Γιὰ δέ τὴν τὴν ταλαίπωρη. Μὰ τὴν ἀλήθεια τὴν λυποῦ-

μαι την καυμένη! Τί νά κάμω όμως; Δέν φταίω ἐγώ... ἔχω τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας.

Ο νέος. Τί μάτια... τί μάτια θαυμάσια!

Ο μεσίτης (στο μαθητή). Ἐφαγες τὰ μῆλα, γαβρί μου; Μπράβο! Εἶσαι καλὸ παιδί! Δέν μοῦ λές, ποῦ πηγαίνετε.

Ο μαθητής. Στὸ Ἅγιο Στέφανο.

Ο μεσίτης. Ἀλήθεια; Γειά σου λοιπὸν παλληκαρῶ μου. Κι' ἐγὼ κάθουμαι στὸν Ἅγιο Στέφανο. Μὲ λὲν Χ' Γεώργη Παλαβρίδη. Θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν σύμπτωσι αὐτή!

Η κυρία (στο νέο). Τί παράδοξος τύπος ὁ φίλος σας! Δέν μοῦ καλοφαινεταί: τί θέλει ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί;

Ο νέος. Δέν ξεύρω! Δέν ξεύρω τίποτε! Ἐνα μόνο ξεύρω...

Η κυρία. Τί;

Ο νέος. Ποῦ ἔχετε κάτι μάτια, χμ, κάτι μάτια... θαυμάσια.

Η κυρία. Μόνο αὐτὸ ξεύρετε;

Ο νέος (γελῶν). Τί θέλετε ἄλλο!

Η κυρία. Μὲ προσβάλλετε.

Ο νέος. Συγγνώμην, κυρία, δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σᾶς προσβάλλω...

Η κυρία. Καλά, καλά, πῆτε ὅ,τι θέλετε; ἄλλὰ εἶμαι προσβεβλημένη!

Ο νέος. Μὰ γιατί;

Η κυρία. Γιατί; ὅλο μὲ λέτε γιὰ τὰ μάτια μου... μήπως δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε ἔμορφο; Π. χ. τὸ στόμα μου τί σᾶς λέγει, εἶναι ἄσχημο.

Ο νέος. Χχ! τὸ στόμα σας... μὰ τί μάτια... ἔκτακτα!...

Ο μεσίτης (στον μαθητή). Εἶσαι ἓνα ὄμορφο, μὰ πολὺ ὄμορφο παιδάκι... πολὺ χαριτωμένο. Πές μου ἀγαπᾶς τὴ μαμά;

Μαθητής. Χμ!

Μεσίτης. Πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾶς γιὰτὶ εἶναι πολὺ ἔμορφη... κι' ἐγὼ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζω τὴν ἀγαπῶ πολὺ. Εἶμαι σὰν τρελλὸς μαζί της. (Βγάζει ἓνα καθρεφτάκι καὶ κυττάζει τὴ φάτσα του).

Κυρία (στο νέο). Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! τί θέλει αὐτὸς ὁ πρόστυχος ἀπ' τὸ παιδί; Δέν μοῦ λέτε τίποτε καὶ σεῖς;

Νέος. Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ ἄλλο; Σᾶς εἶπα ποῦ ἔχετε κάτι μάτια... κάτι μάτια ἔκτακτα, θυμώνετε. Εἶμαι ἓνας ἄνθρωπος πολὺ πρακτικὸς, ἔπειτα δὲν μπορῶ νὰ βρῶ καμμιά καινούργια ἔκφρασι.

Μεσίτης (στο Νέο) Παρντόν... μπορῶ νὰ σοῦ πῶ κάτι... Ἄδικα χάνεις τὸν καιρὸ σου, φίλε μου. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν θὰ ἐπιτύχης ἄλλαξε τακτική. Εἶναι μάννα, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ θίξης τὴν εὐαίσθητη χορδή της, τὴν μητρότητα.

Νέος. Μὰ τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα;

Μεσίτης. Ἐγὼ σὲ εἰδοποιῶ γιὰ τὸ καλὸ σου. Πρέπει νὰ καλοπιᾶσης τὸν μπασ... της: τὸ ἄτιμο ἔως τώρα μοῦ κόστισε δέκα γρόσια κι' ὅλο μουγκρίζει σὰν τὸ χοῖρο. Τί νὰ κάμης ὅμως, ὑπομονή...

Η κυρία (ιδιαιτέρως στο νέο). Μὰ δὲν μοῦ λέτε, τί θέλει αὐτὸς ὁ κρεμανταλᾶς: Τί σᾶς λέγει στ' αὐτί; Γυρίστε ἀπ' ἐμένα γιὰτὶ στενοχωροῦμαι.

Ο νέος. Πῶς μπορεῖ νὰ στενοχωρηταί κανεὶς ὅταν ἔχη μάτια τέτοια ἔκτακτα σὰν τὰ δικά σας;

(Ἡ κυρία γελᾷ)

Η κυρία. Πάλι τὰ ἴδια λόγια;

Ο νέος. Δέν ξεύρω ἄλλα.

Κυρία. Τότε νὰ σᾶς μάθω μερικά. **Νέος.** Εὐχαρίστως (Γελῶν πλησιάζει στὴν κυρία).

Κυρία. Μὴ βιάζεσθε! σιγά-σιγά! Βλέπετε αὐτὴ τὴν μικρὴ ποῦ πουλᾷ λουλούδια; Πᾶντε καὶ ἀγορᾶστε με μερικά.

Νέος (Πηγαίνει). Ἄχ, αὐτὰ τὰ μάτια... τί θαυμάσια.

Μεσίτης. Αἶ, μικρὲ δὲν λές τίποτε; Ἀγαπᾶς τὰ ταξίδια. Ἐγὼ τρελλαίνουμαι γιὰ ἐρωτικὰ ἐπεισόδια. Ἐχω καὶ μεγάλη τύχη. Τὶς περασμένες κάποια κυρία φαρμακοποιοῦ στὸ Βεβέκι κόντευε νὰ τρελλαθῆ γιὰ μένα. Ὁ ἄνδρας της, ζουλιάρης σὰν τίγρις, ὀρμᾷ μὲ τὸ περιστροφὸ στὸ χέρι, νὰ μὲ σκοτώσῃ. (Ματιὲς στὴν κυρία.) Τί κάμω λοιπὸν ὁ καλὸς σου; Ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἐκθέσω καὶ γίνεῖ κανένα ραβαίση, πιδῶ ἀπ' τὸ παράθυρο... ἐνῶ ὁ δολοφόνος μὲ σημαδεύει ἀπ' ἐπάνω. Φαντάζεσαι τὴ θέσι μου! χωρὶς νὰ χάσω λοιπὸν καιρὸ πέρνω τὰ πόδια μου στὸν ὦμο καὶ τοῦ δίνω...

Κυρία (μὲ θυμὸ). Καλὲ δὲν ντρέπεσθε καὶ λέτε τέτοιες ἀνοησίες στὸ παιδί. (Ὁ μεσίτης μειδιῶν στρίβει τὸ μουστάκι του).

Νέος. (ἐπιστρέφει κρατῶν μιὰ ἀνθοδέσμη) Ὅριστε!

Κυρία (ὀσφραίνεται τὰ ἄνθη). Ὡωχ! τί ὄραϊα ποῦ μυρίζουν!...

Νέος. Καὶ ξεύρετε πόσο κοστίζουν; **Ἐκτὸ παράδες.**

Κυρία. Τί λεπτὸς ποῦ εἶσθε! διαλέξατε ἴσα-ἴσα τὰ ἀγαπημένα μου λουλούδια.

Νέος. Εἶχε κι' ἄλλα καλλίτερα... μὰ ἦσαν πολὺ ἀκριβά. Ἀκοῦς ἐκεῖ πέντε

γρόσια ἓνα τριανταφυλλῆ... ὁ δά!

Κυρία. Ἐλάτε ἀφήστε αἶ... τὰ λόγια... Θέλετε νὰ περάσετε πῶς εἰσθε ἀρχάριος... Ἄχ! ἐσύ... ἄχ ἐσὺ τσαχπίνη!

Νέος (ντροπιασμένος). Χμ, χμ, χμ!

Μαθητής. Πεινῶ!

Μεσίτης. Πεινᾶς; καὶ δὲν μὲ τὸ λές! Τώρα νὰ σοῦ φέρω νὰ φᾶς (ματιὲς στὴν κυρία).

Κυρία. Δέν μοῦ λέτε μερικὸς στίχους.

Νέος (μὲ στόμφο). «Τὰ κόκκινα μῆλα»
Τὰ κόκκινα μῆλα
τὰ πράσινα φύλλα
μ' ἀρέσ...

Κυρία (τὸν διακόπτει). Δέν ξεύρετε κανένα ἄλλο;

Νέος. Πῶς ὄχι.
Ἐνας γάτος χονδρὸς
στὴν θερμάστρα ἐμπρὸς

Κυρία. Ἄλλο κανένα... ἐρωτικό.

Νέος. Πῶς νὰ πειράξω τὴν μητέρα νὰ κάμ...

Κυρία. Ἐρωτικό, καλέ! τῆς ἀγάπης, κανένα στίχο.

Νέος. Κατάλαβα.
Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ μ' ἓνα καλάθι σῦκα κι' ἂν δὲν γυρίσης καὶ μὲ ἰδῆς... κάθουμαι καὶ τὰ τρώγω.

Μαντζουράνα στὸ κατῶγι...

Κυρία. Ὅχι τέτοιους... δὲν ξεύρετε κανένα τραγουδάκι;

Νέος (τραγουδεῖ).
Κάτω στὸ γυαλό
κάτω στὸ περιγιάλι.

Σᾶς ἀρέσει αὐτό;

Μεσίτης (ἐπιστρέφει κρατῶν σάνδοιτες). Νά, μικρὲ μου, φάγε νὰ εὐχαριστιθῆς κι' ἡ μαμάκα. Δέν ξεύρεις πόσο τὴν ἀγαπῶ!

Κυρία (στο νέο). "Αχ, πώς ήθελα καμιά... να ν' ανταμωθούμε και υπό τὸ φῶς τῆς σελήνης..."

Νέος. Μπᾶ! γιατί;...

Μεσίτης (στο Νέο, ιδιαιτέρως). "Ακουσέ με, παλληκάρι μου. "Αδίκαι κοπιάζεις πρέπει νὰ καλοπιάσης τὸ παιδί για νὰ κερδίσης τὴν εὐνοια τῆς μάνας. "Ακουσε τὰ λόγια ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἔχουν σαπίσει στὸ ξύλο για τὸν ἔρωτα."

Νέος. "Ἐχετε δίκαιο· μὰ δὲν μπορῶ, καταλαβαίνετε, δὲν μπορῶ!"

Μεσίτης. Τότε πρόσεξε νὰ μάθης. "Ἔως τώρα γι' αὐτὸ τὸ γουρσουζικο ξώδευσα τριάντα γρόσια. Χαλάλι του."

Νέος. Βέβαια καὶ χαλάλι του. "Ἀξίζει ἡ ἀφιλότιμη ἡ μάνα."

Μεσίτης. Δὲν λέγω ὄχι. Φοβοῦμαι ὅμως πῶς θὰ κολλήσῃ σὰν βδέλλα ἐπάνω μου καὶ κατόπι δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν ξεφορτωθῶ. Δὲν βλέπεις ποῦ τρελλαίνεται για μένα! "Ἐσὺ ὅμως δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς ἀπ' αὐτὰ!"

Μαθητής. Διψῶ!

Μεσίτης. Διψᾶς, χρυσό μου; Δυὸ λεπτά. (Φεύγει ῥίπτων ματιὰς γιομάτες φωτιά καὶ λαύρα στὴν κυρία).

Νέος (στὴν κυρία). Γιατί εἰσθε λυπημένη Μανδάμ;

Κυρία. "Ἐπειδὴ ὄλο μιλήτε μ' αὐτὸ τὸ ἄνοστο καὶ δὲν δίδετε προσοχή σ' ἑμένα (ἀναστενάζουσα). Σᾶς στενοχωρῶ ἴσως;"

Νέος. Μά, κυρία μου, δὲν ξεῖρω τί νὰ σᾶς πῶ!

Κυρία. Πρὸ ὀλίγου ὅμως, μοῦ λέγατε, τόσα ἔμορφα πράγματα!

Νέος. Τί σᾶς ἔλεγα;

Κυρία. Νὰ ποῦ ἔχω ἔμορφα μάτια!... "Ἐννοιά σας κ' αὐτὰ δὲν περ-

νοῦν σὲ μένα!... Τί εἰσθε σεῖς οἱ ἄνδρες. Εἶσαι ἓνας Δὸν Ζουάν... θέλεις νὰ ξελογιάζης τίς γυναῖκες καὶ ὕστερα νὰ τῆς παραιτᾶς..."

Νέος. (Κολακευμένος). Χμ! χμ!

Κυρία. Προσφέρετε ἄνθη, λέτε ὁμορφα λογάκια, ὠραίους στίχους κ' ὅταν ἰδῆτε ὅτι σᾶς συμπαθοῦν... ἀντίο Λεονώρα!

Νέος. "Α... σᾶς λένε Λεονώρα, ὠραῖο ὄνομα!"

Κυρία. "Ἐλα τώρα καὶ μὴν κάμῃς τὸν βλάκα!... Νομίζεις πῶς θὰ τὸ φάγω;... Πρόστυχε!"

Νέος. "Ἐγὼ εἶμαι πρόστυχος;"

Κυρία. "Ἐσὺ! ποιὸς ἄλλος! Πῶς ἔχεις τὴν ἀναίδεια νὰ μοῦ λὲς πῶς τὰ μάτια μου εἶναι ἔκτακτα! Θαυμάσια!"

Νέος. Καλά, καλά, μὴ θυμώνετε. Δὲν τὸ ξανακάμω.

Κυρία. Καὶ γιατί δὲν τὸ ξανακάμῃς;

Νέος (γελᾷ καὶ λέγει στὸν μαθητή). Μικρέ, διὲ διέ... νὰ πετᾷ, πετᾷ... τὸ ἀεροπλάνο. ("Ὁ μαθητὴς γυρίζει νὰ ἰδῆ καὶ ὁ Νέος φιλᾷ τὴν Κυρία).

Κυρία. Πῶς τολμᾶτε; Τί πρόστυχος ποῦ εἰσθε; Μέσα σὲ τόσο κόσμος, μποροῦν νὰ μᾶς ἰδοῦν. (Τὸν φιλᾷ καὶ ἔκεινη).

Μεσίτης. (Φέρνει μιὰ καρᾶφα λεμονάδα). Πιὲ μικρὲ... νὰ ξεδιψάσης. "Ἡ μαμά, τώρα πειὰ θὰ κατευχαριστηθῆ. "Αχ πῶς μ' ἀρέσει ἡ μαμάκα καὶ πόσο τὴν ἀγαπῶ!"

Μαθητής. Νυστάζω! θέλω νὰ κοιμηθῶ!

Μεσίτης. Νὰ κοιμηθῆς! καὶ δὲν μοῦ τὸ λὲς! Στάσου, μικρούλη μου! (Βγάζει τὸ παλτό του καὶ τὸν σκεπᾷ). "Ἐλα κάμῃ καὶ τὸ γόνατό μου προσκέφαλο

καὶ κοιμήσου. "Ἄν λερῶσῃ τὸ φόρεμά μου δὲν πειράζει, τὸ ξελεκιάζω μὲ τὴν μπενζίνα. (Καθ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Νέος καὶ ἡ Κυρία κρυφομιλοῦν).

Κυρία. Φεύγουμε λοιπὸν μαζί;

Νέος. "Αχ! τί εὐτυχῆς, τί εὐτυχῆς ποῦ εἶμαι! Τί ἔκτακτα μάτια."

Μεσίτης. Αἶ τὸν ἄτιμο, κλωτσᾷ στὸν ἕπνο του. "Ὀνειρεύεται ὡς φαίνεται. Δὲν πρέπει νὰ θυμῶνῃ κανεῖς."

Κυρία (στὸν νέο). Κι' ἐγὼ εἶμαι θυμωμένη ἐναντίον σου.

Νέος. "Αχ! ἔχετε κάτι μάτια... κάτι μάτια... ἔκτακταααα!"

Μεσίτης. Μωρὲ τὸν διαβόλο. Μοῦ δωσε μιὰ σιὰ πλευρὰ ποῦ μὲ σακάτεψε. Θὰ στομάχιασε τὸ καῦμενάκι!

("Ὁ νέος ψιθυρίζει κάτι στ' αὐτὴ τῆς κυρίας).

Κυρία (στὸ νέο). Κάθησε ἡσυχα καὶ θὰ σοῦ τραβήξω τὰ αἰτί!

Μεσίτης. Βέβαια πῶς νὰ ἡσυχάσῃ τὸ ζιζάνιο. "Ἐφαγε τόσο γροσιῶν πράγματα. Τί νὰ κάμῃς; Ὑπομονή. Για νὰ προσελκύσω τὴ μαμά πρέπει νὰ κάμω μερικὲς θυσιᾶς."

Κυρία. "Ἡ ὥρα πλησιάζει· βοήθησέ με..."

("Ὁ νέος καὶ ἡ κυρία φεύγουν).

Μεσίτης (ἀνοίγει τὰ μάτια του). Μπᾶ ἡ κυρία ἔφυγε μὲ τὸν ἄλλο, τὸ τραῖνο σφυρίζει... Νά τὴν, ἀνεβαίνει στὸ βαγόνι. Θὰ τρελλαθῶ! (τρέχει ἔξω) Κυρία, κυρία! ξεχάσατε κάτι. Ξεχάσατε τὸν γιό σας. Αἶ, παλληκάρι, κύρ ε, βρέ σὺ! (τὸ τραῖνο φεύγει) Μικρέ, μικρέ, ἡ μαμά σου ἔφυγε."

Μαθητής (τριβῶν τὰ μάτια). Ποιὰ μαμά;

Μεσίτης. Ποιὰ μαμά; Νὰ ἡ μαμά

σου ποῦ καθοῦντανε ἐδῶ.

Μαθητής. Τί λὲς καλέ; "Ἀπὸ ποῦ κ' ὡς ποῦ μαμά μου."

Μεσίτης. Γιατί τὴν φώναζες κάθε λίγο καὶ λιγάκι μαμά;

Μαθητής. "Ἐγὼ; δὲν εἶσαι μὲ τὰ καλά σου. Ἐσὺ τὴν ἔλεγες μαμά κ' ἐγὼ νόμιζα ποῦναι ἡ δικιά σου ἡ μητέρα. "Ἡ δικιά μου εἶναι στὸν "Αγ. Στέφανο. Τί μὲ τραβᾶς καλὲ ἔτσι; Τί μὲ κτυπᾶς; Πάρε πίσω καὶ τὰ μήλα καὶ τὰ σάνδουιτς καὶ τὴν λεμονάδα σου. "Ἄσε με σοῦ λέγω."

Μεσίτης. "Ἄτιμη γενεά! Σ.....παιδο! Κλέφτη, Βαγαπόντη! (τραβᾷ τὸ παλτό του καὶ ρίχνει τὸν μαθητὴ κάτω). Γαῖδοῦρι! "Ακοῦς ἐκεῖ; νὰ κοροϊδεύσουν ἑμένα τὸν Κατακτητὴ!"

Η ΤΙΜΙΑ

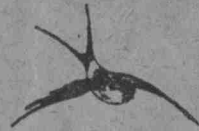
Τουαλέττες, ἔξοδα καὶ τὰ παραπλήσια· πόσους ἐξελόγησε νὰ σᾶς πῶ δὲν ξέρω. Κάθε βράδυ γεύματα μὲ σαμπάνια γνήσια, ὕστερ' αὐτοκίνητο καὶ τὰ παραιτέρω.

Πάντα κάποιον πίσω της θᾶσερνε ὑποχείριο, δάγκανε τῆς Γνώσεως τὸ ξυρὸ τὸ μῆλο πό.ε μ' ἓνα πλούσιο παντρεμμένο Κύριο πό.τε μ' ἓνα ξάδελφο κ' ἄλλοτε μὲ φίλο.

Τώρα ὅμως παντρεύτηκε μ' ἓναν κτηματία κ' ἔγινε κυρία τῆς περιωπῆς κ' ἂν ἐμπρός της σκάνδαλα διηγείσαι ἀστεία, πρέπει νὰ προσέχῃς πῶς θὲ νὰ τὰ πῆς.

Στὸ σαλόνι της μιλοῦν περὶ τιμιότητος, τῆς ζητοῦν τὴ γνώμη της για τὸ κάθε τι εἶναι κ' ἀντιπρόεδρος κάποιας ἀδελφότητος ποῦ δουλεύει ἀκούραστα για τὴν "Ἀρετή."

X. ΔΕΛΗΣ

ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ὁ Φαλτσέτας ἦτο καλὸς κουντουρᾶς, ἀλλὰ εἶχε ἓνα κακὸ φυσικό: σχεδὸν κάθε μέρα ἔδερνε τὴν γυναῖκά του, ἢ ὁποῖα βαζγεστισμένη ἀπ' τὸ ξύλο, ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

Μιὰ μέρα βλέπει δύο ἀγγελιοφόρους τοῦ βασιλέα ποῦ ζητοῦσαν τὸ σπίτι κάποιου γιατροῦ.

— Τί τὸν θέλετε τὸν γιατρό; ρωτᾷ ἡ γυναῖκα.

— Ἡ κόρη τοῦ βασιληᾶ κατάπιε ἓνα ἀγκάθι ψαριοῦ καὶ πρέπει νὰ βροῦμε γιατρό καὶ ἀμέσως νὰ τῆς τὸ βγάλῃ ἀπ' τὸ λαρύγγι, ἂν ἀργήσῃ, θὰ πεθάνῃ ἢ βασιλοπούλα. Μήπως γνωρίζετε κανένα ἐδῶ κοντά;

Ἐκείνη χαρούμενη καὶ ἔχουσα στὸ νοῦ τῆς τὸ ξύλο ποῦ ἔφαγε πρὸ ὀλίγου, τοὺς λέγει:

— Ὁ ἄνδρας μου εἶναι ἓνας πολὺ μεγάλος γιατρός, ἀλλὰ τῶχει κρυφὸ. Γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ πρέπει νὰ τὸν δείρετε. Νᾶτος κι' ἔρχεται.

Οἱ ἀγγελιοφόροι ἔπιασαν τὸν ταλαίπωρο Φαλτσέτα καὶ τοῦ εἶπαν:

— Εἶσαι γιατρός ἐσύ;

— Ἐγώ; Ἐχετε λάθος!

— Τί λάθος ξελάθος, μίλα τὴν ἀλήθεια γιατί θὰ σὲ τὶς βρέξουμε.

— Σᾶς ὀρκίζομαι, δὲν εἶμαι γιατρός!

— Αἴ λοιπόν! Ἀφοῦ δὲν μᾶς τὸ λὲς μὲ τὸ καλό, θὰ τὸ πῆς μὲ τὸ στασιό, καὶ τοῦ ἔκαμαν τὰ πλευρά του μαλακά σὰν τὴν κοιλιά του.

Ὁ Φαλτσέτας βλέπων ποῦ οἱ ἀγγελιοφόροι δὲν χωρατεύανε καὶ εἶχαν σκοπὸ νὰ τὸν σακατέψουν ἀναγκάσθηκε νὰ φωνάξῃ:

— Σταθῆτε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! γιατρός εἶμαι!

Ἀμέσως λοιπὸν τὸν πῆγαν στὸ παλάτι.

Μόλις παρουσιάσθηκε ἐμπρὸς στὴ βασιλοπούλα, τὸ ὕφος του καὶ τὰ σκέρτα του ἦσαν τόσο κωμικά ποῦ ἡ κοπέλλα πάτησε τὰ γέλοια καὶ τὸ κόκκαλο ποῦ κόντευε νὰ τὴν πνίξῃ πετάχθηκε ἔξω καὶ ἔτσι ὁ Φαλτσέτας ἀπέκτησε φήμη σπουδαίου γιατροῦ.

Καθ' ἡμέρα τὸν κουβαλοῦσαν ἀσθενεῖς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Ὁ καῦμένος κόντευε νὰ τρελαθῆ, καὶ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ μιὰ καὶ καλὴ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιστήμη ἔκαμε τὸ ἔξῃς στρατήγημα:

Φώναξε ὄλους τοὺς ἀρρώστους στὸ δωμάτιό του καὶ τοὺς εἶπε:

— Γιὰ νὰ σᾶς γιάνω, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ κάψω ἓνα ἀπὸ σᾶς, τὸ πειὸ ἀρρωστο, καὶ μὲ τὴ στάκτη του θὰ σᾶς κάμω ἓνα φάρμακο ἄφτακτο γιὰ τὴν ἀρρώστειά σας.

Κατόπι ἄρχισε νὰ τοὺς ἐξετάζῃ ἓνα ἓνα, μὰ ὅλοι φοβούμενοι τὸ κάψιμο, εἶχαν γίνει καλά, κανένας δὲν ἔπασχε.

Καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο γλύτωσε ὁ Φαλτσέτας, καὶ γύρισε στὸ σπίτι του φορτωμένος δῶρα, καὶ ἀπὸ τότε δὲν σήκωσε χέρι ἐπάνω στὴν γυναῖκά του.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ἐνὸς σοφοῦ δασκάλου ἡ κυρά, ποῦ ἦτο κι' ἀπὸ κόρη μαθημένη εἰς ἔρωτας καὶ χάδια τρυφερά, τὰ ἤθελε καὶ τώρα παντρεμένη... ἢ καῦμένη!

Καὶ τοῦ δασκάλου ἔζάλιζε τ' αὐτιά, γιὰ τὰ παιχνίδια, τοῦλεγε, πεθαίνω... ὅμως αὐτὸς δὲν ἐνοιωθε φωτιά. τὰ λεξικά τὸν εἶχον κρυωμένο... τὸν καῦμένο!

Δὲν ἔβγαζ' ἓνα λόγο τρυφερό τὰ ρήματα, αἱ πτώσεις καὶ τὰ γένη δὲν τᾶφιναν γιὰ ἔρωτα καιρό, κι' ἐκείνη σπαραξοῦσε λιγωμένη... ἢ καῦμένη!

Μὰ εἶδε δὰ κι' αὐτὴ πῶς χωρατὰ σὲ δάσκαλο δὲν πᾶνε σκοτισμένο, κι' ἔπαυσε χάδια πιά νὰ τὸν ζητᾷ, καὶ μόνο του τὸν ἄφινε κλεισμένο... τὸν καῦμένο!

Μὲ τὸν καιρὸ φρονίμεψε πολὺ, καὶ ἡσυχος ὁ δάσκαλος τῆς μένει, γιὰ ἔρωτα ποτὲ δὲν τοῦ μιλεῖ, καὶ μόνη ἴστον περίπατο πηγαίνει... ἢ καῦμένη!

Ἄλλὰ κανεῖς τὰ γέλοια δὲν κρατεῖ ἴσ' ἂν φαίνεται αὐτὸς ὁ παντρεμένος· κι' αὐτὸς, χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, γελᾷ μὲ τοὺς πολλοὺς καμαρωμένους... ὁ καῦμένος!
Γ. Σουρῆς

ΠΟΙΚΙΛΑ

Σκέψις μεθύσου.

— Τί διαβόλου δικαστήριον νῆναι αὐτὸ τὸ ποινικὸ ποῦ μὲ παραπέμπουν; . . . Μὰ γιὰ νὰ τὸ λέν ποινικὸ, θᾶχει κάτι γιὰ νὰ πίνῃ κανεῖς.

Ὡραία ἀπάντησις.

Ἐνας ἀνόητος κοροῖδευε ἓνα δημοσιογράφου ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλα αὐτιά.

— Εἶναι ἀλήθεια, λέγει ὁ δημοσιογράφος ὅτι ἔχω αὐτιά πολὺ μεγάλα γιὰ ἓνα ἄνθρωπο, μὴν ἀρνεῖται ὅμως ὅτι καὶ τὰ δικά σου εἶναι πολὺ μικρά γιὰ ἓνα γαῖδαρο.

Καλὸς μαθηματικός.

Ἡ μαμά. — Μπέμπη! πόσες φορές σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἀναβαίνῃς στὶς καρτέκλες;

Ὁ Μπέμπης — (ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον). Ὅκτώ φορές, μαμάκα.

Στὸ δρόμο.

Ἐνας διαβάτης σταματᾷ μπροστὰ σ' ἓνα βουβὸ, στὸ στήθος τοῦ ὁποῖου κρέμεται ἓνα καρτόνι γραμμένο ὡς ἔξῃς: «Ἐλεῆστε ἓνα κωφάλαλο», καὶ τοῦ δίδει ἓνα γρόσι.

— Ἀπὸ πότε κωφάθηκες καὶ δὲν μιλάς.

Καὶ ὁ ζητιάνος ἀφηρημένος:

— Ἀφ' ὅτου γεννήθηκα, κύριε!

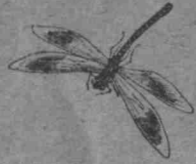
* *

— Τάκη, πόσο χρονῶν εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς ἀδελφῆς σου;

— Δὲν ξέρω.

— Εἶναι νέος.

— Βέβαια. . . οὔτε δόντια ἔχει οὔτε μαλλιά.

ΟΙ ΧΩΡΙΑΝΟΙ

Έντυπώσεις Πολίτου που γνώριζε μόνον την Πόλι.

Δέν μπορώ νά συνέλθω, παιδιά μου, δέν μπορώ. Τί είδαν, καλέ, τὰ μάτια μου! Πώ, πώ, τί ναι τούτα! Δέν ξεύρετε τί είδαν τὰ ματάκια μου; Όχι; Καλά, τότε ἀκούστε νά σᾶς τὰ διηγηθῶ.

Πρῶτα ὅμως πρέπει νά σᾶς ἀνοίξω τὰ μάτια καί νά μὴν πιστεύετε στὰ λόγια τοῦ ἑνὸς καί τοῦ ἄλλου. Όσοι δέν πήγατε στήν ἐξοχή, ἀκούοντες τὴν λέξι αὐτῆ, νομίζετε ὅτι ἐξοχή εἶναι χωριὸ μὲ σπήτια ἀραιὰ ἀραιὰ κτισμένα, πού ἔχουν τοὺς κήπους τους, τὰ νερά τους καί τὰ φρούτά τους, πῶς ἅμα πᾶτε ἐκεῖ θὰ βρῆτε βίλλες θαυμάσιες; βουλευβάρτα μὲ μπάγκους καί τόπους περιπάτου, φαντάζεσθε μὲ λίγα λόγια πού ἡ ἐξοχή εἶναι ἕνας ἐλίγειος παραδεισος, δέν εἶναι ἔτσι; Αἶ, λοιπόν, ἔχετε μεγάλο λάθος, πολὺ μεγάλο λάθος! Μόλις βγῆτε ἀπ τὴν πόλι, ἀλάντᾳτε μεγάλες ἐκτάσεις πεδιάδων, χρωματισμένες ὅπως ἐπάνω στοὺς γεωγραφικοὺς χάρτες τὰ κράτη. Αὐτὲς τὶς ἐκτάσεις τὶς λένε χωράφια. Λίγο παρέκει βλέπετε κάτι ἀδιάβατα δάση, πού δέν ἔχουν οὔτε ἕνα μπάγκο νά ξεκουρασθῆτε. Παρακάτω τρέχουν ποτάμια χωρὶς καμμιὰ γέφυρα

διὰ νά περάσετε ἀπέναντι, πρέπει νά βγάλετε καί παπούτσια καί κάλτσες.

Αὐτὴ λοιπόν εἶναι ἡ ἐξοχή; Δέν βαρυνέσθε! Έξοχή γιὰ ἀγρίους. Κάπου κάπου βλέπετε κτισμένες μὲ χῶμα καὶ λύβες, πού τὰ λέν οἱ χωρικοὶ σπήτια. Πού εἶναι τὰ ὠραῖα σπήτια τῆς Πόλης! Δέν καταλαβαίνω πού ζοῦν μέσα σ' αὐτὲς τὶς φωληές ἀνθρώποι.

Ό πληθυσμὸς τοῦ χωριοῦ ἔχει ἠθὴ καί ἔθιμα ἀγρίων, εἶναι ἀγράμματος, ἀξεστος, τεμπέλης καί μοχθηρός. Νά σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα γιὰ νά βεβαιωθῆτε :

Τὸ κυριώτερο πρᾶγμα γιὰ τὸν ἀνθρώπο εἶναι ἡ τροφή· καί ἡ κυριώτερα τροφή εἶναι τὸ ψωμί. Γνωρίζετε ὅλοι πῶς προμηθευόμεθα τὴν τροφή: τὰ φρούτα τὰ ἀγοράζουμε ἀπὸ τὸν μανάβη, τὰ λάχανα ἀπ τὸν ζαρζαβατοῦ καί τὸ ψωμί ἀπ τὸν φούρνο. Ό ψωμᾶς ἀγοράζει τὸ ἀλεύρι ἀπ τὸν μυλωνᾶ καὶ αὐτὸς προμηθεύεται τὸ σιτάρι ἀπ τὶς ἀποθῆκες τῶν ἐμπόρων, οἱ δὲ ἔμποροι πέρνουν τὸ σιτάρι ἀπ τὶς φάβρικες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπου τὸ κατασκευάζουν διάφορα μηχανήματα. Έπειδὴ τὰ χωριά

ἀπέχουν πολὺ ἀπ τὴν Πόλι καί οἱ ψωμᾶδες δέν μποροῦν νά στέλνουν ἐκεῖ ψωμιά, ἡ Κυβέρνησις, γιὰ νά μὴ πεθάνουν ἀπ τὴν πείνα οἱ χωριανοί, τοὺς δίδει ὅσο σιτάρι τοὺς χρειάζεται γιὰ νά τὸ ἀλέσουν καί νά τὸ κάμουν ψωμί. Τώρα, λοιπόν, θὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν κακία τους.

Οἱ χωριανοὶ ὅμως, ἀντὶ νά τὸ κάμουν ψωμί, ὅπως ἔμεῖς στήν Πόλι, ξεύρετε τί κάμουν; Ρίπτουν ὅλο τὸ σιτάρι φουχιτὲς φουχιτὲς μέσα στὰ χωράφια πού ἔχουν σκάψει γι' αὐτὸ τὸν ἄτιμο σκοπό, κι' ἔτσι τὸ σιτάρι ἀνακατώνεται μὲ τὴ λάσπη καί σὲ τρεῖς τέσσαρες ἡμέρες σαπίζει. Φαντασθήκατε ποῖ τέτοια ἀτιμία, τέτοια ἀχαριστία! Έπειτα ἀπ' ὀλίγο καιρό, βλέπετε τὰ ὀλοκάθαρα χωράφια νά γιομίζουν ἀπὸ κάτι ἄγρια χορτάρια καταπράσινα.

Νά, λοιπόν, τὸ ποιὸν τῶν χωρικῶν! Νά πῶς καταστρέφουν ἕνα πολύτιμο σπόρο, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔμεῖς ἐδῶ δίνουμε τὰ μαλλοκέφαλά μας. Φταίει τὸ κράτος πού δίδει σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους τέτοιο πολύτιμο πρᾶγμα! Αὐτὸ τὸ κακούργημα γίνεται καθ' ὅλον τὸ κράτος καί ξεύρετε πόση εἶναι ἡ ἔκτασις τῶν χωραφιῶν αὐτῶν; Εἶναι παραπάνω ἀπὸ τὰ τρία τέταρτα τῆς πατρίδος μας. Καί πάλιν σᾶς λέγω πού φταῖν οἱ κυβερνηταί μας. Γιατί δέν κτίζουν ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ χωράφια μεγάλα ἀπαρτμᾶν καί σπήτια;

Νά σᾶς πῶ κι' ἄλλο κάτι νά φριξέτε. Κάθε χρόνο ἔχουν τὴ συνήθεια νά μαζεύουν σταφύλια καί νά τὰ γεμίζουν σὲ κάτι πελώριες σκάφες ἢ κάδους. Ός φαίνεται, τὰ σταφύλια τὰ συνάζουν ἀπ τὰ δένδρα. Κατόπι τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα στα-

φύλια, πού τ' ἀγοράζουμε ἐδῶ στήν Πόλι 40—50 γρόσια τὴν ὀνῶ, τὰ τσαλαπατοῦν ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά μὲ τὰ ἀκάθαρτα πόδια τους, χωρὶς νά λάβουν ὑπ' ὄψιν οὔτε τὴν καθαριότητα, οὔτε τὴν ἠθική. Ός φαίνεται, αὐτὸ τὸ παιχνίδι τοὺς ἀρέσει πολὺ, ἐπειδὴ ὅλο τραγουδοῦν καί γελοῦν. Έπειτα ἔχουν τὴ ἀναίδεια νά ὀνομάζουν τὸ ζουμί τὸ ἀκάθαρτο αὐτὸ πού τρέχει ἀπὸ μιὰ τρυπίτσα, **κρασί!** Ἀκοῦς ἐκεῖ κρασί; Όλοι ξεύρουμε πού τὸ κρασί ἐδῶ τὸ κάμνανε — στήν ἐποχὴ ἐκείνη, δηλαδὴ πρὶν ν' ἀπαγορευθοῦν τὰ πιωτὰ — στὰ ὑπόγεια τῶν διασῆμων ἐργοστασιῶν τοῦ Γαλατᾶ καί τοῦ Πέρα, μὲ καθαρὰ χημικὰ προϊόντα, μὲ διάφορα φάρμακα, μπογιὲς καί λίγο σπίρτο. Δέν ξεύρω ἂν πίνουν οἱ χωριανοὶ αὐτὸ τὸ βρώμικο ζουμί; Ἰσως νά τὸ πίνουν, γιατί εἶδα πολλοὺς πού πίνουν τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν. Πφ! τί βρώμικοὶ ἀνθρώποι! Ἄς ἔλθουν ἐδῶ νά ἰδοῦν τὰ ὠραῖα μουσολούκια μας πού κατασκευάζουν τὸ θαυμάσιο νέκταρ τοῦ Δέρκων.

Νά σᾶς πῶ καί κάτι ἄλλο γιὰ νά βεβαιωθῆτε σὲ ποῖα σημεῖο βρίσκονται αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι. Ἄντὶ νά ἀγαποῦν τὴν συνναστροφὴν τῶν ὁμοίων των, τοὺς μπάλλους, τὰς διασκεδάσεις, τὰ θέατρα, προτιμοῦν νά συγκατοικοῦν μὲ τὰ ζῶα. Βλέπετε ὀλόκληρη οἰκογένεια νά περνᾶ ὅλη τῆς τὴν ζωὴ μὲ ἕξ ἐπτὰ ἀγελάδες, τρία τέσσαρα ἄλογα, ὀκτὼ δέκα χοίρους, τρεῖς κατοῖκες, δέκα εἴκοσι πρόβατα, ἀρκετὲς ὄρνιθες καί κουνέλια, κούρκους καί χῆνες καί κάθε μέρα νά κοιμᾶται μὲ τὶς ὄρνιθες καί νά ξυπνᾶ μὲ τοὺς πετεινοὺς!

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἄκουσε μιὰ φορὰ πῶς οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς γενήκανε τόσο πολὺ κακοὶ καὶ βλάσφημοι, ὥστε γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, ἀπεφάσισε νὰ καταβῆ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν καὶ μὲ τ' αὐτιά του ἀκούσῃ καὶ ἀντιληφθῆ τὴν κατάστασι.

Ἐπῆρε λοιπὸν τοὺς δώδεκα μαθητάς του καὶ ὅλοι μαζὺ ἄρχισαν νὰ πηγαίνουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ὅπου ἀκούγανε πῶς ὑπῆρχαν ἁμαρτωλοὶ καὶ ἔτσι ἔφθασαν καὶ στὴν Κεφαλλονιά, ὅπου τοὺς εἶχαν πῆ πῶς θὰ εὑρίσκον τοὺς πειὸ βλάσφημους ἀνθρώπους.

Καθὼς κατέβηκαν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ ἐγευματίσαν στὴν πειὸ ὑψηλὴ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ ἐπειδὴ δὲ ἦταν μεσάνυκτα καὶ δὲν ξέυρανε ποῦ νὰ πᾶνε, στέλνει ὁ Χριστὸς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον νὰ πάγῃ μπροστὰ καὶ ὅταν ἰδῆ φῶς νὰ κτυπήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ φιλοξενίαν.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὑπήκουσεν ἀμέσως καὶ ἀφοῦ προχώρησεν ἄρκετὸ διάστημα βλέπει ἀπὸ μακρὰ φῶς σὲ μιὰ καλύβα. Πλησιάζει λοιπὸν χαρούμενος καὶ κτυπᾷ τὴν πόρτα. Ὑστερα ἀπὸ κομμάτι ἀνοίγει ἓνας γέρος μὲ τῆς μπαρμπέτες καὶ ρωτᾷ ποιὸς εἶναι. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἀφοῦ πρῶτα ρώτησε καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ γέρος ὀνομάζεται Μπάρμπα Γεράσιμος, θέλων νὰ δι-

καιολογήσῃ τὴν παρουσίαν του σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ σὲ τέτοια ὥρα ἔπλασεν ἓνα παραμῦθι: Εἶπε πῶς αὐτὸς καὶ δυὸ-τρεῖς ἀκόμη σύντροφοὶ του, 'κεῖ ποῦ ταξίδευαν μὲ τὸ καράβι τους ἤσαν δυνατὴ φουρτουῖνα, τόσο δυνατὴ ποῦ τοὺς ἔρριξεν ἔξω καὶ ἐλειδῆ δὲν ξέρανε τὸν τόπο, μόλις εἶδαν ἀπὸ μακρὰ τὸ φῶς τῆς καλύβας τοῦ Μπάρμπα Γεράσιμου, ἔτρεξαν μὲ λαχτάρια νὰ χτυπήσουν καὶ νὰ ζητήσουν φιλοξενίαν.

Ὁ Μπάρμπα Γεράσιμος, ναυτικὸς κι' αὐτὸς στὰ νειάτα του, μόλις εἶδε πῶς ἔχει ἀντίκρου του ναυαγοῦς.

— Ὅρισε, γιαμὰ μου, τῶ λέγει... καὶ πῶς ὄχι, ρὲ τζόγια μου!... πὲ καὶ σοὶ ἄλλοι νὰ ὀρίσουνε...

Φωνάζει τότε ὁ Πέτρος τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους καὶ ἓνας ἓνας μπαίνουν ὅλοι στὴν φτωχικὴ καλύβα. Ὅταν ὁμως ὁ Μπάρμπα Γεράσιμος εἶδε γύρω τόσοσους πολλοὺς, ἐνῶ ἀνέμενε τὸ πολὺ τέσσερες, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν στενοχώρια του.

— Βρέ, λέει στὸν Πέτρο, ποιοὶ εἶναι ἐτοῦτοι, βρέ, διάβολε παρ' τὸν κόσμον σου; Καὶ ποῦθε βρέ, θὰ χωρέσουνε τόσοι διαόλοι ἐδῶ στὸ καλύβι μου;

Διὰ νὰ προλάβῃ ὁ Πέτρος βαρύτερα λόγια ἐκ μέρους τοῦ Μπάρμπα Γερά-

σιμου, ἀναγκάζεται νὰ τὸν πάρῃ ἰδιαιτέρως καὶ νὰ τοῦ φανερώσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια, δίχως νὰ ξεχάσῃ νὰ τοῦ πῆ πῶς αὐτὸς ποῦ τὸν μιλοῦσε δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος!

Ὁ Μπάρμπα Γεράσιμος τᾶχασε.

— Βρὲ Πέτρο μου, τοῦ λέγει καὶ γιατί, ρὲ τζόγια μου, δὲν μοῦλεγες πῶς ἔχεις τὸ Χριστόνε μαζύ σου, νὰ τοῦ κάμω κομπλιμέντα;

— Δὲν πειράζει, Μπάρμπα Γεράσιμε, ἀπαντᾷ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος: καὶ τώρα μπορείς νὰ τοῦ κάμῃς τὰ κομπλιμέντα, πήγαινε μάλιστα νὰ τοῦ ζητήσῃς καὶ καμμιά χάρι.

— Μωρὲ καλὰ μοῦ λές, Πέτροσο!...

Καὶ σπεύδει ὁ Μπάρμπα Γεράσιμος νὰ παραθέσῃ στὸν Χριστὸν καὶ στοὺς Ἀποστόλους του αὐγά, βούτυρο, ψωμί, τυρί, καρύδια. Μὰ μαζὺ μ' αὐτὰ παίρνει κάτω ἀπ' τὴν ἀμασχάλη καὶ μιὰ τράπουλα χαρτιά.

— Βρὲ Χριστούλη μου, συχώρα με ποῦ δὲν σοῦκάμα ἴποδοχὴ κατὰ πῶς σοῦπρεπε, μὰ... κατάλαβες... φταίει ἐτοῦτος ὁ κανάγιας ὁ Πέτρος—διάβολε παρέτονε—ποῦ δὲν μὲ ἀβιζάρισε ὀμ-προστήτερα!...

— Δὲν βλέπει, Μπάρμπα Γεράσιμε, τοῦ λέει ὁ Χριστὸς, ἐμεῖς εἴμαστε εὐχαριστημένοι ποῦ μᾶς δέχθηκες στὸ καλύβι σου καὶ νᾶσαι συγχωρεμένος.

Τότε ὁ Γεράσιμος, λαβῶν θάρρος, βγάζει στὴν μέση τὴν τράπουλα καὶ λέει τοῦ Χριστοῦ:

— Κάνε μου μιὰ χάρι, βρὲ Χριστάκη μου, καὶ βλόγα αὐτὴ τὴν τράπουλα νὰ κερδάω σοὶ ἄτιμοι ποῦ παίζω μαζύ τους στὴν ταβέρνα καὶ δὲ μ' ἀφίνουνε νὰ πάρω ποῦντο!

Ὁ Χριστὸς βλέπων τὴν ἀφέλειαν τοῦ γέρου εὐλογᾷ τὴν τράπουλα καὶ τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ βλαστημᾷ καὶ νὰ μὴ βρίζῃ κανένα γιὰτὶ εἶναι ἁμαρτία. Ὁ Γεράσιμος κουνᾷ κεφάλι στὰς συμβουλὰς καὶ τρέχει κοντὰ στὸν Ἅγιο Πέτρο χαρούμενος:

— Μωρὲ Πέτρο, μοῦ βλόγησε τὴν τράπουλα!... Βρὲ θ' ἀλλάξω τώρα τὸν ἅγιο τους σοὶ ρεμπέτες στὸ πικέτο.

— Μὰ, εὐλογημένε ἄνθρωπε, τοῦ λέγει ὁ Πέτρος, δὲν ἤυρες ἄλλη χάρι νὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν Χριστό, μόνο τὴν τράπουλά σου θυμήθηκες;

— Μωρὲ καλὰ μοῦ λές, ρὲ Πέτρο μου!... Μωρὲ πᾶ νὰ τὸν βάλω νὰ βλογῆσῃ καὶ τὴ μηλιά μου.

Καὶ πρὶν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὸν ἐμποδίσῃ, τρέχει ὁ Μπάρμπα Γεράσιμος μπροστὰ στὸ Χριστό.

— Βρὲ Χριστέ μου... κάνε με, ρὲ τζόγια, ἄλλη μιὰ χάρι... νὰ βλογῆσῃς καὶ τὴ μηλιά μου ἐτούτη, γιατί, ἔτσι ποῦ γένουνε τὰ μῆλα, ἔρχονται οἱ μπερμπάντες οἱ γειτόνοι μου καὶ μοῦ τὰ κλέφτουν!... Βλόγα τη, ρὲ Χριστούλη μου, νὰ κολλᾶνε πάνω τση, ὅσοι διάλε παρ' τὸν ἅγιο τους, σιμώνουνε στὰ κλαριά της.

Ὁ Χριστὸς, βλέπων καὶ πάλιν τὴν ἀφέλειαν τοῦ καλοῦ γέρου, δὲν δυσκολεύεται νὰ εὐλογήσῃ καὶ τὴ μηλιά του. Τρέχει δ' ἐκ νέου ὁ Μπάρμπα Γεράσιμος στὸν Ἀπόστολον Πέτρον καὶ ἀναγγέλλει τὸ γεγονός μ' εὐχαρίστησι.

— Μὰ, καῦμένε Γεράσιμε, τοῦ λέγει πάλιν ὁ Πέτρος, σκέψου πῶς εἶσαι γέρος ἄνθρωπος καὶ σὲ λίγα χρόνια μπορείς νὰ πεθάνῃς: γιατί λοιπὸν δὲν ζητεῖς κάτι καλλίτερο ἀπ' τὸν Χριστό, μό-

νον σκέπτεσαι για την τράπουλά σου και για την μηλιά σου; Γιατί δεν τον παρακαλεις να πάρη την ψυχή σου στον Παράδεισο και ν' ασφαλίσης έτσι την αιωνία ζωή;

— Βρε Πέτρο ..., καλά μου λές, μωρε τζογούλη μου. . .

Και τρέχει πάλιν στον Χριστόν να του ζητήση την νέαν χάριν.

— Βρε Χριστέ μου, του λέει, μουκαμες δυο χάρες, μα . . . σαν Θεού παιδί πούσαι, διάλε πάρ' τον διάολο. να μη μ' αφροντάρης και τρίτη, έτσι για να σε στιμάρω. . . "Ακουσε, ρε Χριστέ μου, έτσι δα πού πεθαίνω και στείλγς τον "Αγγελο να μου πάρη την ψυχή. θέλω να του κάμω εγω το κουμάντο. . . Εκατάλαβες, μωρε τζόγια μου;

Ο Ίησους Χριστός του υπόσχεται κι' αυτήν την χάριν και έτσι ο Γεράσιμος εξησφάλισε τα αγαθά και αυτού και του άλλου κόσμου.

**

Την άλλη ημέρα, αφού ο Γεράσιμος κατευώδωσε τον Χριστό με τους μαθητάς του και τους ηγήθη καλό ταξίδι και καλές αντάμωσες, παίρνει την ευλογημένη τράπουλα και τραβᾷ ολόισια στην ταβέρνα του χωριού. Παίζει. Ήταν η πρώτη φορά που μπόρεσε να κερδίση. Ξαναπαίζει, ξανακερδίζει. Ήξακολουθῶν δ' από τότε να παίζει και να κερδίζει τακτικά, κατορθώνει σε λίγο διάστημα να μεγαλώση την καλύβα του, να αυξήση το περιβόλι του και να ζῆ έτσι πειο άνετα.

"Ατυχος όμως εστάθη και εν τῇ ευτυχία του. Διότι εκεί που είχε συναθροίσει μερικά πλούτη και ἄρχισε να βρι-

σκει πῶς τέτοια μιὰ ζωή ἀξίζει τον κόπο να την ζῆ κανείς, αἴφνης πέφτει βαρυνὰ ἄρρωστος και σε λίγες μέρες να σου ἐπάνω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του ὁ "Αγγελος.

— Αἶ! Μπάρμπα Γεράσιμε, ἐτοιμάσου να πηγαίνουμε μ' ἔστειλεν ὁ Ίησους Χριστός να σε πάρω στον Παράδεισο.

— Τί λές, ρε "Αγγελε; του λέει. Ρε στα καλά σου είσαι; Ρε δεν με λυπᾶσαι; Πήγαινε στη δουλειά σου, διάλε παρ' τον κύρη σου, κι' ἄσε με να ζῆσω ἀκόμα δέκα χρόνια να χαρῶ τὸ ὑποστατικό μου.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, Μπάρμπα Γεράσιμε. Μιὰ πού μ' ἔστειλε ὁ Χριστός με τέτοια ἐντολή δεν μπορῶ να γυρίσω πίσω μ' ἄδεια χέρια.

Παρακαλεῖ ὁ Μπάρμπα Γεράσιμος, κλαίει, βρίζει, ἀπειλεῖ, ἀλλ' ὁ "Αγγελος ἐπιμένει και δεν τὸ κουνᾷ ἀπ' ἐκεῖ, ὅτε αἴφνης ὁ ἐτοιμοθάνατος θυμᾶται την ευλογημένη μηλιά του.

— Καλὰ, ρε "Αγγελε, αφού εἶναι έτσι σε ἀκολουθᾶω. Μὰ, κάνε με κι' ἐσύ μιὰ χάρι' πήγαινε ὡς ἔξω στὸ περιβόλι και κόψε μου ἀπὸ 'κειὰ τὴ μηλιά ἓνα μῆλο, γιατί δεν πρόφθασα ἀκόμη να τὰ γουστάρω ὁ κακόσορτος.

"Ανύποπτος ὁ "Αγγελος διευθύνεται στη μηλιά μὸλις ὅμως ἤγγισε στὰ κλαδιά της κόλλησε. Ὁ Γεράσιμος ἤξευρε πῶς θὰ την ἐπάθαινε και σέρνεται στὸ παράθυρο για να θαυμάση την δύναμιν τῆς χάριτος.

— Ἐκει δα, μπερμπάντη, του φωνάζει. . . ἔκει δα, κανάγια. . . Ρε, για δέκα χρόνια ζωή θὰ μου χαρίσης. για δεν σε ξεκολλάω.

Πῶς περνοῦσε ἄλλοτε τὰ Χριστούγεννα ὁ Μῆτσος τῆς Μαρμῆς.

— Γρηγόρα, Γιωργάκη και ἔρχεται ἡ μαμά σου. Ἄσε τὸ πανταλόνι σου και σκάστο πριν σε ὀδη.

— Βρὲ ἀμάν, Γεράσιμε, βρὲ σῶσέ με καὶ θὰ μὲ περιμένῃ ὁ Χριστός.

— Καὶ μὴ δὰ μὲ μέλει ἐμένανε, διάλε πάρ' τὸν Χριστό σου καὶ σένανε . . .

— Ἄμάν.

— Μπρὲ ἂν δὲ μοῦ χαρίσης τὰ δέκα χρόνια δὲν ἔχει νὰ ξεκολλήσης ἀπ' ἐκεῖ δά. Ἐκατάλαβες, σιὸρ Ἄγγελε; . . .

Βλέπων λοιπὸν ὁ Ἄγγελος ὅτι ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει, ἀναγκάζεται νὰ συνθηκολογήσῃ καὶ νὰ φύγῃ ἀπρακτος μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι μόνον μετὰ δέκα ἔτη θὰ ξανάρθῃ.

* *

Περνοῦν ὅμως καὶ τὰ δέκα χρόνια, ὁ Μάρμπα Γεράσιμος ξαναρρωστᾷ καὶ νὰ σου παρουσιάζεται καὶ πάλιν ὁ Ἄγγελος. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ τὴν φορὰν δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὸν γελάσῃ, ἀποφασίζει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Φεύγων ὅμως ἀπ' τὸ καλύβι του, θυμᾶται κάτι, ξαναεπιστρέφει, σηκώνει τὸ προσκεφάλι τοῦ κρεββατιοῦ του καὶ παίρνει ἀπὸ κάτω τὴν τράπουλα τῶν χαρτιῶν.

— Τ' εἶν' αὐτά . . . τί θὰ τὰ κάμῃς; . . . Ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾶμε δὲν ἔχουν πέρασι αὐτὸ, οὔτε χρειάζονται.

— Κάν' τὴ δουλειά σου, ρὲ κανάγια, κι' ἔχω τὴν ἄδεια ἀπ' τὸν Χριστό ἐγὼ νὰ κάμω τὸ κομᾶντο.

Καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὴν τράπουλα.

Μόλις ὅμως φθάσανε στὸ μέρος ὅπου χωρίζουν οἱ δρόμοι τῆς Κολάσεως καὶ τοῦ Παραδείσου, ὁ Γεράσιμος τὸν σταματᾷ καὶ τὸν ρωτᾷ :

— Κι' ἀπὸ ποῦ θὰ πᾶμε τώρα, ρὲ Ἄγγελε;

— Ἀπ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν δρόμο ποῦ πάει στὸν Παράδεισο.

— Καὶ ἴκειὸς ὁ ἄλλος ποῦ διάλο πάει;

— Στὴν Κόλασι.

— Πᾶμε, βρὲ, νὰ δοῦμε τότες κατὴν Κόλασι.

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, Μάρμπα Γεράσιμε. Πῶς γίνεται ἓνας Ἄγγελος νὰ πάῃ στὴν Κόλασι; . . .

— Μπρὲ καὶ ξέχασες, μπερμπάντη, πῶς ἐγὼ κάμνω τώρα τὸ κομᾶντο; . . . Φόρα, μωρέ, τὸν παπαφίγκο γιὰ τὴν Κόλασι; . . .

Ὁ Ἄγγελος ὑποχρεώνεται ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον τῆς Κολάσεως. Μόλις ὅμως ἐφθασαν ἀπ' ἔξω, αὐτὸς στέκετε καὶ μπαίνει μέσα μόνον ὁ Γεράσιμος. Ἐκεῖ βλέπει ἔκπληκτος τὰ διάφορα βασανιστήρια καὶ μεταξὺ ἄλλων ἓνα πελώριο καζάνι σὲ μιὰ φοβερὴ φωτιά στημένο καὶ μέσα νὰ βράζουν ἢ ψυχὲς τῶν κολασμένων. Ὁ Γεράσιμος λυπήθηκε. Καὶ ἡ λύπη του μεγάλωσε σὰν εἶδε μιὰ ψυχὴ — ἐνὸς γέρου φαινότανε — ποῦ εἶχε τὸ ἓνα πόδι βγαλμένο ἀπ' τὸ καζάνι καὶ μόλις ἔκαμνε νὰ βγάλῃ καὶ τ' ἄλλο, ἔπεφτε πάλιν τὸ πρῶτον μέσα καὶ ἔτσι βασανίζοντανε αἰώνια.

Ὁ Γεράσιμος ρωτᾷ μὲ περιέργειαν τοὺς διαβόλους, ποῦ σκάλιζαν τὴν φοβερὴ φωτιά, ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ὁ γέρος; ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ διαβόλοι τὸν παρέπεμψαν στὸν Βελζεβούλ, τραβᾷ πρὸς αὐτὸν καὶ ρωτᾷ :

— Ἐσύ, μωρέ, ὁ μέγας τους ἐδῶ, ποῦ σὲ λένε Βελζεβούλη καὶ Σατανᾶ καὶ δὲν ξέρω καὶ τί ἄλλο. . ., δὲν μοῦ λές, διάλε παρέ σε, ποιὸς εἶναι ἴκειὸς ὁ γέρος μέσα στὸ καζάνι;

— Ἴναι ὁ παπούλης σου, Γεράσιμε.

— Βρὲ ἄτιμε . . ., τὸν παπούλη μου βρὲ τυραννᾶς ἔτσι;

— Βέβαια γιατί στον κόσμο σ'άν ή-
τανε είχα κερδίσει την ψυχή του...

Πώς άλλως ήτο δυνατόν ο Βελζε-
βούλ να κερδίση την ψυχή του παπου-
λή του παρά παίζοντάς τον στα χαρτιά.
Αμέσως λοιπόν ο Γεράσιμος βγάζει
ἀπ' τὸν κόρφο του την εὐλογημένη τρά-
πουλα καὶ προκαλῶν τὸν Ἀρχισατανᾶ
τοῦ λέγει :

— Ἄκου, βρὲ σιδὸρ Σατανᾶ, γιὰ νὰ
μιλάς ἔτσι, πᾶ νὰ πῆ πῶς παίζεις καὶ
πικέτο . . . Σοῦ κάνω ἓνα 301. Ἄν κερ-
δίσω θὰ σοῦ πάρω τὸν γέρω παπουλή
μου ἀπ' τὴν Κόλασι, ἂν πάλι χάσω, ἔ-
τότες κρατεῖς κι' ἐμένανε ἐδῶ. . . Δέχε-
σαι μωρέ ;

Ὁ Διάβολος, καθὸ πατέρας τῶν χαρ-
τιῶν, στιγμὴν δὲν ἐδίστασε νὰ δεχθῆ.
Καὶ χωρὶς νὰ ξεύρη βέβαια τὴν παρὰ
Χριστοῦ εὐλογίαν τῆς τράπουλας τοῦ
Γερασίμου παίζει καὶ . . . χάνει.

— Ἔχεις, μωρὲ στούμπιτο, καὶ ἄλ-
λους ἀπὸ τσοὶ δικοί μου ἐδῶ δά; ἔρω-
τᾶ θριαμβευτικῶς ὁ Γεράσιμος.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ. Ἔχω τὸν θεῖό σου,
τὴν θειά σου, τὸν νονό σου, τὴν ξαδέλ-
φη σου. . .

Ὅλο τὸ σόϊ τοῦ Γερασίμου ἦταν στὴν
Κόλασι.

— Καὶ τσοὶ παίζεις, ρὲ Βεζεβούλη,
μὲ τὴν ἴδια συμφωνία;

— Τοὺς παίζω.

Παίζουν καὶ ἓνα-ἓνα τοὺς χάνει ὁ
Σατανᾶς, ὡς που, βλέποντας πῶς ὁ Γε-
ράσιμος θὰ τοῦ ἀδειάζε τὴν Κόλασι,
σταματᾶ καὶ τραβῆται.

* *

Ὁ Γεράσιμος εἶχε κερδίσει καμμιά
δεκαριά ἀπ' τοὺς συγγενεῖς του. Τοὺς
παίρνει λοιπὸν μαζὺ καὶ βγαίνει ἔξω

πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἀγγέλου.

— Τί εἶν' αὐτοὶ οἱ κολασμένοι, Μπάρ-
μα Γεράσιμε; . . . τί τοὺς τραβᾶς μα-
ζύ σου; . . . τί θὰ τοὺς κάμης;

— Εἶναι συγγενεῖς μου, σιδὸρ Ἀγγε-
λε, καὶ θὰ τοὺς πάγω στὸν Παράδεισο.

— Στὸν Παράδεισο. Πᾶν ποτὲ κολ-
ασμένοι στὸν Παράδεισο;

— Κύττα, ρὲ, τὴ δουλειά σου, διᾶλε
κανάγια καὶ δὲν σ' ἀρώτησε κάνεις ἂν
πᾶνε γιὰ δὲν πᾶνε στὸν Παράδεισο. . .
Ἄβάντε, ρὲ, ἔμπρὸς καὶ μὴ θὲς νὰ μοῦ
κάμης τὸν κομανταδόρο. . .

Ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται. Ἐμπρὸς
λοιπὸν ὁ Ἀγγελος καὶ πίσω ὁ Μπάρ-
μα Γεράσιμος μὲ ὄλο τὸ σόϊ του τρα-
βοῦν κατὰ τὸν Παράδεισον, αἱ θύραι
τοῦ ὁποίου ἀνοίγονται καὶ ὕστερα ἀπὸ
τόσα χρόνια ἐπαναβλέπει ὁ Γεράσιμος
τὸν Ἀπόστολον Πέτρον.

— Βρὲ Πέτρο μου. . ., καλῶς σ' ἦρθα,
ρὲ τζόγια μου! . . . Τί μοῦ κάμεις γιὰ
μου;

Ἄλλὰ μὲ τοὺς χαριεντισμοὺς καὶ μὲ
τῆς γλυκοκουβέντες δὲν πρόφθασε ν'
ἀντιληφθῆ ὁ Γεράσιμος ὅτι, μόλις εἰς-
ἤλθεν, ἢ πόρτες τοῦ Παραδείσου ἐκλει-
σαν καὶ πάλιν καὶ ὄλοι οἱ ἴδιοί του εἴ-
χαν μείνει ἔξω.

— Βρὲ Πέτρο! . . . τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ
κάμεις; . . . Βρὲ ἀνοίξε τὴν πόρτα, γι-
ατί, κατάλαβες, μείνανε οἱ ἴδιοί μου
ἀπ' ἔξω. . .

— Ποιοί, δικοί σου, Μπάρμα Γε-
ράσιμε;

— Νά, μωρέ, αὐτοὶ ποῦ κέρδισα
μαθὲς στὴν Κόλασι ἀπὸ τὸν ἄτιμο ἐ-
κειόνε τὸν Βεζεβούλη. . . ὁ θεῖός μου,
κατάλαβες, ἢ θειά μου, τὰ ξαδέρφη
μου, ὁ νονός μου. . .

— Τί λές, καλέ μου Γεράσιμε; . . .
Γίνεται ποτε κολασμένοι ἄνθρωποι νὰ
μποῦν ἐδῶ στὸν Παράδεισο;

— Βρὲ μίλα καλά, Πέτρο! . . . μωρὲ
ἀνοίξέ τους νὰ μποῦνε. . . Ἄνοιξε, ρὲ,
σοῦ μιλάω, νὰ μὴν ἀλλάξω τσοὺς ἁ-
γιους σου.

Καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ
Ἁγίου Πέτρου.

Θόρυβος καὶ ἀνησυχία εἰς τὸν Πα-
ράδεισον, ὁ δὲ Ἰησοῦς, μαθὼν τὰ γι-
νόμενα καὶ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Γερασί-
μου ὅπως βάλῃ μέσα ἀνθρώπους κολ-
ασμένους, ἀφίνει τὸν θρόνον του καὶ
τρέχει πρὸς τὴν θύραν.

Ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ ὄλοι παρεμέ-
ρισαν. Μόνος ὁ Γεράσιμος προχωρεῖ
ὀργισμένος πρὸς αὐτόν.

— Βρὲ Χριστέ μου. . . δὲν βλέπεις
μωρὲ εἰτούτονα τὸν Πέτρο τί κασκαρικά
θὲ νὰ μοῦ φιάξῃ; . . . Τοῦ λέγω ν' ἀ-
νοίξῃ τὴν ξώπορτα νὰ μπάσω καὶ τσοὶ
ἔδικοί μου καὶ τοῦτος μοῦ κάνει τὸν
κακόμοιρο. . . Μωρὲ δὲν τὸν διατάζεις
ν' ἀνοίξῃ; . . .

— Ἀχ, Γεράσιμέ μου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ
Χριστός, μὴ ζητῆς πράγματα ἀδύνατα.
Στὸν Παράδεισο ποτὲ δὲν εἰσέρχονται
κολασμένοι. Καὶ σένα ἀκόμη ποῦ διέ-
ταξα νὰ σὲ φέρουν ἐδῶ εἶναι γιὰτὶ μᾶς
φιλοξένησες. . .

— Μωρὲ ἀλήθεια, Χριστέ; Μωρὲ
καὶ σύ! καὶ σὺ μοῦ κάνεις τὸν ἰνιοράν-
τε; . . . Βρὲ μπερμπάντες οὐλοί σας!
Βρὲ, τὸν καιρὸ ποῦρθατε στὴν καλύβα
μου καὶ μοῦπατε στὴν ἀρχὴ πῶς ἦσα-
σαν δυὸ τρεῖς καὶ κατόπι μπήκατε δέκα
τρεῖς. . . βρὲ μίλησα ἐγώ;!!

Γ. Π. Κ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Θεούλη μου, τί σοῦλθε νὰ μ' ἀγιάσης;
νομίζεις πῶς θὰ μ' ἐμελε καθόλου,
ἂν ἤθελες κι' ἐμένα νὰ κολάσης,
καὶ μ' ἔστειλλες παρὲα τοῦ διαβόλου!
Μ' ἀρέσει ὁ Παράδεισος ἀλήθεια,
χωρὶς δουλειὰ σκοτόνω τὸν καιρὸ,
βλέπω ἁγίους γύρω μου σωρὸ,
διαβάζω συναξάρια, παραμύθια,
κι' ἀκούω παραμύθεια θεϊκά,
μὰ ἔλα ποῦ δὲν ἔχετε συνήθεια
νὰ λέτε κ' ἓνα δυὸ πολιτικά;

* *

Σὺ κυβερνᾶς γιὰ πάντα μὲ γαλήνη
καὶ ὦρα ἀπ' τὸ θρόνο σου δὲν πέφτεις. . .
Ἄς ἦτο δυνατόν θεὸς νὰ γίνῃ
καὶ ἄλλος σ'άν καὶ σένα ἄλιγο ψεύτης,
νὰ μοιροθῆ τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀσκέρι,
νὰ πᾶνε καὶ μ' ἐκεῖνον οἱ μισοί,
νὰ ἔρχεται αὐτός, νὰ πέφτῃς σὺ,
νὰ γίνεται λιγάκι νταλαβέρι. . .
Μὰ ὄλα ἐδῶ εἶναι τακτικά,
ὁ οὐρανὸς θεὸ ἔσένα ξέρει,
καὶ δὲν μιλοῦν ποτὲ πολιτικά.

* *

Ἐδῶ ποῦ μ' ἠσυχία ὄλοι ζοῦνε
γιὰ μένα εἶναι κόλασις μεγάλη
πολιτικά τ' αὐτιά μου ἄς ἀκοῦνε,
κι' ἂν εἶμαι καὶ στὴν κόλασι, χαλάλι!
Ἄν εἶχες εἰς τὸν νοῦν νὰ μὲ κολάσης,
καὶ μ' ἔφερες κοντά Σου γιὰ ποινὴ,
νά! κόλασις γιὰ μὲ ἀληθινή. . .
Μὰ φθάνει πιά, θεέ μου, μὴ μὲ σκάσης,
καὶ διώξέ με, στὸ λέω παστρικά,
γιὰτὶ ἀλλοιῶς στιγμὴ δὲν θὰ ἴσυχάσης. . .
καὶ μόνος θὰ μιλῶ πολιτικά.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑ

Ο μικρός Ἀλέξανδρος κόντευσε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρὰ του τὴν ἡμέρα ποῦ γέννησε ἡ γάτα τῶν Μιαμιαοῦ πέντε γατάκια. Μέρους ὀλόκληρες ἐξέταζε μὲ τὰ περίεργα του καὶ ἔξυπνα ματάκια τὶς πέντε ὀλοστρόγγυλες τριχωτὲς αὐτὲς σφαῖρες ποῦ στριφογύριζαν μέσα στὸ πανεράκι.

Ἄ! τί εὐτυχὴς ποῦ ἦτο ὅσο ἐσκέπτετο ποῦ θὰ εἶχε εἰς τὸ ἐξῆς φίλους γιὰ νὰ παίξῃ!

Ἡ χαρὰ του ὅμως δὲν βίασταξε πολὺ τὰ γέλοια γενήκανε κλάμματα, ὅταν τὸ βράδυ ὁ μπαμπᾶς τοῦ Ἀλεξάνδρου, σκεπτόμενος ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ τόσες γάτες μέσα σὲ στενὸ ἀπартμᾶν, πῆρε τέσσαρες ψιφίκες καὶ τῆς ἐπιβίβασε μέσα στὴ χαβοῦζα, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ οὔτε ἀπὸ τὰ λυπητερὰ μισουλίσματα τῆς Μιαμιαοῦ οὔτε ἀπὸ τοὺς θρήνους τοῦ γυιοῦ του.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα τοῦ ἀνεξηγήτου αὐτοῦ φονικοῦ ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος εἶναι ἀπαρηγόρητος. Ὅλη του τὴν ἀγάπη τὴν ἔρριψε ἐπάνω στὰ «Μαῦρο γατάκι».

Κάθε μέρα, τὸ χαϊδεύει, τὸ φιλά, τὸ κτενίζει σὰν νὰ εἶναι καμιμὰ κουκλίτσα.

Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως, ἔσχασε τὰ τέσσαρα ἄλλα, εἰσι νομίζουν τοῦλάχιστον

οἱ γονεῖς του. Μέσα στὸ παιδικὸ του μυαλό, πάντοτε εἶχε μιὰ ἀνησυχία καὶ πολλὰ φορές, προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ γιατί ὁ μπαμπᾶς του ἐπιβίβασε μόνο τὰ τέσσαρα καὶ κράτησε τὸν «Μαῦρο Γάτο».

Ὑστερα ἀπὸ μερικὸς μῆνες, ἦλθαν καὶ ξυπνήσανε τὸν Ἀλέξανδρο τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸν πῆγαν στὴν κάμαρη τῆς μαμᾶς του.

Μέσα στὴν κούνια, κοιμοῦνται δύο ἀδελφάκια του δύο χαριτωμένα νεογέννητα, ποῦ πρὸ ὀλίγου τᾶφερε ἡ Παναγίτσα.

Χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξι ὁ Ἀλέξανδρος περιεργάζεται τὰ μικρὰ καὶ βλέπει τὴ μαμά του. Κάτι σκέπτεται.

Ἐξαφνα θυμᾶται τὸ πνίξιμο τῶν μικρῶν τῆς Μιαμιαοῦ. Γυρνᾷ καὶ σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάτι πολὺ συνηθισμένο, ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του:

— Δὲν μοῦ λές, μπαμπᾶ... Ποιὸ ἀπ' τὰ δύο θὰ πνίξουμε;

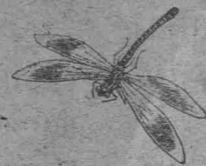

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μελλοντομφορ εἰς τὸ δημαρχεῖον

Δημάρχος. — Μὰ ὁ μνηστήρ σας, δεσποινίς, εἶνε ἐντελῶς μεθυμένος. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς νυμφεύσω!..

Νύμφη. — Καὶ νομίζετε πῶς θὰ ἤρχετε ἐδῶ ἂν ἦτο στὰ καλά του;

Ἡ ΘΕΑΝῶ Εἰς ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ

Πιστὴ εἰς τὰς νουθεσίας τῶν δαίμων καὶ θεοφόρων Πατέρων, τοὺς ὁποίους κατὰ κόρον ἐκ νεότητός της καὶ ἐδιδάσκει καὶ διήκουσεν ἡ Θεανῶ, ἂν καὶ ἐπιθυμητὴ, οὔτε ὑπανδρεύθη, οὔτε ἐραστὴν ποτὲ της ἔκαμεν, ἀλλ' ἀντίστη ἠρωϊκῶς εἰς ὅλους τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰς ἐνοχλήσεις τῆς νεότητος καὶ διετήρησε καρτερικῶς τὴν παρθενίαν της καὶ τὴν εὐλάβειάν της μέχρι βαθέως γήρατος. Ἀπεβίωσεν εἰς ἡλικίαν ἄνω τῶν 70 ἐτῶν καί, χωρὶς νὰ περιβαρύνῃ κανένα, ἔλαβε κατ' εὐθείαν τὴν πρὸς τὸν Παράδεισον ἄγουσαν, ἀνυπόμονος μάλιστα νὰ ἴδῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ δεξιῶσιν ποῦ θὰ τῆς ἔκαμιναν καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν προσφώνησιν τοῦ τμηματάρχου, ποῦ θ' ἄρχιζε μὲ τὰς μνημειώδεις λέξεις: «Εὐ δούλη ἀγαθὴ καὶ πιστή!»

Ἀντὶ τούτων ὅμως εὐρίσκει τὴν αἰώνιαν πύλην ἀσφαλῶς, ὅπως πάντοτε, κλειστὴν καὶ οὔτε φύλλα δάφνης ἐστρωμένα κατὰ γῆς διὰ τὰ προσπεράσῃ, οὔτε καὶ τὸν τῆς δόξης στέφανον ἑτοιμον διὰ νὰ τὸν περιβληθῆ! Ἐν τούτοις ἐτόλμησε νὰ σημάνη τὸ κουδοῦνι, βλέπει δὲ μετ' ὀλίγον τὸν θυρωρὸν Ἀπό-

στολον νὰ προβάλλῃ σοβαρὸς καὶ ἀγέλαστος καὶ νὰ τῆς ζητῆ τὰ διαπιστευτήριά της. Ἡ γρηοῦλα τοῦ ἔδειξε τὰ ἔγγραφα της, κατάπληκτος δὲ τὸν εἶδε νὰ τῆς τὰ ἐπιστρέφῃ μόλις ἔρριψεν ἐπ' αὐτῶν τὸ βλέμμα, καὶ νὰ τῆς λέγῃ, ὅτι ἔχει διαταγὰς νὰ μὴ δέχεται πλέον ἀπ' αὐτὰ τὰ διαβατήρια!

— Μὲ τὴν κίνησιν τῶν τελευταίων πολέμων, εἶπεν, ἔχομεν πληθῶραν ἐδώπερα μέσα, καὶ μόλις-μόλις ἐπαρκοῦμεν εἰς τὰς ἀνάγκας μας. Σήμερον μάλιστα περιμένω μιὰν νέαν ἀφίξιν, διὰ τὴν ὁποῖαν ζήτημα εἶναι ἂν θᾶχω τὰς ἀπαιτούμενας θέσεις. Τώρα δὲν εἶναι καιρὸς δι' ἔργα ἐγκρατείας! Δὲν ἔχουν πέρασιν πλέον εἰς τὰ μέρη μας. Θὰ ἐστέλλωμεν μάλιστα καὶ τὰς καταλλήλους ὀδηγίας εἰς τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ πράκτοράς μας, ἀλλὰ δὲν ἠῦραμεν ἀκόμη καιρὸν.

Ἡ Θεανῶ ἐμεινεν ἐμβρόντητος καὶ ἀπολιθωμένη. Ἡθέλησε μάλιστα κατὰ νὰ εἰπῆ, ὅτι ἀκούει πάλιν τὴν φωνὴν τοῦ θυρωροῦ λέγουσαν πρὸς αὐτήν:

— Παραμέρισε, γερόντισσα, θὰ σὲ καταλατῆσοι τ' ἄλλα!

Πράγματι, ἀπὸ μακρὰν, μέσα εἰς ἄ-

διόρατον σύννεφον κονιοροτοῦ ἤρογοτο
καλπάζουσα ὡς ἐν ἐπελειοσει ὀλοκληρος
ἴλη. Ἦσαν ὄλοι ἤρωες, πεσόντες πρὸ
ὀλίγου εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, καὶ ἤρ-
χοντο διὰ νὰ καταλάβουν τὰς θέσεις
των ἐν τῷ Παραδείσῳ μαζὺ μὲ τὰ ἄλο-
γά των.

Ἡ γερόντισσα ἀπεσύριθη ἔντρομος,
ἐκαίθησεν ἐκεῖ παράμερα εἰς μίαν πέ-
τραν καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐνῶ ὁ θυ-
ρωρὸς ἤνοιξε διάπλατα τὰς πύλας, φι-
λομειδῆς δὲ καὶ πρόθυμος ἤρχισε νὰ
ἐπιθεωρῇ καὶ αὐτὸς τὰ βιβλιάρια των
καὶ νὰ τοὺς ἀφίην νὰ περνοῦν ἕνας ἕνας,
ἔφιπποι, μὲ μίαν εὐσεβῆ ἐκάστοτε ὑπό-
κλισιν.

Τελευταῖος ἴστατο ὁ Ἰλαρχος, ἕνας
παραστατικώτατος μελαγχροινὸς ἀξιω-
ματικός, καὶ ἐπερίμενε νὰ εἰσέλθῃ ὁ
στατος ὄλων. Ὁλοῦ στραφεῖς, βλέπει
τὴν Θεανὴν ποῦ ἐκλαιεν ἀπαρηγόρητα
τὴν συμφορὰ της.

— Τί ἔχεις καὶ κλαίεις, κακομοῖρα;
τὴν ἐρωτᾷ.

— Πῶς νὰ μὴ κλαίω καὶ ὀδύρωμαι,
παιδί μου;... τοῦ λέγει ἡ Θεανὴ. Ἔ-
χασα τὸν κόσμον, καὶ τώρα, ἐξ αἰτίας
σχεδόν, χάνω καὶ τὴν αἰωνιότητα.

Καὶ τοῦ διηγήθη ἐν ὀλίγοις τὴν λι-
τὴν ἱστορίαν της.

Ὁ ἀξιωματικός, τοῦ ὁποῖου ἐπλησία-
ζεν ἤδη ἡ σειρά, τὴν ἀρπάζει τότε ἀπὸ
τοὺς ὤμους καὶ τὴν καθίζει ἐπὶ τοῦ ἐ-
φιππίου του, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ και-
ρὸν νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Κάθησ' ἐδῶ! τῆς λέγει. Θὰ ἔμ-
βωμεν ἀμέσως μαζὴ μέσα.

Ὁ θυρωρὸς Ἀπόστολος, ἀπησυχολη-
μένος καθὼς ἦτο μὲ τὴν ἐξέλεγγιν, δὲν
εἶχε προσέξει τὰ γινόμενα. Ὅταν ὄμως

ἤλθεν ἡ σειρά τοῦ Ἰλαρχου καὶ εἶδε κα-
θισμένην μαζὴ του ἐπὶ τοῦ ἵππου του
τὴν γοηοῦλαν, τὸν ἐσταμάτησεν, κρα-
τήσας τὸν ἵππον ἐκ τοῦ χαλινοῦ.

— Ὅχι, τοῦ λέγει. Εἰς αὐτὴν δὲν
δύναμαι νὰ ἐπιτρέψω τὴν εἴσοδον. Εἶ-
μαι καὶ ἐγὼ ὑπάλληλος καὶ ἐκτελῶ ἀ-
νωτέρας διαταγὰς. Τῆς ἔχω μάλιστα ἐ-
ξηγήσει ἤδη καὶ τοὺς λόγους. Κατέβα-
σέ την, σὲ παρακαλῶ, καὶ πέραν μέσα
διὰ νὰ τελειώσωμεν.

— Φίλτατέ μου, οὐκ ἐγέλασεν ἡ πο-
νηρά! τοῦ λέγει, γελῶν κατάκαρδα ὁ
ἀξιωματικός. Ἡ μᾶλλον σὲ ντράπηκε.
Καὶ διὰ νὰ μὴ τὴν προσβάλλῃς, δὲν ἐ-
τόλμησε νὰ σοῦ εἰπῇ περὶ τίνος ἀκρι-
βῶς πρόκειται: Αὐτῆ, φίλε μου, ἔχρη-
μάτισε **καντινιέρα** τοῦ συντάγματός
μας!... Μὴ τὴν κυττάζῃς τώρα· εἶναι
παλαιὸν ὑποκείμενον, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν
ἀκόμη τοῦ πατέρα μου... Καί, νὰ ξεύ-
ρης, ἔκαμε δὰ κι' ἂν ἔκαμε στὴν ἐποχὴ
της ψυχικὰ καὶ ψυχικὰ!... Σπάνιον
πραῖγμα ἦτο ἡ προθυμία της!

— Ἄ! τότε διαφέρει, εἶπεν ὁ Ἀπό-
στολος. Καὶ τὸ λάθος εἶναι ἰδικόν της,
ἐπειδὴ δὲν εἶπε τὴν ἀλήθειαν εὐθύς ἐξ
ἀρχῆς.

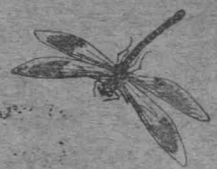
Καὶ παραμέρισε, διὰ νὰ τοὺς ἀφίση
νὰ περάσουν μέσα.

(Ἀπομύμησις) Δ. Μ. Μελιστάλακτος.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ἑνὸς ταμίου
ἑνὸς κλέπτου, ἑνὸς κόκκου σιταριοῦ καὶ τῆς
πολιτικῆς;

Ἀπάντησις. Ὁ μὲν ταμίας κἀμνει τὴν
προσόδους, ὁ κλέπτης τὴν ἀφαίρεσιν, τὸ
σιτάρι τὸν πολλαπλασιασμόν, ἡ δὲ πολιτικὴ
τὴν διαίρεσιν.

Ο ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΣ

Τὸ ὄρολογι τοῦ Ἁγίου Κωνσταντί-
νου κτυποῦσε τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα,
ὅταν ἔξαφνα ἀυλάκωσε τὸν ὀρίζοντα
μιά ζωηρὰ ἀστραπή. Τὸ τελευταῖο κτύ-
πημα τοῦ ὄρολογιοῦ πνίγηκε μέσα στὸν
κρότο τοῦ κερανοῦ ποῦ ἔπεσε κάπου
ἐκεῖ κοντὰ.

Ἡ κυρὰ Ρηνιὴ ξύπνησε τρομαγμένη
ἀπ' τὴν βοή, κάθισε ἐπάνω στὸ στρώ-
μα καὶ σταυροκοπήθηκε. Στὸ πλάγι
της, ὁ ἄνδρας της ὁ Στέφος ὁ Βρακάς
ρογχάλιζε.

— Στέφο καλέ, Στέφο... ξύπνα μω-
ρέ... φοβᾶμαι, δὲν ἀκοῦς ποῦ βροντᾶει.
Ξύπνα σοῦ λέω... καὶ φοβᾶμαι.

Ὁ Στέφος γύρισε ἀπ' τ' ἄλλο τὸ πλευ-
ρὸ μουγκρίζοντας:

— Τί ἔγινε... χμ... χρορο... χρορο.

— Δὲν ἀκοῦς, εὐλογημένε, τίς βρον-
τές;

— Τί θές νὰ σοῦ κάμ' ἐγώ;... ἀναψε
τὸ τζάκι καὶ ὁ καπνὸς θὰ διώξῃ τ' ἀ-
στροπελέκι, εἶπε ὁ ἄνδρας, καὶ ξανακοι-
μήθηκε.

— Τρελλάθηκε ὁ κύρης μου! μ' αὐτὸ
τὸν κατακλυσμὸ μπορῶ νὰ βγῶ στὸ
μπακτσὲ νὰ πάρω ξύλα! Ἄχ Θεοῦλη
μου, φύλαξέ μας. Στέφο... Στέφο μωρέ.

— Ἄσε μου σὲ εἶπα... Πάρε λίγο
ἄγιασμα καὶ ρίψε τότε.

Ἡ κονὰ Ρηνιὴ σηκώθηκε ἀπ' τὸ
τὸ κρεβάτι καὶ ψηλαφῶντας προχωρεῖ
πρὸς τὴν ντουλάπα. Πέρνει ἕνα μπου-
κάλι, ραντίζει τὸ στρώμα, τὰ παπλώ-
ματα, τὴν κάμαρη, παντοῦ μὲ τὸ ἄγια-
σμα τῆς Βαλουκλιώτισσας γιὰ νὰ ἐξορ-
κίση τὸν ἔξαπιδῶ, καὶ ἠσυχασμένη ξα-
ναπέφτει στὸ κρεβάτι.

Μόλις ἄρχισε νὰ γλυκοχαράξῃ, ἡ κυ-
ρὰ Ρηνιὴ σηκώνεται, ντύνεται βιαστί-
κᾶ-βιαστικά καὶ πάγει νὰ πλύνῃ στὸ
σπῆτι τοῦ ἔμπορα τοῦ Χρηστάκη.

Μετὰ μιὰ ὥρα, ἡ κόρη της ἡ Σμαρῶ
ποῦ κοιμοῦντανε στὴ πλαγινὴ τὴν κά-
μαρη, ξύπνησε κ' ἐκείνη. Ἐπειδὴ ὅλη
τὴν νύκτα δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι,
θέλησε νὰ βεβαιωθῇ: ἂν ὁ μπαμπᾶς
τῆς κοιμήθηκε. Μόλις ὄμως μπῆκε μέσα,
κατατρομαγμένη πάτησε τίς φωνές. Ἡ
κάμαρη ἦτο γιομάτη ἀπὸ αἷμα καὶ ὁ
μπαμπᾶς της ξαπλωμένος, ἀκίνητος ἐ-
πάνω στὸ κρεβάτι, ἦτο βουτηγμένος
μέσ' τὸ αἷμα.

Σὰν τρελλὴ ἔτρεξε στὴν πόρτα καὶ
φώναξε:

— Βοήθεια, βοήθεια... γειτόνοι...
σκοτώσαε τὸν μπαμπᾶ μου!

Ὅλη ἡ γειτονία σηκώθηκε στὸ πο-
δάρι.

— Ἀλήθεια, καλὲ Σμαρῶ ;
 — Ποιὸς τὸν σκοτώσε ;
 — Γιατί καλὲ τὸν σκοτώσανε τὸν καϋμένο ;
 — Βὰχ τὸν Σιέφο τὸν Βρακᾶ !
 — Καλὸς ἄνθρωπος ἦτο ὁ μακαρίτης.
 — Καλὲ πότε τὸν σκοτώσατε ;
 — Μόλις θᾶναι μισὴ ὥρα, ἀπήντησεν ἡ Σμαρῶ. Ὁ φονιάς δὲν θὰ πρόκαμε νὰ φύγη.

Ὁλος ὁ μαχαλᾶς περικύκλωσε τὴν Σμαρῶ καὶ θέλει νὰ μάθῃ τὸ πῶς καὶ τὸ διατί. Ὅλοι προσπαθοῦν νὰ τὴν παρηγορήσουν.

— Μὴν κλαῖς, κόρη μου, τῆς λέγει ἓνα λαδικό· ἔγινε τὸ κακό, τί νὰ κάμουμε, ἔπρεπε νὰ μὴ γίνῃ !... Εἶσαι ζίγουρη ὅμως ποῦ πέθανε ;... Μπορεῖ νᾶναι ζωντανός, νὰ φωνάξουμε κάνα γιατρό.

— Τί λέτε καλέ, εἶναι μὲς τὰ αἵματα, ἀπήντησεν ἡ Σμαρῶ καὶ πάτησε τὰ κλάμματα.

— Ἀχ ! τὴ καϋμένη τὴν κόνα Ρηνιώ, θὰ τρελλαθῆ ἅμα τὸ μάθη.

Ἔως τὸ βράδυ τὰ λόγια δὲν θὰ ἔπαυαν, ἂν ἓνας φούρνιαρης δὲν τοὺς ἔλεγε πῶς ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία.

— Ἐοὺ Σμαρῶ, τρέξε νὰ δώσης εἰδησι στὴ μάννα σου καὶ ἐγὼ θὰ τρέξω στὴν ἀρχή. Τὸ νοῦ σας, γειτόνοι νὰ μὴ σᾶς ξεφύγῃ ὁ φονιάς.

Ἡ ἀστυνομία ἔφθασε στὸ λεπτό. Μὲ πολλὴ δυσκολία κατῶρθωσαν νὰ ἀραιοῦσαν τὸ πλῆθος γιὰ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Μπαίνουν μέσα στὸ σπῆτι καὶ ἀρχίζουν νὰ ἐρευνοῦν στὴν αὐλή, ὅταν ἔξαφνα βλέπουν ἓνα ἄνδρα ξεμάλλιαρο καὶ τρο-

μαγμένο νὰ πηδᾷ ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ νὰ τρέχῃ σὰν τὸ ἐλάφι.

— Πιάστε τον, πιάστε τον φώναζαν οἱ πολιτσίανοι. Εἶναι ὁ φονιάς. Ὁ κόσμος ὅμως ὅπου φύγη-φύγη. Ποιὸς τολμᾷ νὰ πιάσῃ ἓνα κακούργο. Οἱ ἀστυνόμοι μὲ τὰ περιστροφὰ στὰ χέρια ἀρχισαν νὰ κυνηγοῦν τὸν φυγάδα. Ὁ φονιάς ὅμως ἀπομακρύνθηκε ἀρκετὰ καὶ εἶναι ἀμφίβολο ἂν θὰ κατωρθώσουν νὰ τὸν συλλάβουν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πρόβηκαν ἀπ' ἓνα σοκάκι καὶ ἡ κόνα Ρηνιώ μὲ τὴν κόρη της, βλέπουν δὲ τοὺς ἀστυνόμους ποῦ κυνηγοῦν τὸν φονιά, μὲ θάρρος ἀπεφάσισαν νὰ τοῦ κόψουν τὸν δρόμο. Ὁ φυγάς μόλις εἶδε τὴν γυναῖκα καὶ τὴν κόρη του, λαχανιασμένος στάθηκε γιὰ νὰ τὸν πιάσουν.

— Χάϊδε, τώρα στὸ καρακόλι, νὰ λογαριασθοῦμε.

— Μά, δὲν ἔκαμα τίποτε, πολὺς ἐφέντη. Τί δουλειὰ ἔχω στὸ καρακόλι ;

— Τί δουλειὰ ἔχεις ; Ρωτᾷς κι' ὅλα.

— Ἐχετε λάθος, ἐφέντημ, αὐτὸς δὲν εἶναι φονιάς, αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνδρας μου ὁ Στέφος, φώναζε ἡ κόνα Ρηγιώ.

— Πῶς εἶναι ὁ ἄνδρας σου ; Μὲ τὰ καλά σου εἶσαι μαδάμα, ρώτησε ὁ μοναβίνης.

Ἡ κόνα Ρηνιώ ὅμως χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὸν κόσμον, ἀγκαλιάζει τὸν ἄνδρα της καὶ πατᾷ τὰ κλάμματα.

— Ἀχ, τὸν ἀνδρούλη μου ! Σὲ τί χάλια τὸν ἔφεραν. Μὲς τὸ αἶμα εἶναι ὁ καϋμένος. Πονεῖς Στέφο μου ;

— Ὅχι ! μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί αἵματα εἶν' αὐτά !

— Νὰ σοῦ πῶ τότε, λέγει ὁ μοναβίνης, ἀφοῦ δὲν εἶσαι ὁ φονιάς ποῦ εἶ-

ναι ὁ φονιάς ; Μᾶς εἶπαν ὅτι ἦτο κρυμμένος στὸ σπῆτι... Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε. Χάιντε μπακαλοῦμ !

Στὸ σπῆτι δὲν βρίσκουν οὔτε φονιά οὔτε κανένα· τὰ σενδόνια ὅμως τὸ στρῶμα ὅλα εἶναι ματωμένα.

Ἐξαφνα, ἡ κόνα Ρηνιώ βλέπει ἐπάνω στὸ τραπέζι ἓνα μπουκάλι ἄδειο. Θυμᾶται τὸν κεραυνὸ καὶ τὸ ἀγίασμα.

— Ἀ ! τώρα κατάλαβα... Ἐκαμα λάθος ἐφές... Πῆρα τὸ μαῦρο τὸ κρασί ἀντὶ νὰ πάρω τὸ ἀγίασμα.

— Τί μοῦ ψάλλεις ἐοὺ ἐκεῖ... γρηᾷ, μὲ τὸ ἀγίασμα καὶ τὸ κρασί σου, λέγει ὁ ἀστυνόμος θυμωμένος. Ὡστε μᾶς προσκαλέσατε χωρὶς καμμία αἰτία ἢ θέλετε νὰ μᾶς κοροϊδεύσετε ;

Ἡ καϋμένη ἡ Ρηνιώ μισὰ τούρκικα μισὰ ρωμέικα ἔδωσε στὸν ἀστυνόμον νὰ καταλάβῃ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ κεραυνοῦ.

— Ὡστε, ἀφοῦ δὲν εἶσαι σκοτωμένος...

— Ὅχι, ἐφέντημ, καθὼς βλέπετε εἶμαι ὀλοζώντανος.

— ... Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει καὶ φονιάς.

— Φταίει ἡ κόρη μου ἡ Σμαρῶ. Ἀμα ἰδῆ κανένα κόκκινο πρᾶγμα νομίζει ποῦ εἶναι αἶμα. Ἀφ' ἐντέρσιν, ἐφέντημ.

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά, εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Ἀλλὰ, ἄλλη φορὰ, σὲ παρακαλῶ κόρη μου, πρὶν νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν ἀστυνομία, νὰ βεβαιωθῆς πρῶτα ἂν ὁ μπαμπᾶς σου εἶναι σκοτωμένος σὶ ἀλήθεια.

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ ἔξυπνος λοῦστρος.
 Ἐνας πτωχὸς μπογιατζῆς, μόλις 13 ἐτῶν, δὲν ἔχει φάγει τίποτε ἀπ' τὸ πρωτὸ ἐπειδὴ δὲν κέρδισε οὔτε μὰ δεκάρα. Πλησιάζει ἓνα κύριον καταλασπωμένο :
 — Κύριος, θέλετε νὰ σᾶς βάρω τὰ παπούτσια ;
 — Δὲν θέλω.
 — Μόνον ἓκατὸ παρόδες.
 — Ὅχι, σοῦ εἶπα.
 — Ἐνα γρόσι, κύριε ! ἔχω κι' ἄλλες ἐξήντα παράδες ν' ἀγοράσω ἓνα σιμίτι, γιατί πεινῶ.
 — Ἀφησέ με ἡσυχό.
 — Ἐλάτε, τζάμπα !
 — Ἄς μὴ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι.
 Ὁ μικρὸς βουρτσιζέει μὲ ἐπιτηδειότητα τὸ πανταλόνι τοῦ κυρίου καὶ ἀρχίζει νὰ γυαλίξῃ τὸ ἓνα τὸ παπούτσι καὶ... τὸ κάμνει νὰ λάμπῃ «σὰν καθρέφτης, αἰνὰ γκιμπή».
 — Καὶ τώρα, τὸ πόδι τὸ δεξιόν.
 — Δὲν μπορῶ, κύριε, κουράσθηκα.
 — Τί λὲς βρὲ σύ ! Θᾶχω τῶρα βαμμένο καὶ τᾶλλο λασπωμένο ;
 — Δὲν μπορῶ σοῦ εἶπα.
 — Νὰ σὲ δώσω ἓνα γρόσι.
 — Ἀφησέ με ἡσυχό.
 — Νὰ σοῦ δώσω ἓκατὸ παράδες.
 — Δὲν φτάνουν ! Ζημιόνω. Μοῦ δίδεις πέντε γρόσια ἐδῶ στὸ χέρι καὶ στὸ βᾶφο.
 Ὁ κύριος ἀναγκάσθηκε νὰ πληρώσῃ τὰ πέντε γρόσια κι' ἔτσι ὁ ἔξυπνος μπογιατζῆς μπόρεσε νὰ φάγῃ ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΧΤΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΑΣ ΜΟΥ

Πρωί πρωί πήγα να τον δώ στη φυλακή. Όταν ακούστηκε, πώς ο Γιάννης ο Αγάλλος, το αρνάκι του Θεού, που δεν είχε σκοτώσει ούτε μερμηγκι στη ζωή του, έκανε φονικό — και τί φονικό! — όλος ο κόσμος έκανε το σταυρό του με τα δυό του χέρια. «Τί τα θέλεις; μου είπε, στο δρόμο που με συνάντησε, ο Παπᾶ Σωφρόνης, ανοίγοντας τα μικρά του ματάκια και σουφρόνοντας το μεγάλο του στόμα. Μεγάλο λόγο δεν πρέπει να πῆ ο άνθρωπος. Τί του τρέχει ως τα στερνά του δεν το ξέρει». Μπήκα μέσα στη φυλακή, ένα σκοτεινό κατώγι της Αστυνομίας, μ' ένα μικρό παραθυράκι, κλεισμένο με σιδερένια κάγκελλα. Ο Γιάννης ο Αγάλλος καθότανε σ' ένα ξύλινο σκαμνί, σὲ μιὰ γωνιά, και τραβούσε ήσυχα τὸ τσιμποῦκι του, σὰν νὰ μὴν εἶχε γίνει τίποτε. Τὸ ροδοκόκκινο πρόσωπό του με τὰ λίγα ψαρὰ γενάκια, ἦτανε φρέσκο φρέσκο και πρόσχαρο. Τὰ μεγάλα γαλανὰ του μάτια γεμάτα καλωσύνη σὰν πάντα. Τὸ ήσυχο χαμόγελο, πὸν χάραζε πάντα γλυκὰ στὸ πρόσωπό του, δὲν ἀπόλειπε οὔτε τώρα. Τὸ σκοτεινὸ και βρώμικο κατώγι ἔπερνεν ἔτσι μιὰν ἡμεράδα παράξενη, πὸν ἔμοιαζε με κα-

μαρούλα σπιτιοῦ, πὸν δουλεύουνε μέσα του πρόσχαρες γυναικῶνες και χοροπηδοῦνε τρελλὰ παιδάκια.

— Τ' ἦτανε πάλε τοῦτο τὸ ξαφνικό, καπετὰν Γιάννη! τοῦπα με καλωσύνη, δίνοντάς του τὸ χέρι. Ὅλο τὸ νησί σταυροκοπιέται. . .

Γύρισε και με κύτταξε.

— Κάθεσαι λιγάκι; μου εἶπε. Και τράβηξε τὸ τσιμποῦκι του, σὰν νὰ τραβούσε με τὸν καπνὸ μαζί όλες τις θύμησες τῆς ζωῆς του. Ὑστερα φούσκωσε τὰ μάγουλά του και τίναξε τὸ πυκνὸ σύννεφο πρὸς τὸν οὐρανὸ.

— Ἀμ' γι' αὐτὸ ἦρθα, τοῦ εἶπα. Νὰ καθίσω.

— Κάτσε τὸ λοιπὸν! ξαναεἶπε.

Μᾶς ἀφήκανε μονάχους. Ἐλόγον δὲν τοῦ πέρνει κανένας, μου εἶχε πει στη πόρτα ὁ ἀστυνόμος. Ἐφταιξε, λέει, και ἄς τὸν παιδέψη ὁ Νόμος. Τίποτ' ἄλλο. Σὰ θέλης κάτσε και μοναχὸς σου νὰ τοῦ ῥωτήσης». Ὁ ἀστυνόμος εἶχε τὴν ιδέα πὸς τρελλάθηκε. Ἀλλιῶς δὲν ἐξηγιέται τὸ πρᾶμα.

Σὰν ἐκάθισα σιμά του, γύρισε και τὸν κύτταξε ἀποπάνω ὡς κάτω. Εἶχε κ' ἐγὼ τὴν ἴδιαν ιδέα με τὸν ἀστυνόμο. Γυρεύεις; Σὰ σαλέψη τὸ μυαλὸ τοῦ

ἀνθρώπου και φονιάς γίνεται και κλέφτης κι' ὅ,τι βάλῃς με τὸ νοῦ σου. Ὡς τόσο δὲ μποροῦσα νὰ ξεχωρίσω τίποτε παράξενο ἀπάνω του. Οὔτε σὲ λόγια, οὔτε σὲ κουνήματα. Ὁ ἄνθρωπος ἦτανε στὰ σύγκαλά του. Με κύτταζε μόνο στὰ μάτια, σὰ νὰ θελε ἐκείνος τώρα νὰ μοῦ βγάλῃ κάποιον μυστικό.

— Πὸς τὰ πέρασες ἐδῶ μέσα, σὲ τοῦτο τὸ μπουντροῦμι; τὸν ἀρώτησα. Θέλεις τίποτα νὰ σοῦ φέρω; Ἐχεις καμμιά παραγγελιά για τὸ σπίτι; Πές μου ὅ,τι θέλεις ἐλεύθερα.

— Νὰ σοῦ πῶ ἕνα πρᾶμα; μου εἶπε χαμογελῶντας. Ποτέ μου δὲν κοιμήθηκα τόσο ήσυχα στὸ σπίτι μου, ὅσο σὲ τοῦτο τὸ ἔρημο τὸ στρωσίδι. Τὸ πιστεύεις;

Και μουῖδειξε μιὰ παληκοκουβέρτα μαζεμένη σὲ μιὰ γωνιά.

— Ὁ Θεὸς νὰ με συχωρέση! ξαναεἶπε. Οὔτε στὰ πούπουλα μέσα δὲ θάκανα τέτοιο ὕπνο.

Ὁ δυστυχισμένος! Μόνος του θέλει νὰ δώση παρηγοριά στὸν ἑαυτό του, ἔλεγα μέσα μου.

Μὲ ἐκύτταζε στὰ μάτια.

— Εἰ πάλι καλά! τοῦ εἶπα. Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος, πολυεὐπλαχνος, κανένα δὲν ἀφίνει. Ἦσουνα καλὸς ἄνθρωπος, καπετὰν Γιάννη, ἄνθρωπο ποτέ σου δὲν ἔβλαψες, θὰ σὲ συχωρέση ὁ Θεός. Ἐκανες τὸ κακό, στὴν κακὴ τὴν ὥρα, μετανόησες. Κι' ἂν δὲν βεῆς τὸ δίκιο σου ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὁ Θεὸς δὲ θὰ σάφισῃ νὰ χαθῆς. . .

Τοῦ εἶπα κι' ἄλλα. Ὅσες παρηγοριὲς μπόρεσα τοῦ τις εἶπα:

— Σὰ μετανόησῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅλα διορθώνονται.

Κοινοῦσε τὸ κεφάλι του.

— Δὲ μετάνιωσα, συμπέθερε, μοῦ εἶπε. Αὐτὸ εἶνε. Δὲ μετάνιωσα. Δὲ θὰ μ' ἔβλεπες ἔτσι σὰ μετάνιωνα. Ἡ μετάνοια εἶνε μεγάλη πίκρα. Μεγάλος καῦμός.

Καθόμαστε και κυττάζαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Κανένας μας δὲ καταλάβαινε τὴ καρδιά τοῦ ἄλλουνοῦ.

* *

Σὲ λίγο ἀναστέναξε, τράβηξε πάλι τὸ τσιμποῦκι, πέταξε ἕνα σύννεφο στὸ ταβάνι και μοῦ εἶπε.

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ μιὰν ἱστορία. . .

— Ἀνοιξέ μου τὴ καρδιά σου, καπετὰν Γιάννη. Πές μου τα ὅλα. Ποιὸς τὸ ξέρει! Κι' ὁ φονιάς ἔχει καμμιά φορὰ τὸ δίκιο του. Κ' οἱ ἔνορκοι ἀνθρώποι εἶνε σὰν ἐμᾶς. Μπορεῖ νὰ σὲ γλυτώσουμε.

— Δὲν θέλω νὰ γλυτώσω, εἶπε. Ἐφταιξα, ἄς με παιδέψη ὁ Νόμος. Τί νὰ τὴνὲ κάνω τὴ ζωή; Εἶδα τὴ γλύκα της. Κι' αὐτὰ πὸν θὰ σοῦ πῶ, πάντα σὰ παραμῦθι. Ἐτσι για νὰ τὰ θυμάσαι. Τίποτ' ἄλλο. . . Ἐνα παραμῦθι.

Ἐδεσα τὰ χέρια μου και τὸν ἀκούγα. Εἴμαστε μοναχοί μας μέσα στὸ κατώγι. Ἀπὸ τὸ χαμηλὸ παραθύρι περάσανε δυὸ στρατιῶτες, κυττάζανε μέσα μιὰ ματιὰ και προσπέρασαν, σὰν ἄνθρωποι συνειδησμένοι ἀπὸ τέτοια πράματα. Μιὰ κάτασπρη γατούλα κοντοστάθηκεν ὑπερα στὰ κάγκελλα και μισούρισε. Ὁ Καπετὰν Γιάννης τῆς πέταξε ἕνα κομματάκι ψωμί. Φαίνοντουσαν σὰ παλιοὶ γνώριμοι. Ἡ γατούλα, σὰ νὰ θελε νὰ δείξῃ τὴν εὐχαριστί της, κουλουριάσθηκε κοντὰ στὰ κάγκελλα, να μᾶς συντροφέψη κι' αὐτὴ. Κύτταξε προσεκτικὰ με τὰ γαλανὰ της

ματάκια τὸν Καπετὰν-Γιάννη στὸ στόμα σὰν νᾶκουγε κι' αὐτὴ τὴν ἱστορία του. Σὲ λίγο βαρέθηκε, σιγόκλεισε τὰ βλέφαρά της κι' ἀποκοιμήθηκε. Ὁ Καπετὰν-Γιάννης μιλοῦσε, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα στὸ χῶμα.

— Καλὸς ἄνθρωπος! Κακὸ ἄνθρωπου δὲν ἔκανες! Θυμᾶσαι τί μοῦπες;

— Καὶ τὸ ξαναλέω. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ...

— Ἐ! λοιπόν, συμπέθερε. Μεγάλο λόγο θὰ πῶ, μὰ δὲ βαστάω πιά. Ἀνάθεμα τὴν καλωσύνη!

Τὰ μάτια του φουρτούνιασαν.

— Ἀνάθεμα τὴ καλωσύνη... Μιὰ γενιὰ καλωσύνης, μιὰ γενιὰ μὲ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, μιὰ γενιὰ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, μὲ τὸ χαμόγελο, μὲ τὸ γλυκὸ τὸ λόγο. Τί ἀπολάψαμε; Μᾶς ξέχασε κι' ὁ Θεὸς μὲ τὴ καλωσύνη. Θυμᾶσαι τὸν παπποῦ μου. Ποῦ νὰ τονὲ θυμᾶσαι; Τονὲ θυμᾶται ὁ κόσμος. Τί βγαίνει; Ὁ Ἅγιος Γιάννης. Ἐτσι τονὲ λέγανε. Σκόρπισε τὸ βίος του σὲ δικούς και ξένους. Στὴ φτώχεια, στὴ δυστυχία, στὴν ὀρφάνια, στὴ κατεργαριά. Ναί, στὴν κατεργαριά. Τὰ περισσότερα οἱ κατεργαρέοι τοῦ τὰ φάγανε. Σὰν ἀπόμεινε στὴ ψάθα, χριστιανὸς δὲ γύρισε νὰ τονὲ δῆ. Ὁ Ἅγιος-Γιάννης ἔγινεν ὁ κουτο-Γιάννης μὲ τὸνομα. Σὰν εἶχε, δάνειζε στὴ φτωχολογιά, δανεικὰ κι' ἀγύριστα, δίχως ἀμανάτι, δίχως χαρτί, μ' ἓνα λόγο ξερό. «Ὁ λόγος εἶναι στὸν ἄνθρωπο!» ἔλεγε. Σὰν ἔφθασε νὰ μὴν ἔχη νὰ φάη, κανέναν δὲ τοῦδινε. Ἐβαλε και τὸ σουρτοῦκο του ἀμανάτι. Πέθανε στὴ ψάθα. Πέντε χριστιανοὶ πήγανε στὸ λείψανό του. Κάλλια νὰ μὴν πηγαίνανε κι' αὐτοί. Ξέρεις ποιά ἦτανε ἡ παρηγο-

ριά τους; «Κ' ἡ μεγάλη καλωσύνη, θεία Μαχώ, κουταμάρα εἶναι μαθές». Ἐτσι λέγανε στὴ μαννοῦ μου. Αὐτὸ ἦτανε τὸ συχώριο τους. Τάκοῦς συμπέθερε;

Κούνησα τὸ κεφάλι μου.

— Τάκούω νὰ λές! ξαναεἶπε.

Ἡ γατούλα ἀνοῖξε τὰ ματάκια της ἀπάνω στὰ κάγκελλα τοῦ παραθυριοῦ, νιαούρισε γλυκὰ και ξανακοιμήθηκε. Ὁ φονιάς γύρισε και τὴνὲ κύτταξε προσεκτικὰ, πρόσχαρα.

— Γατὶ μαθές. Ἐνα γατὶ χωρὶς ψυχὴ. Μιὰ μπουκιά ψωμὶ τοῦδωκα ψὲς τὸ βράδυ και τὸ γνωρίζει. Κάθεται και μοῦ κάνει συντροφιά. Καὶ τὸ σκοτώνεις τὸ γατὶ και λόγο δὲν δίνεις σὲ κανένα.

Ἄς εἶνε. Ἀναποδιὲς γεμάτος ὁ κόσμος! Συλλογίστηκε λιγάκι κι' ὕστερα ξανάρχισε:

— Τί ἔλέγαμε; γιὰ τίς καλωσύνες π' ἀνάθεμά τες. Καλωσύνες. Μιὰ γενιὰ καλωσύνης, μιὰ γενιὰ φαρμάκια. Ἡρθ' ὁ πατέρας μου, Θεὸς χωρὲςτον. Ἐνα ὀρφανό, ἔρημο, παραπεταμένο, κλωτημένο ἀπ' τὸν κόσμο, ἀπ' τὸν κόσμο ποῦφαγε ψωμὶ στὸ πατρικό του. Μοναχὸς του ἔγινε ἄνθρωπος. Μὲ τὰ χέρια του, μὲ τὸν ἰδρῶτα του, μὲ τὴ δουλειά του. Πρῶτος μάστορης στὰ καράβια. Δικό του ταρσανᾶ, ἐργαλεῖα δικὰ του, κερεστὲ βουνὰ, δουλευτάδες, κοπέλια. Φαμίλες φάγανε ψωμὶ κοντὰ του. Καλφάδες καζαντίσανε. Καλὸς ἄνθρωπος μὲ τὸνομα. Ἅγιος κι' αὐτὸς σὰν τὸν πατέρα του. Ψυχικὰ ὅσα θέλεις. Τὸ ψωμὶ νὰ πάρη ἀπ' τὰ παιδιὰ του νὰ τὸ δώσῃ στοὺς ξένους. Στὶς ἐκκλησιὲς χαρίσματα, στὶς ὀρφανὲς κοπέλλες προικιά, στοὺς σακάτηδες μισθὸ κομμένο. Ποῦ θὰ πήγαινε ἡ δουλειά: «Κράτα,

μαστρο Χαράλαμπε και γιὰ τὰ στερνά σου. Τὰ παιδιὰ σου συλλογίσου». Τοῦ λέγανε οἱ γνωστικοί. «Ἐχει ὁ Θεός. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος, ἔλεγε ἑκεῖνος. Τὸ καλὸ τὸ βλέπει ὁ Θεός και τὸ πληρώνει». Ὁμορφα τοῦ τὸ πλήρωσε. Μὲ τὸν καιρὸ λιγοστέψανε οἱ δουλιές. Καράβια καινούργια τίποτε. Καὶ τὰ λίγα ποῦ μείνανε, δεμένα στὸ μῶλο. Μπήκε στὸ χρέος. Ὁ Βαγγέλης ὁ κάλφας του, ποῦ τὸν εἶχε σὰν παιδί του, αὐτὸς μαθές ποῦ συχωρέθηκε ψὲς τὸ βράδυ (δὲ θέλησε νὰ πῆ τίποτε ἄλλο) βρέθηκε ἄρχοντας. Ὁ πατέρας μου φτωχός, κι' αὐτὸς ἄρχοντας! Μάλιστα. Ὁ παραγιὸς νὰ δανείζῃ τὸν ἀφέντη και νὰ τοῦ τῶχη και γιὰ δούλεψι. Ποῦ τίς βρῆκε τίς σφάντζικες ὁ κασιίδης; Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρει! Ὁ κλέφτης καζαντίζει, βλέπεις ὁ τίμιος πεινάει. Καὶ δὸς του δανεικὰ ὁ πατέρας μου νᾶπαντήσῃ τὰ ἔξοδά του. Καὶ δὸς του ἐνέχυρα. Ἐνέχυρα τὰ ἐργαλεῖα, ἐνέχυρα ὁ κερεστὲς, οἱ σκάρες, τὸ ἓνα ὕστερ' ἀπ' τὸ ἄλλο μὲ τὴ σειρά τους. Σιγὰ σιγὰ ὁ παραγιὸς ἔγινε ἀφέντης και ὁ ἀφέντης παραγιός. «Τὸ περίμενες ποτέ σου;» Τοῦ λέγανε οἱ γνωστικοὶ τοῦ πατέρα μου. Ἐκεῖνος δὲν βαρυγνωμοῦσε. «Ἐτσι εἶν' ὁ κόσμος. Ἐνας ἀνεβαίνει κι' ἄλλος κατεβαίνει». Ὡς ποῦ κατέβηκε στὸν τάφο και μᾶς ἄφησε στοὺς πέντε δρόμους. Τάκοῦς;

Τὸν ἐπόνεσε ἡ καρδιά μου. Δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ πῶ τίποτε.

— Τάκούω νὰ λές! ξαναεἶπε μ' ἓναν ἀναστεναγμό.

* *

Ὁ φονιάς, μὲ τὰ γλυκὰ γαλανὰ μάτια, μὲ κύτταζε κάμποσῃ ὥρα κατάματα

και ξανάρχισε, τινάζοντας τὸ τσιμπουκάκι του στὸ χῶμα. Τώρα τὰ λόγια του ἦτανε πιὸ ζωηρὰ και τὸ πρόσωπό του κατακόκκινο.

— Θέλεις τώρα νὰ μάθῃς πῶς ἔγινε τὸ ξαφνικό; Βέβαια, δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς σου. Καλὸς ἄνθρωπος μαθές, κακὸ ἄνθρωπου ποτέ δὲν ἔβαλα μὲ τὸ νοῦ μου. Μοναχὸς σου τῶπες. Ὁμοῦ δὲν τὸ ξέρω κι' ἂν ἤμουνα καλός. Πολλοὶ μὲ βλάψανε, πολλοὶ μ' ἀδικήσανε. Εἶχα μεγάλο στομάχι και τὰ κατάπινα. Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω ἂν τῶκανα ἀπὸ καλωσύνη. Μὰ τί τὸ θέλεις; Τὸν ἤξερα τὸν κόσμο. Καὶ γιὰ τοὺς ἄνθρώπους—πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ;—ποτέ μου δὲν γελάστηκα, εἶχα πάντα χειρότερη ἰδέα ἀπὸ κεῖνο ποῦ εἶναι. «Ὁ τάδε σὲ βρίζει, καπετὰν Γιάννη», μοῦ λέγανε. Καὶ σὰ μὲ βρίζει; ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου, πάλι καλά. Μποροῦσε νὰ μοῦ βγάλῃ και τὸ μάτι. Σὰ δὲ μοῦ τῶβγαλε, πάλι εὐχαριστημένος νὰ εἶμαι. «Ὁ τάδε σὲ κλέβει, καπετὰν-Γιάννη, και δὲν τὸ καταλαβαίνεις...» Καὶ σὰ μὲ κλέβει, ἔλεγα ξανά ἀπὸ μέσα μου, πάλι καλά. Σὰ δὲ μὲ σκότωσε, νὰ τοῦ τὸ χρωστάω και χάρι. Κ' ἔτσι πάντα ὅ,τι και νὰ πάθαινα τῶπερνα γιὰ τὸ μικρότερο ποῦ μποροῦσε νὰ μοῦ κἀνῃ ὁ κόσμος. Κι' ἀπομόνεβα, Τί νὰ κἀνῃς; Κ' ἡ ἀπομονὴ μιὰ παρηγοριά εἶναι. Ὅλα τὰ περίμενα ἀπ' τὸν κόσμο και τίποτε δὲ μὲ ξάφνιζε. Μὰ εἶναι και μερικὰ πράματα ποῦ δὲν τὰ περιμένεις.

Κοντοστάθηκε μιὰ στιγμὴ, γέμισε τὸ τσιμποῦκι του και ξανάρχισε:

— Καλωσύνες! Καλωσύνες! Ἀνάθεμα τὴν καλωσύνη. Μὲ τὰ γεράματα παραξένεψα κι' ὅλα. Ἡ καλωσύνη μοῦ

καθότανε σὰ βραχνᾶς στὰ στήθια. Νύχτες δλάκερες δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ. Ὅ,τι χώνεψα ὅλη μου τὴ ζωὴ, ζωντάνευε τώρα μέσα μου καὶ μοῦ στεκότανε μολύβι στὸ στομάχι. Ψαρεύοντας μὲ τὴ φελούκα στ' ἀκρογιαλῖα, νάπαντήσω τὸ φωμί μου - τί νὰ σοῦ κάνουνε δώδεκα δραχμὲς σύνταξι; - αὐτὰ συλλογιζόμενα ὅλημέρα. Δὲ μ' ἔφτανε ἢ κακομοιριά τοῦ κόσμου· εἶχα καὶ τὴ γκρίνια τῆς γυναίκας μου. Μιὰ ζωὴν δλάκερη ζήσαμε ἀντάμα. Λόγο κακὸ δὲν τῆς εἶπα. Ὅσο τῆς κουβαλοῦσα καλὴ ἦτανε κι' αὐτὴ. Μέλι γάλα. Τὴν ὥρα ποῦ μοῦ χρειάστηκε ἢ καλωσύνη της μ' ἀπόλειψε. Γυναῖκες, βλέπεις. Κόσμος. Ξένοι. Ὅλοι ξένοι γίνονται σὰ δὲν ἔχῃς τὸν τρόπο σου. Πάλε καλά, εἶπα μέσα μου. Σὰ μοῦ μαγειρεύῃ καὶ τρώω, καλωσύνη της. Ἄς εἶναι; Τί λέγαμε; Καλωσύνες, καλωσύνες...

Κοντοστάθηκε πάλι μιὰ στιγμή. — Ἐψές, ποῦ λές, γύρισα μεσημέρι στὸ καλίβι μου. Κακοκαιρίες, ἀέρηδες, οὔτε μαρίδα τσίμπησε τὰγκίστρι μου. Γύρισα μὲ τὰδειανὰ τὰ χέρια. Μὲ περίμενε στὴν πόρτα. «Τί θὰ φᾶμε, γυναῖκα;» τῆς λέω. Γλυφότανε. Πάντα κᾶτι κρυφότερωγε προσμένοντάς με. Λιχοῦδα γυναῖκα, βλέπεις. Μ' ἀγριοκύτταζε. «Τί ἔφερες νὰ φᾶμε;» μοῦ κάνει. Ντροπιᾶστηκε κα' ἐγώ. «Δὲν πειράζει, γυναῖκα. Δόξα σοι ὁ Θεός» τῆς εἶπα. «Αὐτὰ ξέρεις τοῦ λόγου σου, μοῦ λέει. Μὰ ἐγώ δουλεύω, δὲ κάθομαι σὰν κι' ἐσένα, θέλω νὰ φάω. Μ' ὅλη μου τὴν κούρασι πῆγα στὸ βουνὸ καὶ σοῦ μάζεψα λίγα ῥαδίκια. Μὲ τί θὰ τὰ βράσω; Τὰ δάχτυλά μου νᾶνάψω;» Καὶ βλαστήμη-

σε ἀπὸ μέσα της. «Δίκιο ἔχεις, γυναῖκα, τῆς λέω. Ἡ τύχη μας τῶθελε. Στάσου νὰ πᾶω ὡς κάτω τὸν ταρσανᾶ νὰ μαζέψω τίποτε ροκανίδια. Καθὼς ἤμουνα σκυφτός, συλλογιζόμενα μοναχὸς μου κ' ἔκλαιγε ἢ καρδιά μου. Ποῦ κατάντησα, ἔλεγα. Στὸ κτῆμα τοῦ πατέρα μου μαθές, στὰ καλά τὰ πατρογονικά μου μέσα, νὰ μαζέβω ροκανίδια σὰν τὸ ζητιάνο. Βουρκώσανε καὶ τὰ μάτια μου καὶ τρέχανε. Ἄξαφνα νοιώθω μιὰ κλωτσιὰ ὄμο μου. Κυλίστηκα χάμω.

— Γιατί μὲ κλωτσᾶς, μαστρο-Βαγγέλη; τοῦ λέω.

— Για τ' ἀντί! μοῦ λέει ἄγρια. Τὸ κατάλαβες πὼς μᾶς ἔγινε φόρτωμα;

Μὲ πῆρε τὸ παράπονο.

— Ἐγὼ σᾶς ἔγινε φόρτωμα; τοῦ κάνω. Ἐγώ;

— Ἐσὺ μαθές. Ποῦ μπαίνεις ἐδῶ μέσα, σὰ νὰ μπαίνῃς στὸ ρημάδι σου, κι' οὔτε ρωτᾶς κανένα.

Μοῦ ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

— Στὸ βιός μου μέσα μπαίνω. Στοῦ πατέρα μου τὸ βιός, τοῦ λέω. Καὶ μὲ κλωτσᾶς σὰν τὸ σκυλί; Ἐμένανε κλωτσᾶς;

Καθὼς ἔκανα νὰ σηκωθῶ σηκόνει τὸ πόδι του καὶ μὲ ματακλωτσᾶει στὸ κεφάλι.

— Νὰ μάθῃς παλιόγερε, νὰ κλέβῃς τὰ ξένα ροκανίδια!

Ἐχασα τὸν κόσμο ἀπὸ μπροστά μου. Τινάχτηκα ἀπάνω σὰν τὸ θηρίο. Κ' ἐγὼ δὲ ξέρω τί ἔγινε. Τραβᾶω τὸ μαχαῖρι καὶ τοῦ τὸ μπήγω στὴν καρδιά. Ἐνα μαχαῖρι τόσο δά. Τὸ φωμάκι μου ἔκοβα μὲ δαῦτο μιὰ ζωὴ. Τὸ φωμάκι. Τοῦ τῶμπηξα στὴ καρδιά. Σωριά-

στηκε χάμω τὸ θηρίο. Μὲ πιάσανε, μὲ σύρανε στὴ φυλακὴ. Φονιάς. Φονιάς ἔγινε στὰ γεράματα.

— Μὲ τὸ δίκιο σου, Καπετὰν-Γιάννη, τοῦ εἶπα. Μὲ τὸ δίκιο σου.

— Δὲν ξέρω δίκιο ξεδίκιο. Ἐνα πρᾶμα ξέρω. Ἐνα μολύβι σηκώθηκε ἀπ' τὰ στήθια μου. Ἄνάσανα. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέσῃ! Ἐβγαλα τὸ ἄχτι τῆς γενιᾶς μου. Μιᾶς γενιᾶς ἄχτι.

Μιὰ χαρὰ παράξενη ἦτανε ζωγραφισμένη τώρα στὸ πρόσωπό του.

— Ἄκουσε, τοῦ λέω, Καπετὰν-Γιάννη. Ὅλα τὰ δίκια δικά σου εἶναι. Μὴ φοβᾶσαι. Κ' οἱ ἔνορκοι ἄνθρωποι εἶνε σὰν κ' ἐμᾶς. Θὰ ἰδοῦνε τὸ δίκιο σου καὶ θὰ κρίνουνε. Δὲ θὰ σ' ἀφίσουμε νὰ χαθῆς.

Χαμογέλασε.

— Τί νὰ τὴνὲ κάνω τὴ ζωὴ; εἶπε. Ἄς ζήσουνε οἱ κατεργαρέοι. Γι' αὐτοὺς εἶνε ὁ κόσμος. . .

Σῶπασε. Σὲ λίγο σάλεψε πάλι τὰ χεῖλια του, σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτόν του.

— Μιᾶς γενιᾶς ἄχτι! μουρμούρισε. Καὶ δὲν ξαναεἶπε λέξι.

Π. NIPBANAS

Ο ΠΑΡΑΣ!

Ἦμουν πλούσιος καὶ ζοῦσα μέσ' τὴν Πόλη τὴν ὠραία κι' ὅλο μὲ ξανθὲς γυναῖκες ἔκαμνα ἐγὼ παρέα.

Τὰ κατάξανθα μαλλάκια ὅταν χύναν στὸ λαιμό μου διασκεδάσα ὁ τάλας ποῦ τίς εἶχα στὸ πλευρό μου.

Ναὶ μὰ τοῦτο δὲν βαστοῦσε οὔτε 20 λεπτά γιατί οἱ σκύλες οἱ ξανθούλες μ' ἔπερναν ἄφθονα λεπτά.

Καὶ γελοῦσαν καὶ πηδοῦσαν καὶ τὰ λοῦσα ποῦ φοροῦσαν τὰ λεπτά ὅλα ἀπὸ μένα οἱ μικρούλες τὸ ζητοῦσαν.

Ὅλας τὰς διασκεδάσεις μᾶς τὰς κάμνει ὁ Παράς καὶ ἂν δὲν ἔχεις τὸν τοιοῦτον γίνεσαι καὶ Μασκαράς! . .

ΤΖΕΝΙΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ Κατινίτσα ἔχει τὴν μανία νὰ βάζῃ τὰ κουκούτσια τῶν κερασιῶν ἐπάνω στὸ τραπέζο μᾶνδηλο.

— Κατινίτσα, λέγει ἡ μαμά της, τὰ κουκούτσια τὰ βάζουνε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ πιάτου.

Προχθὲς ἡ Κατινίτσα ἔτρωγε ἐλῆδες θυμᾶται τὴν παραγγελία τῆς μαμᾶς της καὶ πατᾶ τὰ κλάμματα.

— Γιατί κλαῖς, κόρη μου, τὴν ἐρωτᾶ ἡ ἡ μαμά.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γωνία τοῦ πιάτου; αὐτὸ εἶναι ὀλοστρόγγυλο.

— Ἀπόψε, γυιόκα μου, θὰ ἔχουμε μουσαφίριδες στὸ τραπέζι, εἶπε ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ Νίκου, νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ νὰ μὴ ζητᾶς τίποτε περίμενε νὰ σὲ σερβίρουν.

Στὸ τραπέζι ξεχάσανε νὰ δώσουν στὸ Νίκο μπριζόλες. Ὁ μικρὸς περίμενε μερικὰ λεπτά, ὅταν ὁμως εἶδε ποῦ τὸν ξεχάσανε λέγει στὸν μπαμπᾶ του.

— Μπαμπᾶ, μοῦ δίδετε σᾶς παρακαλῶ λίγο ἄλας;

— Τί θὰ τὸ κάμῃς παιδί μου; — Θὰ ἀλατίσω, τὴν μπριζόλα ποῦ θὰ μοῦ δώσετε!

Ο ΨΩΜΑΣ ΚΑΙ Ο ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Κάποιος ψωμάς στο Καλλιοντζή Κουλλούκ, αγόραζε τακτικά βούτυρο φρέσκο από ένα χωριανό.

Μια μέρα, τα κουτιά του βουτύρου του φανήκανε λειψά και άρχισε να τα ζυγίζει. Πραγματικώς κάθε κουτί, αντί να έχει μια όκω βούτυρο είχε μόνον 350 δράμια.

Χωρίς να χάση καιρό, τρέχει στην Δημαρχία και καταγγέλει τόν βουτυρά.

— "Έχεις ζυγαριά; τόν έρωτᾷ ὁ δικαστής.

— "Έχω και καλοέχω, αφεντικό.

— "Έχεις δράμια;

— Δέν έχω!

— Τότε πῶς ζυγίζεις τὸ βούτυρο ποῦ πουλάς;

— Νά, λέγει ὁ χωρικός, ἀφ' ὅτου ὁ ψωμάς ἔγινε μουστερῆς μου, ἀγοράζω ψωμί ἀπ' αὐτόν και τὸ μεταχειρίζομαι γιά δράμι. "Αν τὸ ψωμί του εἶναι σωστό και τὸ βούτυρο ποῦ ἀγόρασε θάναί σωστό. "Αν εἶναι λειψὸ τὸ βούτυρο δέν φταίω ἐγώ, φταίει ὁ ἴδιος.

Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε πῶς ὁ χωρικός ἀθωώθηκε. "Εκτοτε ὅμως ὁ ψωμάς ἔκαμνε τὰ ψωμιά του πειὸ βαρεια γιά νὰ πέρνη περισσότερο βούτυρο ἀλλὰ κι' ὁ βουτυράς γιά νὰ μὴ ζημιώνη στὰ δράμια, ηὔρε ἄλλο ψωμά.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ξανθούλα μου νεράϊδα
ἀγαπητῆ Συλφίδα
σᾶν πεταλούδα ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πειτᾶς καμαροφρύδα.

Και ὅταν καθίζεις δίπλα μου
μέσα στην ἀγκαλιά μου
σὲ περιλούω φίλη μου
μὲ τὰ θερμὰ φιλιὰ μου.

Και τὰ χρυσᾶ Σου τὰ μαλλιά
ποῦ χύνεις στὸ λαιμό μου
χαϊδεύουνε τὸ πρόσωπο
και φθάνουν στὸ πλευρό μου.
Κ' ἐκεῖ ποῦ ἀφῶνοι οἱ δυὸ

Τὴν φύσιν ἐρευνοῦμε
γ' αὐτὸ τὸ μεγαλειὸ της
χρυσὸ μου ὀμιλοῦμε.
Και δέν περνοῦν πολλὰ λεπτά,

και μοῦ ξεφεύγεις πάλι
και βιαστικῆ και γρήγορη
τρέχεις σὲ ξέν' ἀγκάλη!

Πέτα ἐδῶ, πέτα ἐκεῖ
πέτα ὅπου ἀρέσης
μὰ πρόσεχε τὴν ἀγκαλιά
μικρῆ ὅπου θὰ πέσης.

ΣΙΜΟΣ

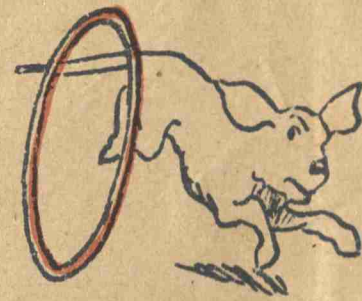

Ὁ Θεὸς δέν μέδωσε τὴν οὐρά γιὰ τὰ μαύ-
ρά σας μάτια! Πειτᾶ οὐτσουρμά.

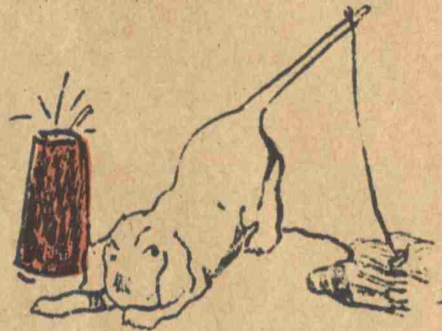
Μονόφυγο

Τραβᾶ σημαία,

Παίζω τσίρμι.

Ψαρκίω

Και κᾶποτε τσιμπᾷ τὸ ψάρι.

Ἀπλώνουν ρεθχα και κεφαλῶ πανέτα.

Παίζω τόπι ἢ τὴν δένω κόμβο γιά νὰ μὴ ξεχάσω.

Δέν εἶμαι ἀκατέφητος.

SISMANOGLIO
MEGARARO

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1910

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΧΟΡΟΥ

ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΥ

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEFORT ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΤΗΣ UNION PROFESSIONNELLE ΤΩΝ ΒΑΡΙΣΙΩΝ

ΤΗΣ UNION PROFESSIONNELLE ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ NEEBLANDISE
ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

SISMANOGLIO
MISANO

Ἡ ὀρθαιότερα καὶ πλουσιωτέρα
αἰθουσα, κατὰλληλος διὰ
χορούς, γάμους, ἐρραβῶνας,
συναυλίας κτλ. κτλ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ:

Ἐκ ἀπὸ πρῶτης
μέχρι μεσονυκτίου

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

ἐν τῇ σχολῇ καὶ κατ' οἶκον

ΣΗΜ. — Ἡ μάγη κατὰλληλος αἰθουσα δι' οἰκογενείας, καὶ πρὸ παντός διὰ
δασκοινίδας.